

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

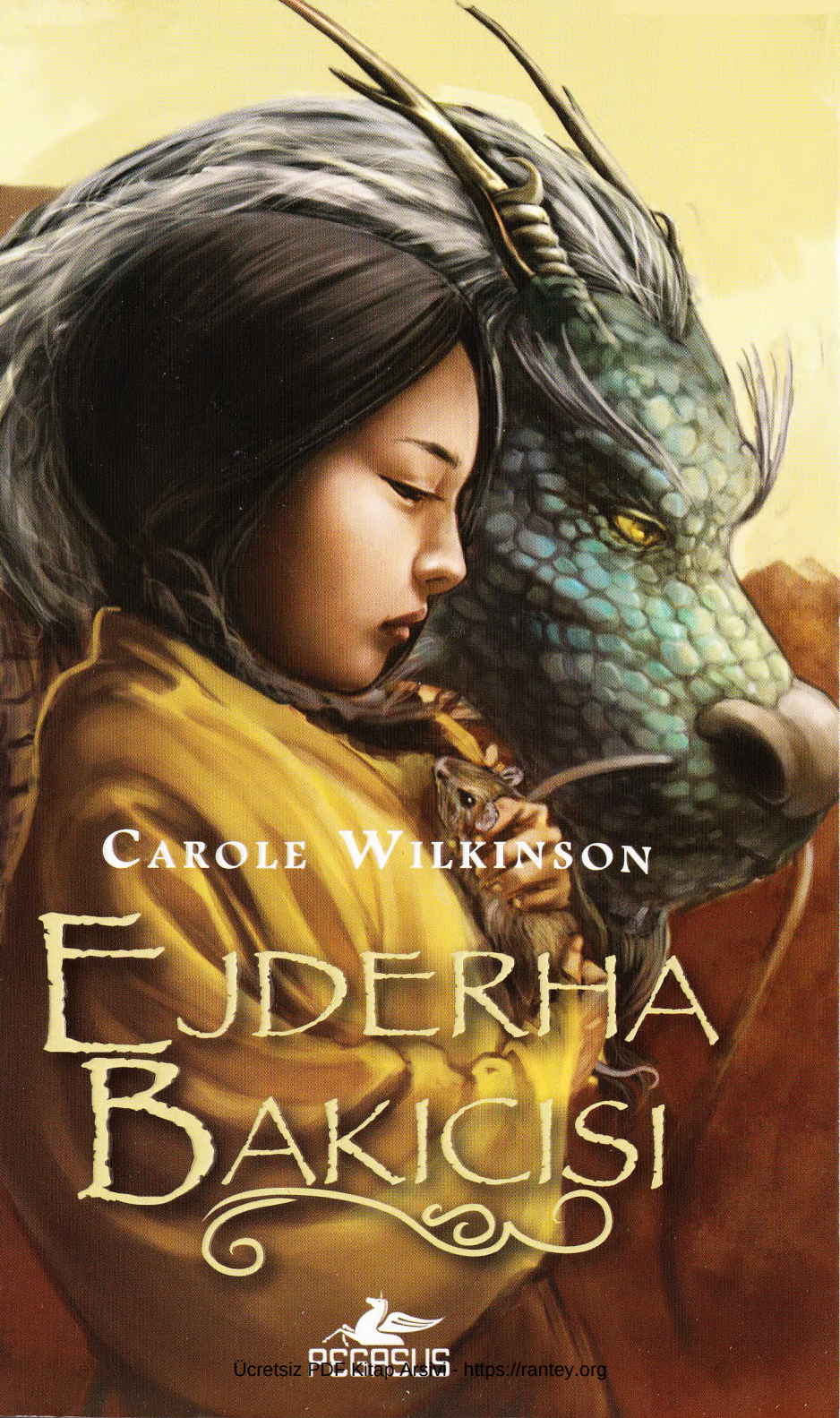
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A detailed illustration of a woman with long, dark, wavy hair, wearing a yellow tunic, holding a small, brown, furry creature. She is looking down at it with a gentle expression. Behind her is the head of a large dragon with green scales and yellow eyes, looking towards the right. The background is a warm, golden-yellow color.

CAROLE WILKINSON

EJDERHA BAKICISI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

EJDERHA BAKICISI

Pegasus Yayınları: 1264
Çocuk: 156

Ejderha Bakıcısı
Carole Wilkinson
Özgün Adı: Dragon Keeper

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2016
ISBN: 978-605-343-790-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Carole Wilkinson, 2003

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim
Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CAROLE WILKINSON

EJDERHA BAKICISI

İngilizceden çeviren:

Bora Serkan Yavuz

PEGASUS YAYINLARI

Beni ejderhalarla tanıştıran
JOHN'A
kadrolu editörüm ve ses yansıtıcı panelim
LILI'YE

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM BİR	İMPARATORLUĞUN SINIRLARI	9
BÖLÜM İKİ	UĞURSUZ BİR GECE	23
BÖLÜM ÜÇ	İMPARATORLUK ZİYAFETİ	31
BÖLÜM DÖRT	KAÇIŞ	53
BÖLÜM BEŞ	UÇMA KORKUSU	61
BÖLÜM ALTI	BÜYÜK TECRÜBE KAPISININ ARDI	77
BÖLÜM YEDİ	TARAMA VE SAYIM	91
BÖLÜM SEKİZ	SONSUZ HUZUR ŞEHİRİ	107
BÖLÜM DOKUZ	ESKİ DOSTLAR	123
BÖLÜM ON	GECE YARISINDA BÜYÜ	141
BÖLÜM ON BİR	ADAKLAR	157
BÖLÜM ON İKİ	KARA BİR BULUT	173
BÖLÜM ON ÜÇ	ZAMANINDA MÜDAHALE	185
BÖLÜM ON DÖRT	HIZLI YOLCULUK	191
BÖLÜM ON BEŞ	ATEŞ DAĞI'NIN GÖLGESİNDE	205
BÖLÜM ON ALTI	KAYBOLDU VE BULUNDU	225
BÖLÜM ON YEDİ	KUVVET VE ZAYIFLIK	239
BÖLÜM ON SEKİZ	ŞANS BULUŞMASI	251
BÖLÜM ON DOKUZ	BİR BAŞKA İMPARATORLUK ZİYAFETİ	265
BÖLÜM YİRMİ	GİZLİ AHENK BAHÇESİ	279
BÖLÜM YİRMİ BİR	CENNET YOLUNUN YARISI	301
BÖLÜM YİRMİ İKİ	TAAY ŞAN'DA KAN	321
BÖLÜM YİRMİ ÜÇ	OKYANUS	333
BÖLÜM YİRMİ DÖRT	BELKİ BİR SON YOKTUR	343
SÖZLÜK		349

EJDERHA BAKICISI ZAMANINDA HAN İMPARATORLUĞU

bölüm bir

İMPARATORLUĞUN SINIRLARI

*Lan sadece fareler, örümcekler ve kurtlu etlere
sakladığı tikslenme hissiyle, kaşlarını çatarak genç
kıza baktı. Efendisi, sadece kızın aptallıklarına
kahkaha atarken gülerdi.*

Bambu kâse, hedef aldığı köle kızın başına doğru havada süzülüyordu. Genç kız kenara çekildi, mürekkep taşlarından tavuk kemiklerine kadar, kendisine fırlatılan birçok nesneden kaçma konusunda son derece tecrübeliydi.

Kızın efendisi, kendini yatağına geri bıraktı. Kâseyi atarken gösterdiği çaba yüzünden bitap düşmüştü. “Hayvanları besle, sefil kız.”

“Emredersiniz, Efendi Lan,” dedi köle kız.

Efendi Lan sadece fareler, örümcekler ve kurtlu etlere sakladığı tikslenme hissiyle, kaşlarını çatarak genç kıza

baktı. Efendisi sadece kızın aptallıklarına kahkaha atarken gülerdi.

“Bütün gün sürmesin.”

“Elbette, Efendi Lan.”

Boş şarap testisi kapıya doğru uçarken genç kız, efendisinin evinden çıktı.

O gün keskin bir soğuk vardı. Genç kız aceleyle hayvanların ağıllarına doğru giderken, yerdeki kar hasır ayakkabıları altında kıştırdayarak eziliyordu. Gökyüzü kül rengiydi. Kar yağışı yakında tekrar başlayacak gibi görünüyordu.

Köle kızın bir ismi yoktu, kaç yaşında olduğunu da bilmiyordu. Henüz küçük bir çocukken, ebeveynleri onu Lan’a sattığından bu yana Huangling Sarayı’nda yaşıyordu. Bir önceki yaz, Lan ona bağırarak on yaşındaki bir kız için fazla kalın kafalı olduğunu söylemişti. Ancak genç kız sadece ona kadar sayabildiği için, şu an kaç yaşında olduğunu bilemiyordu.

Huangling Dağı, Han İmparatorluğu’nun batı sınırlarını çizen birçok çorak dağdan biriydi. Kış mevsimi boyunca bele kadar kar altında kalan ve dondurucu rüzgârlara maruz kalan Huangling Dağı’nda, yaz aylarında hava o kadar sıcak olurdu ki alevler içinde nefes almaya çalışıyor gibi hissederdiniz. İmparator’un babası imparatorluk topraklarının ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu tüm dünyanın görmesi için, bu ücra bölgede bir saray yaptırmıştı. Ancak burası her yerden o kadar uzaktaydı ki sarayı ancak birkaç kişi görebilirdi.

Saray, sıkıştırılmış topraktan yapılmış yüksek duvarlarla çevriliydi. Giriş kapısı, doğu duvarında yer alıyordu. İmparator’un ikametgâhı, sarayın dörtte üçünden daha fazla

bir alanı kaplıyordu. Hayvanların ağılları, dükkânlar ve hizmetlilerin evleri ise, hep birlikte sarayın geri kalan dörtte birlik alanına sıkıştırılmıştı. Köle kız Huangling'e geldiğinden beri buraya tek bir imparatorluk ziyareti bile gerçekleşmemişti. Sarayın zarif koridorları ve oturma odaları; bahçeleri ve çardakları hep boş kalmıştı. Kölelerin saraya girişine izin verilmezdi. Efendi Lan, genç kıza eğer herhangi bir şekilde saraya girecek olursa, onu pataklayacağını söylemişti. Efendi Lan zaman zaman saraya gider gelir ancak her dönüşünde mutlaka sinirlenmiş olurdu. Kendisi, çatısı akan, tek odalı mütevazı evinde yaşamak zorunda kalırken, heba edilen bunca boş alan, kullanılmayan yatak odaları ve kumaş kaplı mobilyalar hakkında homurdanır dururdu.

Genç kızın bir saman yığınının üzerinde uyuduğu sığır ahırının köşesine kıyasla, Efendi Lan'ın evi oldukça şatafatlı ve konforlu sayılırdı. Toprak zemin üzerinde ufak bir halı ve duvara asılı, mavi ipek kumaş üzerinde de bir ejderha resmi vardı. Ateş tüm kış boyunca durmadan yanar ve akıllıca kurulmuş bir boru sistemi, yaşlı Efendinin yatağını ısıtmak üzere sıcaklığı oraya kadar taşırdı. Köle kızinkine kıyasla, keçinin bile daha güzel bir evi vardı.

Genç kızın gerçekten besleyeceği hayvan, bir keçi değildi. Ahırlarında hüznle böğüren öküzler de değildi. Domuzlar ve hatta tavuklar bile değildi. İmparatorluğun en ücra topraklarındaki sarayın en uzak köşesinde, hizmetli yatakhanelerinin ardında, ahırların ve ağılların arka tarafında, başka bir yaratığın barınağı vardı. Toprağa büyük bir çukur kazılmış ve Huangling'in çıplak kayalarından bir yeraltı mahzeni oyul-

muştı. Bu mahzenin tek girişı zemindeki metal ızgaraydı. Diğer hayvan barınaklarının aksine, bu giriş bambudan değil, bronzdandı.

Köle kız kendisine oldukça kısa gelen, dizleri yamalı bir pantolon ve sayısız tamirat görmüş, yırtık pırtık bir palto giyyordu. Sahip olduğu tüm kıyafetler bunlardı. Sarayın avlusu boyunca buz gibi, dondurucu bir rüzgâr esti ve soğuk hava kızın yırtık pırtık kıyafetlerinin içine kadar işledi. Öyle ki genç kızın vücudunu saran paltonun ön tarafında üst üste binmiş katları arasından bile içeri soğuk hava giriyordu. Genç kız, mahzenden içeri baktı ancak aşağıda karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Giriş kapısının sürgüsünü kaydırđı, ızgarayı kaldırıp kayalara oyulmuş merdivenlerden aşağı indi. Köle kız ürperdi. Bunun nedeni soğuk hava veya karanlık değildi. Mahzenden yükselen çürümüş havanın berbat kokusu yüzünden de değildi. Henüz adını koyamadığı ama genç kıızı tedirgin eden başka bir şey vardı. Mahzen onda her zaman bu etkiyi yaratıyordu, sanki aşağıdaki karanlıkta bekleyen bir şey vardı. Tehlikeli ve korkunç bir şey. Genç kıızı bu kadar tedirgin eden şey, mahzende yaşayan yaratıklar değildi. Her ne kadar keskin dişlere ve pençelere sahip, kocaman yaratıklar da olsalar, genç kız onlardan korkmuyordu. Onu ürperten doğal olmayan, farklı türde canavarlardı. Genç kızın ilgilendiğı çiftlik hayvanlarına hiç benzemiyorlardı ve anladığı kadarıyla, hiç kimseye bir faydaları da yoktu. Bu yaratıklar ejderhalardı.

Aşağısı karanlıktı, çürümüş saman ve idrar kokuyordu. Mahzenin son temizlenmesinden bu yana epey zaman geçmişti. Genç kız, mahzen girişindeki parmaklıkların gölgesinin

vurduğu soluk aydınlıktan, karanlığa ilerledi. Yanında bir lamba getirebilmiş olmayı dileyerek ayaklarını sürüye sürüye ilerlemeye devam etti. Efendi Lan, kandil yağının böyle israf edilmesini yasaklamıştı. Genç kız büyürken, gözleri de karanlığa alışmıştı. Giriş ızgarasının altında kalan, soluk ışıklı kısım artık daha parlak görünüyordu.

Ejderhalar, mahzenin en karanlık köşesinde uyuyorlardı. Şu anda sadece iki tane vardı. Genç kız, orada dört ejderhanın olduğu günleri güçlkle hatırlayabiliyordu. Sarayın temizlik işlerini halleden yaşlı kadın Lav Ma ise, ejderhaların geldiği ilk günü bile hatırlıyordu. O zamanlar kendisi de genç bir kızdı. Lav Ma'nın söylediğine göre, o dönemde bir düzine, hatta belki biraz daha fazla ejderha vardı. Köle kız, bütün o diğer ejderhalara ne olduğunu merak etti.

Genç kız yaklaşırken ejderhalar yerlerinden kımıldamadılar. Onu incitecek bir şey yapmaya asla kalkışmamışlardı ancak genç kız, yaratıkların gerçek doğalarını sakladıklarını hissedebiliyordu. Efendi Lan'ın evindeki tabloda, muhteşem altın rengi bir ejderha, gökyüzündeki bulutların arasında bir yılan gibi kıvrılıyor ve pırıl pırıl parlıyordu. Bu iki imparatorluk ejderhasının tam olarak neye benzediklerini, mahzenin loş ışıkları altında anlamak kolay değildi. Kesinlikle ihtişamlı değillerdi. Gri renkli ve mat görünüyorlardı. Pulları parılda-mıyordu. Uçmuyorlardı. Uzun ve pullu gövdeleri, kıvrılmış kalın halat öbekleri gibi, pis saman yığınları içinde, bütün gün uzanıp duruyordu.

Efendi Lan, imparatorluk ejderha bakıcısıydı. Makamının mührü belinde, kaygan bir kurdelenin ucunda asılıydı.

Bir yüzüne çeşitli işaretler, diğer yüzüne ise ejderha motifi kazınmış, dikdörtgen şeklinde, beyaz bir yeşim taşıydı mühür. İmparatorluk ejderhalarını beslemek ve onlarla ilgilenmek, Efendi Lan'ın göreviydi. Aslında genç kızın işi diğer çiftlik hayvanlarını beslemek ve Efendi Lan'ın yemeklerini pişirmek, yıpranan ipek cüppesini onarmak ya da evinin temizliğini yapmak gibi kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilenmekti. Ancak Ejderha Bakıcısı tembeldi. Genç kız büyüdükçe, kendi sorumluluklarını gitgide daha fazla ona yüklemeye başlamıştı. Günlerinin pek çoğunu yatağına uzanıp yemek yiyerek, şarap içerek ve bir şeylerden şikâyet ederek geçiriyordu.

“İmparator’un hatası,” demişti efendisi. Ejderhalar, aslında Chang'an'daki İmparatorluk Sarayı'na aitti. Bu iş, binlerce yıldır böyle olmuştu. Bir şaman, ejderhaları günlük olarak incelemeli, onların davranışlarından İmparator'un geleceğiyle ilgili kehanetler çıkarmalıydı. Eğer ejderhalar, sarayın keyif bahçelerinde, neşe içinde oyunlar oynuyorsa, bu imparatorluk için iyiye işaretti ama eğer yaratıkların suratları asıksa ve yemek yemiyorlarsa, bu durum kötüye işaretti. Yıllar önce ejderhalardan biri, çocukluğu sırasında bir İmparator'u, şimdiki İmparator'un babasını ısırılmıştı. Küçük çocuk bu sebeple yaratıklardan korkar olmuş ve başa geçer geçmez tüm ejderhaları mümkün olabildiğince uzağa, Huangling Dağı'na göndermişti. Efendi Lan'ın, aslında Chang'an'da olması gerektiği konusunda yakınmadan geçirdiği tek bir gün bile yoktu.

Köle kız, ejderhalar için hazırladığı gölevev püresi ve darı kâsesini yere bıraktı.

“Yemek zamanı,” diye seslendi.

Ejderhalardan biri kımıldadı. Genç kız, ejderhanın silüetini zar zor ayırt edebiliyordu. Yaratık, yemeği koklamak için burnunu doğrulttu ve sonra kafasını diğer tarafa çevirdi.

“Seni nankör hayvan,” diye mırıldandı genç kız.

Genç kızın aynı günün sabahında bıraktığı yemek kâsesi de hâlâ oradaydı. Farelerin kemirdiği kenar kısımları sayılmazsa, hiç dokunulmadan duruyordu.

Efendi Lan, dizlerinin rahatsız olduğuna ve her gün mahzen merdivenlerini inip çıkamayacağına karar verdiğinden beri, ejderhaları köle kız besliyordu. Bu durum yaklaşık bir sene kadar önce başlamıştı. Genç kız ne zaman ahırlarına yaklaşırsa, öküzler böğürmeye başlıyorlardı. Keçi ise, genç kızın kendisini her besleyişinde kuyruğunu sallıyordu. Hatta tavuklar bile kendilerine her yemek getirildiğinde sabırsızlıkla kanatlarını çırpmaya başlıyorlardı. Ancak ejderhalar, tüm bu süre içinde genç kıza ancak göz ucuyla birkaç bakış atmışlardı.

“Samanını değiştirecektim,” diye mırıldandı genç kız. “Ama şimdilik bekleyebilirsin.”

Genç kız, taze yemek dolu kâseyi önlerinden aldı. Tap-taze yemeği, bu kadar somurtkan hayvanlar için harcamanın hiçbir anlamı yoktu. Önce sabah lapalarını bitirebilirlerdi.

Samanlarda bir hışırtı oldu, yığının içinden bir burun fırladı ve havayı kokladı. Burnun hemen altında, iki tane iri, sarı diş vardı. Burnun peşinden, önce gri bir kafa, sonra şişman, kürklü bir vücut, en sonunda ise uzun bir kuyruk geldi.

Genç kızın yüzündeki somurtma, gülümsemeye dönüştü. “Sen misin, Hıvar?”

Samanlardan çıkan kocaman bir fareydi. Genç kız, fareyi yerden aldı ve ona sarıldı; hayvanı yumuşak kürkünü yanağında hissedecek şekilde yüzünün yanında tutuyordu.

“Bu akşam güzel bir yemek yiyeceğiz,” dedi genç kız fareye. “Gölevez püresi ve darı zaten var, Efendi Lan’ın akşam yemeğinden de biraz zencefil çalabilirsem, tam bir ziyafet olacak.”

Fare endişeli bir ifadeyle ejderhalara baktı.

“Onları kafana takma,” dedi genç kız. “Senin canını yakmayacaklar.”

Genç kız, Hıvar’ı kabanının içine, boynunda asılı duran kare, bambu kolyenin hemen yanına sokuşturdu. Bambu kolyenin üzerinde silinmeye yüz tutmuş bir sembol vardı. Lav Ma, genç kıza, Huangling’e geldiği ilk gün bu kolyeyi taktığını söylemişti. Kolyenin üzerindeki sembolün anlamını bilmiyordu. Kendisi gibi, Lav Ma da bu sembolü okuyamıyordu. Genç kız aceleyle taş basamaklara yöneldi.

Efendi Lan, onu korkutmak için arkasından sinsice yaklaşırken, köle kız hizmetlilerin mutfağında Efendisinin akşam yemeğini pişiriyordu.

“Yatağında fare pislikleri buldum,” diye bağırdı Ejderha Bakıcısı. “Sana o baş belası haşereyi öldürmeni söylemiştim.”

“Öldürdüm, Efendi Lan,” dedi köle kız, Hıvar’ın kabanının içinde kalmaya devam edeceğini umarak. “Aynen emrettiğiniz gibi.”

“Yalan söylüyorsun,” diye kızgınlıkla homurdandı Efendi Lan. “O hayvanı bir bulursam, canlı canlı haşlayacağım.”

Yaşlı adam, içinde genç kızın akşam yemeği için suya yatırdığı mercimeğin olduğu kâseyi alıp avluya fırlattı. Mercimekler karın üzerine saçıldı.

Yaşlı adam, yahnisini kokladı. “Eğer yemeğime soğan koymadıysan, dayak yiyeceksin.”

Genç kız, efendisinin yahnisine soğan koyamamıştı. Çünkü Lav Ma’nın erzak deposunda hiç soğan kalmamıştı.

Köle kız, kapıya koştu. Ancak her zaman kilitli duran, bronz sürgülü, büyük tahta kapılara değil; keçi barakasının arkasındaki, bambu çubuklardan yapılmış, küçük bir kapıya doğru. Kale duvarlarının dışında meyve bahçesi (birkaç bodur elma ağacı ve yarı ölü kiraz ağaçları), sebze bahçesi ve dünyanın geri kalanı vardı. Bahçenin büyük kısmı karla kaplanmıştı ancak bahçıvanın temiz tuttuğu bir köşe de mevcuttu. Genç kız, saman yığını altında, topraktan henüz çıkmış ve daha yeni don yemiş soğan filizleri buldu. Donmuş toprağı, bıçağıyla eşeledi ancak toprak, taş kadar sertti. Soğanın gevşek yapraklarını bıçağıyla kesti ve bunların yahniye yeteri kadar tat katacağını umdu.

Genç kız tekrar diz üstü oturdu. Ufukta koyu portakal rengi bir leke vardı. Bulutların arkasında bir yerlerde güneş batıyordu. Eğer bir köle olarak satılmasaydı, şu an neler yapıyor olabileceğini merak ediyordu. Mutlu olur muydu? Ailesiyle birlikte sıcak bir yuvada mı yaşıyor olurdu? Kız ve erkek kardeşleri mi olurdu? Karnı tok olur muydu?

Genç kız, Huangling’den kaçmayı pek çok kez düşünmüştü. Bu gayet kolay olurdu. Ancak nereye gidecekti ki? Genç kız, ufuk çizgisini her yöne doğru gözleriyle taradı. Alacakaranlıkta

renkleri beyazdan griye doğru solan, karla kaplı dağlardan başka hiçbir şey yoktu. Görüş alanında ne herhangi bir köy, ne bir uzak garnizon ne de ağaç namına fazla bir şey vardı. Genç kız, uzaklara doğru süzülen, yalnız bir kar kartalını izledi ve kaçmayı düşündüğü tüm zamanlarda vardığı sonuca tekrar ulaştı. Kanatları çıkmadığı sürece, Huangling'de kalmaya devam etmeliydi. Ayağa kalktı ve efendisinin yemek hazırlıklarını bitirmeye gitti.

Efendi Lan'a yahnisini servis ettikten sonra karın üzerinden kendi yemeğini topladı. Karanlıkta ve soğukta dizlerinin üzerinde, mercimeklerin yarısını toplamak bile bir saatten uzun sürmüştü. Ejderhaların gölevez püresini ve darısını çaldığına memnun olmuştu. Onlar olmasaydı, akşam yemeği çok yetersiz kalacaktı. Mercimekleri çömlekte kaynayan suya ekledi.

Genç kızın belinden aşağıya doğru, yıpranmış kenevir ipine bağlı, deri bir kese sarkıyordu. Bu kese, paslanmış demir bıçağının yanında genç kızın gizli hazinelerini barındırıyordu; sarayın depolarına senede iki kere malzeme getiren adamın verdiği saç tokası, tıpa tıpa balığa benzeyen bir tahta parçası ve bir beyaz kartal tüyü gibi. Genç kız bıçağını çıkardı ve efendisinin yemeğinden ayırmış olduğu bir parça zencefili doğradı. Bunu da çömlekteki gölevez püresi ve darıya ekledi.

Genç kız, Efendi Lan'ın evine, kirli bulaşıkları toplamaya gitti. Efendisi yatağının üzerine yayılmış horluyordu. Ters dönmüş kâse ve şarap kadehinin yanı sıra, uyuyan efendinin yatağının yanından, koçbaşı şeklinde bronz bir de lamba aldı.

Mutfağa geri dönüp ocağın arkasından kil bir kavanoz çıkardı. Kavanozda kandil yağı vardı. Lambayı yağla doldurdu.

“Haydi, Hıvar,” dedi köle kız, faresini alıp kabanının içine sokarken. “Akşam yemeğimizin pişmesini beklerken gidelim ve dünyayı keşfedelim.”

Eğer lambayı onun için her yakışında kandil yağının bir kısmını da kendine ayırdığını bilseydi, Efendi Lan köle kızı dövebilirdi. Her gece, bir veya iki damladan fazla almamış olmasına rağmen yavaş yavaş bir lambayı dolduracak kadar kandil yağı biriktirebilmişti.

Etrafta başka saray görevlilerinin olması ihtimaline karşı, dışarıdayken lambayı kabanının içine sakladı. Aslında bu pek olası değildi. Erkekler, Lav Ma kadar yaşlılardı. Erkenden yataklarına kıvrılmaktan hoşlanırlardı. Köle kız sarayı, hizmetlilerin barakalarından, hayvan ağıllarından ve diğer nahış yapılarından ayıran karmaşık üzüm asmalarının içindeki bir delikten sürünerek geçti. Bu geçit aynı zamanda genç kızın saraya gizli ziyaretlerini diğer hizmetlilerden de saklıyordu. Karanlık gökyüzüne doğru baktı. Bulutların kendisini tanrı-lardan gizleyeceğini umdu. Yürüyerek karanlık bahçelerden geçti ve Yeşim Çiçeği Salonu’nun kapısını açtı. Yanan lamba, zeminde ufak bir ışık çemberi oluşturmuştu. Genç kız, karanlık bir koridoru takip etti. Bu onun gizli zevkiydi, herkes uykudayken sarayı keşfe çıkmak. Efendi Lan, her zaman bu sarayın, Chang’an’daki saraylara kıyasla ufacık olduğu söylerdi ancak köle kız için burası devasaydı. Sarayda yaptığı bütün gece vakti gezintilerinde, farklı bir odayı ziyaret ediyordu. Bir defasında, İmparator’un kendi odasına girmişti. Hatta onun,

bir buğday tarlası kadar geniş yatağına oturmaya bile cesaret etmişti. Genç kız bu sefer sarayın kadınlarının, eğer var olsalardı, günlerini geçirecekleri ufak bir salona gitti. Burası onun en sevdiği odalardan biriydi. Lambasını havaya kaldırdı. Işık halkası, yerden duvara yükseldi. Zayıf ışık, zirvesinde ufak bir yapı olan dağ resmini aydınlatıyordu. Bu dağ, düz bir ova üzerinde, inanılmaz yükseklikte görünüyordu ve yamaçlarına dağılmış eğri büğrü, çarpık çurpuk ufak ağaçlar vardı ancak yine de güzel görünüyordu.

Genç kız, resmi görebilmesi için fareyi havaya kaldırdı.

“Sence dünya böyle mi görünüyordur, Hıvar?” diye fışıldadı.

Fare bıyıklarını oynattı.

Genç kız lambanın ışığını daha da ileriye tutarak duvarda asılı ipek bir tabloyu aydınlattı. Bunda bir bahçe resmi vardı. Bahçede bir göl ve gölün üzerinde zikzaklı bir köprü yer alıyordu. Bahçeden çiçekler fışkırıyordu: pembe, mavi, soluk mor, parlak sarı. Genç kız çiçeklerin isimlerini bilmiyordu. Huangling’de, bu kadar parlak renklere sahip bir şey yetiştiğini hiç görmemişti.

“Sence böyle çiçekler gerçekten var mıdır?”

Yaz ayları, Huangling’in bakımsız bahçelerinde, birkaç şakayık çiçek açmaya çalışırdı ancak resimdeki bahçenin muhteşem çiçekleri yanında, çok soluk ve pörsük görünüyorlardı. Genç kız dünyada bir yerlerde, bu kadar parlak ve güzel şeyler olduğunu düşünmeyi seviyordu ancak gerçekten var olup olmadıkları hakkında kuşkuluydu.

“Bu, ressamların dünyanın olmasını istedikleri şekli,” diye fısıldadı fareye. “Gerçekte böyle yerler yok.”

Kızın midesi gurulduyordu.

“Haydi, gidip yemeğimizi yiyelim,” dedi.

Mutfığa geri geldiğinde, kız lambadaki yağın seviyesinin, daha öncekiyle aynı olduğundan emin olmak istedi. Efendi Lan’ın, kandil yağının seviyesini kontrol etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Kız, akşam yemeğini ahşap bir kâseye koydu. Daha sonra parmak uçlarında Efendi Lan’ın evine, ateşin yanına oturmaya gitti. Hıvar, genç kızın kabanının içinde saklandığı yerden çıktı.

“İşte buradasın, Hıvar,” dedi genç kız, daha ufak ikinci bir kâse yemeği ateşin üzerine koyarken.

Fare,yemeği oburca yedi.

Hıvar, her zaman genç kızın evcil hayvanı olmamıştı. Kızın fareyle ilk karşılaşması, onu bir tavuk budu çalarken yakalamasıydı (genç kız da budu Efendi Lan’dan çalmıştı). Genç kız öfkelenmiş ve fareye bir odun parçasıyla vurmaya çalışmıştı. Ancak fare çok hızlıydı ve kolaylıkla kaçmıştı. Daha sonra, bir gece uyanmış ve fareyi parmaklarını kemirirken bulmuştu. Genç kız, haşereyi yakalama konusunda azmetmiş ve sonunda, ince bambu çubuklardan bir tuzak yapmıştı. Ancak fareyi yakaladıktan sonra, onu öldürmeye içi elvermemişti. Parlak gri kürkü, pembe kulakları ve yay gibi kuyruğuyla, onun sevimli bir yaratık olduğuna karar vermişti. Fareye, çiçek açmak anlamına gelen, Hıvar ismini taktı ve onu eğitmeye başladı. Fare eğitimi kabullenmişti. Çok geçmeden,

oldukça evcil bir hayvana dönüştü ve genç kızın tek ve en iyi dostu oldu.

Efendi Lan, genç kızın evcil hayvan olarak bir fare beslediğini öğrendiğinde, ondan fareyi öldürmesini istemişti. Genç kız, Hıvar'ı gözden uzakta tutmak zorundaydı. Fareyi kendi kabanının katları içinde gizleme fikri, işte bu sırada aklına gelmişti.

Genç kız, huzur içinde sıcak ve yemeğinin tadını çıkarmak üzere, ateşin yanına kuruldu. Bu saatler, onun için günün en güzel zamanlarıydı.

“Hayat çok da kötü değil, öyle değil mi Hıvar?” Fare hayatından memnun, ateşin önünde yatıyordu. “Dünyayı görmek için dışarı çıktık, midemize bir öğün yemek girdi ve ateşin yanında ayaklarımızı ısıtabiliyoruz.” Fare, dolu midesini genç kızın kaşıyabilmesi için sırt üst yuvarlandı. “Ve birbirimize sahibiz.”

bölüm iki

UĞURSUZ BİR GECE

*Canavar, genç kıızı bir topun içine
kıvrılıp ağlamak ister hale getiren bir sesle,
tekrar kükredi.*

Köle kız ertesi gün ejderhaların yemeğini aldığı için kendini suçlu hissetti. Karın içinden güçlükle, Lav Ma'nın keçiyi sağmayı henüz bitirdiği ağla yürüdü. Yaşlı kadının gözleri artık iyi görmüyordu. Bir yandan hava hakkında sohbet ederlerken, bir yandan da genç kızın, ılık süt dolu kovaya bir kâse daldırdığını fark edemedi.

Genç kız, ejderhaların mahzenine indi ve süt dolu kâseyi, kıvrılmış ejderhaların önüne doğru koydu. Daha iri olan ejderha başını kaldırdı. İki adet sarı göz, genç kıza bakıyordu. Kız, ejderhaları ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Ejderha dilini kâseye daldırarak biraz süt içti. Genç kız tam

gitmek üzere arkasını dönerken, ejderhalardan biri kükredi. Kız, daha önce ejderhaların ses çıkardığını hiç duymamıştı. Sanki birisi, bronz kâseleri kuvvetle birbirine vuruyormuşçasına korkunç bir sestti.

“Yalnızlık,” diye düşündü köle kız ancak nedenini bilmiyordu.

Bu kederli sesi engellemek için, kız elleriyle kulaklarını kapatmaya çalıştı.

“Eziyet.”

Ejderha kükremeyi sürdürdü. Hıvar, genç kızın kabanından dışarı fırlayıp ciyaklayarak kaçtı.

“Çaresizlik.” Kelime zihninde yankılanıyordu ancak genç kız, bu kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Basamakların üzerinde bir ışık belirdi. Efendi Lan, sendeleyerek aşağı indi. Hıvar, Efendi Lan’ın bacaklarının arasından ok gibi fırlayarak geçti. Lav Ma, Efendi Lan’ın hemen arkasındaydı ancak yaşlı kadın, ejderhalardan korkuyordu ve basamaklardan aşağı inmemişti.

“Ne yaptın sen, yaramaz velet?” diye bağırdı Lan.

“Hiçbir şey,” dedi genç kız ki bu doğrudu. “Dün gece, her akşam olduğu gibi onlara yemeklerini verdim,” dedi ki bu doğru değildi.

Efendi Lan, çekinerek ejderhalara yaklaştı. Kendini savunmaya hazır bir halde, bir elinde lambasını, diğer elinde ise bambu değneğini tutuyordu. Yıpranmış ipek terlikleri, ejderha dışkısına batmıştı. Canavar, genç kıızı, bir topun içine kıvrılıp ağlamak ister hale getiren bir sesle, tekrar kükredi.

“Bu hayra alamet değil,” diye sızlandı Lav Ma merdivenlerin üzerinden. “Dünyanın sonu olabilir bu.”

Genç kız lambanın ışığında, sarı gözlü ejderhanın arka ayakları üzerinde oturduğunu görebiliyordu. Ejderha ulurken, kafası mahzenin çatısına doğru yükselmişti. Diğer ejderha hiç kımıldamamıştı. Efendi Lan, kımıldamayan ejderhayı bambu değneği ile dürttü, hâlâ bir hareket yoktu.

“Ölmüş,” dedi.

Diğer ejderha, daha da yüksek bir sesle ulumaya devam ediyordu. Lav Ma da feryat figan ağlıyordu.

“Bu senin suçun.” Lan köle kızın başının yan tarafına kuvvetli bir darbe vurdu. “Ejderhalara doğru dürüst göz kulak olmuyordun.”

Efendi Lan ejderhanın cesedine bir göz attı. “Ne büyük bir israf. Bu hayvan, doğru alıcı için beş bin altın *jîn* değerinde olabilirdi.”

“Efendim, elimden gelenin en iyisini yaptım,” dedi genç kız ancak daha iyisini yapmış olabileceğini biliyordu.

“Sen işe yaramaz bir zavallısın. Orada öyle dikilip durma,” diye bağırdı yaşlı adam. “Hayvanı dışarı sürüklememe yarıdım et.”

Genç köle diğer ejderhanın çıkardığı metalik seslerden korkmuştu ama efendisinden daha çok korkuyordu. Ölmüş canavara doğru süründü. Yaratığın cansız bedeninin görüntüsü, genç kızın içini hüznle doldurdu. Suçlulukla da. Hayvanın rahatsız ve hasta olduğunu fark etmiş olması gerekirdi. Efendi Lan, ejderhanın kuyruğunu sıkıca kavradı. Genç kız da, hayvanın pençeli ayaklarından birini tutmuştu. Bir ejder-

hanın pullu derisine ilk kez dokunuyordu. Hayvanın derisi çok uzun süre açık havada bırakılmış bir deri gibi pürüklü ve kuruydu. Ejderhanın vücudu, artık başından kuyruğuna kadar, boylu boyunca uzamıştı ve hayvan, genç kızın fark ettiğinden daha büyüktü. Yaratığı merdivenlerin başına kadar sürüklediler ancak hayvan, bir basamak bile yukarı çıkarılamayacak kadar ağırdı.

“Git, diğer adamları da getir,” diye emretti Lan.

Genç kız, saray hizmetlilerinin geri kalanını toplamak için koştu. Sadece üç kişi vardı: Bahçıvan, marangoz ve boyacı. Ölmüş ejderhanın boynuna bir ip bağladılar ve dört adam birden, yaratığı yukarı çektiler. Ejderhayı, beş basamak yukarı sürüdüler. Hayvanın ölü bedeninin, taşa çarptığında çıkardığı ses, genç kızın midesini kaldırıyordu. Diğer ejderha ise her çarpmada uluyordu. Hepsi, büyük gayretle hayvanı kaldırmaya çalışıyor ve çok zorlanıyorlardı. Adamlar büyük bir güçlkle, hayvanı merdivenlerden yukarı sürüklemeye çalıştıkça, soğuk havaya rağmen yüzlerinden ter boşalıyordu. Genç kız, efendisinin bu kadar canla başla çalıştığını daha önce hiç görmemişti. Ne kadar çok deneseler de, ejderhayı bütün merdivenlerden yukarı sürüklemeyi başaramadılar. Sonunda marangoz, halat ve çarktan oluşan bir alet inşa etmek zorunda kaldı. Adamlar, bu makaranın yardımıyla ölü ejderhayı avluya çıkardılar.

Kül rengi gün, daha da koyu bir alacakaranlığa dönüyordu. Sağanak yağış, sulu sepkene döndü. Kuvvetli bir rüzgârın savurduğu buzlu damlalar, genç kızın yüzüne ve ellerine, dikiş iğneleri gibi batıyordu. Ölü ejderhayı mahzenden dışarı

çıkarmak bütün gün sürmüştü. Geride kalan ejderha, tüm bu süre boyunca genç kızın tüylerini diken diken eden, metalik çarpışmalara benzer sesler çıkarmaya devam etti. Genç kız, hayatının geri kalanında hep bu sesi dinlemek zorunda kalacağını düşünmeye başladı.

“Bir ateş yak,” diye bağırdı Ejderha Bakıcısı.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu genç kız.

Efendi Lan, cübbesi rüzgârda uçuşurken, “Beni sorgulama!” diye kızgınlıkla tersledi genç kızı.

Yaşlı adam, Lav Ma’ya döndü. “En büyük çömleğini getir.”

Genç kızın, efendisinin aklından geçenler hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ancak Lav Ma biliyor gibi görünüyordu. Başını iki yöne doğru salladı ve affedilmek için dualar okumaya başladı.

“Neler oluyor?” diye sordu genç kız, Efendisinin diğer adamlara odun toplamalarını ve şöminesinden kömür getirmelerini emredişini izlerken. Çok geçmeden, yağmaya başlayan kara yağmen, avluda alevlenmeye başlayan bir ateş belirmişti. Adamlar, devasa çömleği ateşin üzerine yerleştirdiler ve içini karla doldurdular.

Diğer ejderha, mahzende ulumaya devam ediyordu. Yaratığın uluması, kızın içini, kar ve rüzgârdan daha fazla ürpertiyordu. Genç kız, sürünerek uzaklaşmak ve karanlıkta saklanmak istiyordu. Fakat daha da kötü şeyler olacaktı, çok daha kötü şeyler. Efendi Lan, genç kızı bir balta getirmesi için yolladı. Alevler daha da yükselmeye başlamıştı. Yaşlı adam baltayı aldı, başının üzerine kaldırıp hızla indirdi. Baltanın keskin ağzı, ejderhanın etinin derinliklerine kadar indi. Hay-

vanın yarısından koyu, mor bir kan sızıyordu. Lan, ejderhanın kalbini ve karaciğerini keserek çıkardı ve bunları çömleğe koydu. Mahzendeki diğer ejderhanın uluması daha da yükseldi. Köle kız kulaklarını kapadı ve ejderhanın ruhu için dua etti.

“Bana sarımsak ve sirke getir,” diye bağırdı Lan. “Patlıcan ve kabağa da ihtiyacım var.”

Lav Ma başını iki yana salladı.

Lan, bir hayvan gibi hırladı. “Dediğimi yap.” Yaşlı kadını kavradı ve gıda deposunun olduğu yöne doğru iteledi. “Sen de onunla git fare kız,” diye bağırdı. “Her ikiniz de ya benim dediklerimi yaparsınız ya da kendinizi salamuranın içinde bulursunuz.”

“Salamura mı?” Genç kız olanlara bir anlam verememişti.

“Neden salamura yapıyor?” diye sordu genç kız Lav Ma’ya, gıda deposuna doğru aceleyle gittikleri sırada. “Çıldırdı mı acaba?”

Lav Ma, genç kıza ipe geçirilmiş bir dizi sarımsak ve bir kavanoz sirke uzattı.

“Kanıtlardan kurtulmak istiyor. Toprak, cesedi gömmek için fazlasıyla donmuş durumda. Kalbi, karaciğeri ve kemikleri satabilir ancak hayvanın geri kalanından kurtulmak zorunda. İmparator ejderhaları sevmez ama eğer Lan’ın onlara bakma görevinde başarısız olduğunu öğrenecek olursa, o da tıpkı babası gibi idam edilecektir.”

“Ama neden o...”

“Sadece sana söyleneni yap, kız çocuğu.”

Yanlarında malzemelerle, telaş içinde geri geldiler. Koyu renk bulutlar, ayı gizlemişti ve genç kız bundan memnundu.

Böylece, Ejderha Bakıcısı sanki çok uzun süredir yaptığı en muhteşem iş buymuş gibi kıkır kıkır gülerek ölü ejderhanın vücudunu doğrarken, genç kız daha az şey görmüş olacaktı. Yaşlı adam, kaynayan çömleğe iri et parçaları attı, kara karışan koyulaşmış kanı da kepçe ile yerden aldı ve bunu da çömleğe ekledi. Genç kıza da sebzeleri doğrattı ve onları da sirke ve sarımsakla birlikte, bu iğrenç karışıma ekletti. Genç kızın parmakları, soğuk yüzünden katılaşmış ve sakarlaşmıştı. Genç kız dikkatini, kolunda birikmekte olan kar tanelerine vermeye çalıştı. Bembeyaz, güzel kar taneleri, ateşten yayılan ısıyla erimeden önce bir an için görünür oluyor ve mükemmel bir yıldız şeklini alıyorlardı. Ancak genç kızın dikkatini, Efendi Lan'ın ejderhanın etini doğrayan korkunç görüntüsünden uzaklaştırmayı, kar taneleri de başaramadı. Yayılan baharatlı koku, genç kızın boş midesinin guruldamasına sebep oldu ancak bu karışımı yeme fikri bile, midesinin altını üstüne getiriyordu. Huangling'de artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Saray duvarlarının dışında kalan vahşi hayvanlar da uluyor ve mahzendeki ejderhaya katılarak korkunç bir koro oluşturuyorlardı. Alevler çömleğin etrafını yalıyor, Efendi Lan'ın kırmızı, benek benek yüzünü aydınlatıyor ve vahşet dolu gözlerinden yansıyorlardı. Yaşlı adam çömleği karıştırırken bir iblis gibi görünüyordu. İhanet suçundan idam edilmeseler bile, bir İmparatorluk ejderhasının salamurasını yapmak gibi korkunç bir suçtan ötürü, hepsinin cehennemin en kötü bölümlerine gideceklerinden emindi genç kız. Cehennemin, Huangling'deki bu korkunç geceden nasıl daha kötü olabileceğini hayal bile edemiyordu.

bölüm üç

İMPARATORLUK ZİYAFETİ

*“Diz çok, yoksa kellen kesilecek köle,” diye
bağırdı adam.*

*Genç kız kendini yüzüstü yere attı ve
karnının üzerine uzandı.*

Genç kız gözlerini açtı. Gece boyunca cennetten üzerine yıldırımlar düşmesini ya da İmparatorluk muhafızlarının saray kapılarını kırıp içeri dalmalarını beklemişti. Hiçbir şey olmadı. Genç kız, başka bir sabah daha görmeyi beklemiyordu ancak gökyüzünün doğusunda yükselen, kan kırmızı bir leke, onu haksız çıkardı. Artık tüten bir kül çemberinden başka bir şey olmayan ateşin yanında, uykuya daldı. Vücudu buz gibi soğuktu. Elbisesinde biriken karların buza dönüşmüş olduğu yerler kaskatıydı. Yanında boş pişirme çömleği duruyordu. Onun yanındaysa, sabahın bu erken saatlerindeki aydınlıkta,

tam olarak ne olduğunu anlayamadığı sivri uçlu, karla kaplı bir şekil vardı. Genç kız dimdik doğruldu. Gökyüzü aydınlandıkça, bunun kanlı, kırılmış kemiklerden oluşan bir yığın olduğunu fark etti. Neyse ki, mahzende uluyan ejderha artık susmuştu.

Genç kız tüm gün boyunca diğer ejderhaya daha iyi bakacağını sözünü vererek affedilmek için ölümsüzlere dua etti. Efendi Lan, bir kavanoz içinde kalp ve karaciğer, kâğıt torbalar içinde de kemiklerle atını dağdan aşağıya sürdü. Salamura kavanozları ise, mutfakta ortadan kayboldular. Ertesi gün de geçmişti ancak hâlâ günahları yüzünden onları cezalandırmak üzere ilahi bir intikam gelmemişti. Genç kız en azından Efendi Lan'dan düzenli olarak dayak yemeyi bekliyordu ama yaşlı adam geri döndüğünde, tüm yaptığı, bahçıvanın işleri için genç kıza, hayvan dışkılarını kürekle temizletmek olmuştu. Salamura gecesinden de bahsetmemişti.

“Seni satın alırken daha dikkatli olmalıydım, fare kız,” dedi Lan, yatağının etrafına dağılmış boş şarap testilerini toplayan genç kıızı izlerken.

Normalde başının üzerinde sıkı bir topuz yapılmış olması gereken saçları, yaşlı adamın gözlerinin önüne düşüyordu. Cübbesinde şarap lekeleri vardı.

“Lanetlenmiş olduğunu fark edemedim.”

Genç kız testileri sağ eliyle toplamaya çalışıyordu.

“Lanet ebeveynlerin, senin solak olduğunu bana söylemeliydi.”

Ailesinden bahsedilmesi, genç kızın dikkatini dağıttı. Testilerden birini düşürdü ve testi parçalandı.

“Aptal,” diye hırladı Lan. “Bu kadar ucuz olmana şaşırmmamalı. Sen geldiğinden beri, elime kötü şanstan başka hiçbir şey geçmedi.”

Ejderha bakıcısı, en yakınında duran objeyi genç kıza fırlattı: Koçbaşı şeklinde, bronz bir lamba.

Genç kız, böyle olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı ancak ejderhanın ölmesinin, kendi suçu olduğu duygusundan kurtulamıyordu. Ejderhalara, diğer hayvanlara gösterdiği kadar ilgi göstermemişti. Genç kız, koca gözlü öküzle bayılıyordu. Keçinin garip davranışları onu güldürüyordu. Domuzlarla konuşuyordu ve onlar da genç kıza homurdanıyorlardı. Ejderhalarsa onu her zaman huzursuz ediyordu. Geride kalan ejderhaya artık çok daha iyi bakacağına dair tanrılara söz verdi.

Bunun için kızın yaptığı ilk şey, ejderhanın mahzenini temizlemek oldu. Bütün o kokmuş samanı dışarı çıkarmak, yerleri fırçalamak ve mahzene kovalar dolusu sıcak su indirmek için, defalarca merdivenleri inip çıkması gerekmişti. Genç kız, mahzenin en ücra köşesine ulaşana kadar ejderha onunla pek ilgilenmedi. Sonraysa, ejderha birden aşırı bir tedirginliğe kapıldı ya da en azından, hayvanın çıkardığı sesler yüzünden, genç kız böyle düşündü: Sanki birisi, hızla bir gonk çalıyor gibiydi. Genç kız doğru dürüst bir temizlik yapabilmek için, lambayı da mahzene kaçırmıştı. Mat, karanlık kayalar, ışığı sanki emiyor ve lamba sadece ufacık bir alana aydınlık sağlayabiliyordu. Genç kız, mahzenin arka köşesinde soluk bir yansıma görünce şaşırdı. İncelemek için lambayı yaklaştırdı. Ejderhanın tedirgin, gonk çalan sesi daha da hızlandı. Mahzenin arka tarafındaki bir girintiye sıkışıp

kalmış, oval şekilli, kavun büyüklüğünde bir cisim vardı. Ejderha dışkıyla sıvanmıştı. Genç kız cismi eline aldı. Çıplak elle tutamayacağı kadar soğuktu. O da, bu cismi elbisesinin kollarıyla tuttu ve ışığa yaklaştırdı. Kızın nefesi kesilmişti. Çok güzeldi. Üzeri, derinliklerine doğru gözden kaybolan, süt beyazı girdaplarla kaplı, mor renkli bir taşıtı bu. Genç kızın zihninde bir görüntü belirdi: geniş, engin bir mavilik. Bu görüntünün ne olduğunu bilmiyordu. Önce hiç yoktan belirmiş, sonra bir anda kaybolmuştu.

Bir ses genç kızı korkuttu. Sanki birisi, dövülmüş metalden yapılmış bir davul çalışıyormuşçasına, derin bir gümbürdemeye benzer bir sestti.

“Taşa dokunma!” Genç kız etrafına bakındı ancak ses zihninin içinde gibiydi, tıpkı salamura gecesinde olduğu gibi. Ancak bu kez üzgün değil, sinirliydi.

Genç kız arkasını döndü. Hemen arkasında, arka ayakları üzerinde şaha kalkmış korkunç bir canavar vardı. Yaratığın sarı gözleri, dik yarıklar gibi daralmıştı. Devasa dişleri ortadaydı. Genç kız ilk kez ejderhadan korkmuştu. Taşı, aldığı oyuğa geri bıraktı.

“Onu almayacaktım,” diye kekeledi genç kız ancak kiminle konuştuğunu bile bilmiyordu. “Benim bir işime yaramaz zaten.”

Ejderha, dört ayağının üzerine indi ve taze saman yığınlarından yapılmış yatağına çekildi. Genç kız kalp atışları yavaşlayana ve ellerinin titremesi geçene kadar yerde oturdu. Lav Ma, genç kıza, altın ve mücevher zulalarını koruyan ejderhaların hikâyelerini anlatmıştı. Belki de bu taş, ejderhanın zulasından kalan tek şeydi. Genç kız zihninde beli-

ren görüntüyü hatırlamaya çalıştı. O hatırlamaya çalıştıkça görüntü daha da bulanıklaştı, ta ki genç kız artık hiçbir şey hatırlamayana kadar.

“Sence ejderhalar ne yemekten hoşlanır Hıvar?” diye sordu o akşam genç kız, fareye.

Daha fazla yemesini teşvik etmek için, ejderhanın yemekte değişik sebze karışımları denedi. Yaratık hâlâ az yiyordu. Hıvar, bulduğu bir tavuk kemiğini kemiriyordu.

“Haklısın!” diye bağırdı genç kız. “Ejderha, diğer hayvanlardan daha farklı olabilir. Senin gibi et yemeyi seviyordur belki.”

Genç kız, ejderhaya kendi tavuk çorbasından bir kâse götürdü. Yaratık hemen yemedi ancak genç kız ertesi sabah geri geldiğinde kâse boştu.

Bundan sonra genç kız, bulabildiği zamanlarda hayvana et getirdi ve cesaret edebildiği sıklıkta süt çaldı. Loş ışıktaki, bunu tam olarak anlayabilmek zordu ancak ejderhanın dış görünümü geliyor gibiydi. Zaman ve sabırla, ejderha, genç kıza güvenebilir ve tıpkı öküz veya keçi gibi, onun ziyaretlerini beklemeye başlayabilirdi.

Bir hafta geçti, sonra bir tane daha. Daha az kar yağmaya başlamıştı. Zaman zaman, bulutların arasından uçuk mavi gökyüzü görünüyordu.

“Ejderhanın gerçekten ihtiyacı olan şey biraz temiz hava,” dedi bir sabah genç kız, Hıvar’a. “Ama umarım kaçmaya çalışmaz.”

Saraydaki diğer erkekler ava çıkmışlardı. Lav Ma, sarayda bir yerlerde çalışıyordu. Efendi Lan, öğleden sonra şekerlemesini yaparken, genç kız mahzene indi. Ejderhanın boynuna uzunca bir ip bağladı ve onu nazıkçe taş basamaklara doğru sürdü. Ejderha bir ayağını kaldırdı ve ilk basamağa attı. Daha sonra diğer ayağını ikinci basamağa attı. Kolları ve bacakları, kullanılmamaktan ötürü katılaşmıştı. Her adım, hayvana acı veriyor gibiydi. Genç kız her seferinde bir adım atması için hayvanı ikna etti ve sonunda ejderha avluya çıktı. Gün ışığı, kırık bir kovadan dökülen su gibi, bulutların arasındaki boşluklardan süzülüyordu. Ejderha bir pençesiyle gözlerini kapadı. Tekrar gün ışığına alışmaları, birkaç dakika sürmüştü.

Genç kız, ejderhayı avluda sakince yönlendirdi. Korkan tavuklar ciyaklıyor ve yaratığın yolundan kaçıyorlardı. Bulutların arasında daha geniş bir boşluk oluştuğunda ve gün ışığı avlunun bir parçasını aydınlatığında, ejderha bu ışığın altında durmak için aydınlığa doğru gitti.

“Güneşin sıcaklığını en son hissetmenden bu yana, oldukça zaman geçmiş olmalı,” dedi genç kız, ejderhanın pullu boynunu okşarken.

Genç kız, ejderhayı ilk kez tam olarak görüyordu ve kendini yaratığa bakmaktan alamıyordu. Hayal ettiğinden daha büyüktü. Kuyruğundan burnuna kadar üç adam uzunluğundaydı ancak vücudu bir yılan gibi kıvrılıyor ve sarmal olabiliyordu. Böylece yaratık, istediği zaman çok daha küçükmüş gibi görünebiliyordu. Böyle yaptığında, ejderhanın omuz yüksekliği, genç bir öküzünki kadar oluyordu. Yaratık, bu durumda başını yukarı kaldırdığında, genç kızla göz göze

geliyordu. Gün ışığında hayvanın pulları, yeşilimsi mavi bir renkteydi; derin bir pınarın suyunun renginde. Ejderhanın başı, iki adet uzun, kıvrık, iğne gibi sivri uçlara sahip boynuzla taçlandırılmıştı. Soğana benzer burnunun her iki tarafından aşağı doğru sallanan ancak kıllardan değil, kuvvetli halatlardan oluşmuş gibi görünen uzun sakalları vardı. Vücudu, bir yılan benzeyen kuyruğuna doğru daralıyordu. Dizlerinin arkasından, uzun kıl ilmekleri filizleniyordu. Hayvanın kısa ve kuvvetli bacakları, altlarında yumuşak yastıklar bulunan geniş kedi patilerine benzeyen ayaklarında sona eriyordu. Her bir ayak, dört adet uzun ve keskin pençeyle silahlandırılmıştı. Kedi tırnaklarının aksine, ejderhanın tırnakları içine çekilemiyordu; her zaman dışarıdaydılar ve tehlikeli görünüyorlardı. Dişleri de büyük ve korkutucuydu ancak ejderhanın yumuşak ve kırmızı dudakları, hayvanın ağzı açıldığında, dişlerini göstermekten çok, gülümsüyor gibi görünmesini sağlıyordu.

Genç kız, ejderhayı her gün avluya çıkardı. Bir hafta sonra, ejderhanın, bağı olmadan etrafta gezinmesine de izin verdi. Genç kız, hayvanın çenesinin altında, kaşınmasından hoşlandığı yumuşak, pulsuz bir yer keşfetti. Kız burayı kaşındığında, ejderha yumuşak ve uysal metalik sesler çıkarıyordu, tıpkı genç kızın ona her süt getirişinde olduğu gibi. Sarayın giriş salonunun dışına, kötü ruhları kovmak için asılmış rüzgâr çanlarının sesi gibiydi. Melankolik bir sestir bu ancak genç kız, hayvanın bu sesle memnuniyetini gösterdiğini düşünüyordu.

Bir gıcırta sesi avludaki huzuru bozdu.

“Neredesin sefil kız?” Efendi Lan uyanmıştı.

“Eğer istersen, burada güneşte bir süre daha kalabilirsin,” dedi genç kız ejderhaya.

Ejderhayı, bir su oluğuna bağladı ve kendini aramaya gelmeden önce efendisine koştu.

“Bu akşam, yemekte domuz yiyeceğim,” dedi Ejderha Bakıcısı, nefes nefese yanına gelen genç kıza. İkinci saatleri henüz geliyordu ancak zemin şimdiden şarap testileriyle dolmuştu. “Birkaç hafta önce hazırladığım o harika salamurayla birlikte. Çeşnilerin tatları iyice oturmuştur artık.”

Efendi Lan, salamura hakkında ilk kez konuşuyordu. Bunun çok komik bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi ve o kadar çok güldü ki, sonunda yatağından düştü.

“Bana daha fazla şarap getir,” dedi yaşlı adam, yatağına geri emeklerken.

“Daha fazla yok,” diye cevapladı genç kız. “Hepsini içtiniz. İlkbahar erzakları gelene kadar beklemek zorundasınız.”

“Daha fazla şaraba şimdi ihtiyacım var!” diye bağırdı Ejderha Bakıcısı. “İmparatorluk kilerinden getir biraz. Yaşlı kadın sana nerede olduğunu gösterir.”

“Ama benim saraya girme iznim yok.”

“Ben sana izin veriyorum.”

“Yapamam!” Genç kızın nefesi kesiliyordu. “İmparator'dan bir şey çalmak suçtur, ölümle cezalandırılabilir!”

“Sen söylemezsen, ben de söylemem.” Ejderha Bakıcısı, kendince muhteşem olan zekâsına kıkırdadı. “Sana denileni yap, yoksa dayak yiyeceksin.”

İmparator, cennetin oğluydu, bir tanrı olmaktan sadece bir adım uzaktaydı. Genç kız, İmparator'un kesinlikle her

şeyi bildiğinden emindi; saraya yaptığı gizli gece ziyaretlerini, imparatorluk yatağına oturmasını, ejderha salamurasını. İmparator, onu eski suçları yüzünden cezalandırmamayı seçmişti ancak suçlarına bir yenisini eklemek imparatorluğun sabrını zorlamak olurdu. Ama kızın bir seçeneği yoktu. Lan, genç kızın efendisiydi ve ona itaat etmek zorundaydı.

“Haydi! Sefil kız” diye bağırdı yaşlı adam ona doğru bir mürekkep taşı fırlatırken. Iskaladı.

Genç kız daha önce pek çok kez sarayda bulunmuştu ancak hiçbir, gün ışında değildi. Genç kız saraya yaklaşırken üzerindeki gözleri hissedebiliyordu. Cennetin gözlerini.

Üzüm asmaları arasındaki açıklıktan, emekleyerek geçti. Üzüm asmaları, her ilkbaharda kısa bir süre, mor çiçeklerle kaplanır ancak yılın geri kısmında karmakarışık, çıplak dallarla dolu olurdu. Patika bir yol, Yeşim Çiçeği Salonu’na gidiyordu. Hafif esintiyle çınlayan rüzgâr çanları, ejderhanın mutlu olduğu zamanlarda çıkardığına benzer sesler çıkartıyorlardı. Genç kız kendini hiç mutlu hissetmedi. Üzerlerinde, iki adet kapı tanrısının resimlerinin olduğu kapıları görebiliyordu. Sol kapının üzerinde yakışıklı Yu Lei’nin soluk yüzü; sağ kapıda ise vahşi, kırmızı yüzü ve yüzünden fırlamak üzereymiş gibi duran gözleriyle kardeşi Shen Tu vardı. Shen Tu’nun kapısı, menteşelerinden asılı, öylece duruyordu. Köle kız, soldaki kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı. Öğleden sonra güneşi, altıgen pencerenin girift, kafesli panjurlarından içeri süzülüyordu. Gün ışığında, saray köhne ve bakımsız görünüyordu. Oyma ahşap tavana, tozlu ve devasa fenerler asılıydı. Duvarın karşısındaki dar masalarda, tamamen yeşim taşından,

inceliklerle oyulmuş süsler sergileniyordu ve örümcek ağlarıyla kaplanmışlardı. Taş zeminde, kurumuş saksı bitkileri vardı.

Farenin burnu, genç kızın kabanından dışarı fırlamış, havayı kokluyordu.

“Bana eşlik etmek için burada olduğuna çok memnum, Hıvar.”

Genç kız, salonu geçerek karşı taraftaki kapıya yürüdü. Bu kapı avludaki geniş bir bahçeye açılıyordu. Sadece iki adet çıplak ağaç ve karanlık, donmuş bir süs havuzu gözle görünür durumdaydı, bahçenin geri kalanı karla kaplanmıştı. Bir zamanlar güzel olan kırmızılı, yeşilli bir çardak da vardı ancak artık boyası solmuş, pul pul dökülüyordu. Bahçenin köşesinde, bir tarafı avluya açılan, üstü kapalı bir yürüyüş yolu vardı. Yolun üzerindeki çatının destek kolonlarına, sarmal bulut motifleri oyulmuştu ve bu kolonların da boyaya ihtiyacı vardı. Genç kız, batı koridoru boyunca ilerledi.

Saray ana binası, genç kızın önünde aslında olduğundan çok daha büyükmüş gibi görünüyor ve kızın kendisini bir ağustos böceği kadar hissetmesine neden oluyordu. Efendi Lan’ın evinin çatısı o kadar alçaktı ki genç kız neredeyse uzanıp dokunabilecek gibiydi. Sarayın çatısıysa sanki gökyüzüne kadar uzanıyordu. Binanın köşeleri zarafetle kıvrılıyordu. Çatı mahyasının her iki ucunda öfkeyle hırıldayan, oyma ejderha başları vardı. Genç kız yukarı baktığında, erimiş bir kar katmanı çatıdan aşağı kaydı ve parlak siyah renkli, kavisli çatı kiremitlerini açıkta bıraktı. Kar katmanı genç kızın ayağının dibinde yere çarptı. Cilalanmış giriş, devasa büyüklükteydi, neredeyse Efendi Lan’ın evinin bütün bir duvarı kadardı ve

üzerinde uzun bacaklı turna oymaları bulunuyordu. Genç kız bu girişten girmedi. İmparatorun şaraplarının orada olmadığından emindi.

Ana binanın etrafından dolaştı ve üstü kapalı başka bir yürüyüş yolu boyunca ilerledi. Sağ tarafında dairesel bir giriş belirdi. Genç kız bu girişten geçti ve kendisini bir koridorda buldu. Saraya daha önceki ziyaretlerinden birinde, karanlık mutfığa rast gelmişti. Mutfak, şarabı aramaya başlamak için mantıklı bir seçenek gibi görünüyordu. Koridor duvarları soluk renkli, ipek duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Genç kızın baktığı her yerde, bakımsızlığın izleri görülebiliyordu. Lav Ma, sarayı temiz tutabilmek için elinden geleni yapıyordu ancak bu iş tek başına yaşlı bir kadın için çok fazlaydı. Yaşlı kadın sürekli çalışıyordu ancak daha yeni temizlediği bir odaya arkasını döner dönmez, tekrar her yeri tozlar kaplıyordu. Lav Ma, saraydaki işleri yoluna koymak için haftalar boyunca uğraşmıştı ancak sonunda başladığı yere geri dönmüştü. Yaşlı kadının görüşü de zayıflamıştı. Fenerlerin üzerini kaplamış örümcek ağlarını ya da köşelerde biriken toz öbeklerini göremiyordu. Bahçıvan, boyacı ve marangoz ise görevlerine o kadar bağlı değillerdi. Uzun zaman önce günlük işlerini yapmayı bırakmışlardı. Genç kız bir köşeden döndü, sonra bir taneden daha ve sonunda öylece kalakaldı. Mutfağın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Lav Ma koridorun diğer ucunda görüldüğünde, genç kız efendisinden bir kez daha dayak yemenin, cenneti kızdırmaktan çok daha iyi olacağını düşünmeye başladı. Yaşlı kadın kollarını sallıyor ve doğduğu köyün yerel lehçesiyle

feryat figan bağıırıyordu. Genç kız bunların tek kelimesini bile anlayamamıştı. Yaşlı kadın başka bir koridorda gözden kayboldu. Köşelerden birinde, aniden bir grup adam belirdi. Genç kız öylece durup onları seyretti. On taneden fazla adam vardı. Genç kız rüya görüyor olabileceğinden kuşkulandı. Kimdi bu adamlar? Nereden gelmişlerdi? İlk ikisi muhafızdı; kısa, kırmızı tunik, pantolon ve deri yelek giyiyorlardı. Çift bıçaklı mızraklar taşıyorlardı. Bıçaklardan bir tanesi, mızrağın sapından çıkıyor, diğeriye onun köşebendinde yer alıyordu. Diğer adamların tümü, geniş kollu, dökümlü ipek cübbeler giyiyorlardı. Bellerinden renkli, uzun şeritler sallanıyordu. Kanatlı başlıklar takmışlardı. Adamlar, eşikte duran genç kıza doğru uzun adımlarla yürüdüler. İçlerinden biri gonk çalıyordu. Genç kız, bu adamların çok önemli birileri olduğunu biliyordu.

“İmparatorunun önünde diz çök,” diye bağırdı elinde gonk olan adam.

Genç kız olduğu yerde dona kaldı. Gonklu adam artık iyice yaklaşmıştı ve genç kız adamın uzun sakalını ve vahşi görünümlü kaşlarını görebiliyordu.

“Diz çök, yoksa kellen kesilecek, köle,” diye bağırdı adam.

Genç kız, kendini yüzüstü yere attı ve karnının üzerine uzandı. Adamlar, genç kızın yanından, gözlerini toz içinde bırakarak uygun adım geçtiler. Genç kız geçip gitmelerini bekledi ancak yaklaşan daha fazla ayak sesi duyuluyordu. Koridordan başka biri daha geliyordu. Genç kız, tozdan kurtulmak için gözlerini kırptırdı ve terlik giymiş bir ayak ve şimdiye kadar gördüğü en olağanüstü cübbenin etekleri

gözüne ilişti. Cübbenin kumaşı siyah, parlak satendi. Cübbeye altın ipliklerden, büyük bir ustalıklarla, çeşitli işaretler ve ejderha resimleri işlenmişti. Ejderha motifleri, sanki kumaşa gerçekten küçük ejderhalar dikilmişçesine, hafif kabarıktı. İpek terliklerde güzel işlemler vardı, bunlar da altındandı ve genç kıza, parçalı bulutları hatırlatan dairesel şekiller oluşturunuyorlardı.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse göğüs kafesinden dışarı fırlayacağını düşündü. Muhteşem etekler ve o güzel terlik, İmparator'un kendisine aitti. İmparator, hizmetlilerin Huangling'de işlemiş olduğu tüm suçları biliyordu. Cezalandırılmalarına bizzat şahit olmak için gelmişti. Cezayı daha da acı verici yapmak için hizmetliler suçların yanlarına kalacağını düşünene kadar beklemişti.

Genç kız ayağa kalktı ve geldiği yoldaki ayak izlerini takip etmeye çalışarak birçok koridor boyunca koştu. Şimdiyse, artık aramıyor olmasına rağmen kendini mutfakta bulmuştu. Saray, tıpkı kış uykusundan uyanan bir hayvan gibi canlanmıştı. Mutfak bağırp çağıran yabancılarla doluydu. Hizmetliler, içeri çeşitli sepetler ve kutular taşıyorlardı. Oturma sıralarında, meyve ve sebze yığınları vardı. Kancalara tavuklar ve sülünler asılıydı. Genç kız, hiç bu kadar çok yiyeceği bir arada görmemişti. Aşçılar, uzun sandıklardan bıçakları ve çatalları çıkartıyorlardı. Aşçı yamakları ocakları yakıyor, üzerlerine çömler koyuyorlardı.

"Yolumdan çekil, küçük kız," diye bağırdı temizlenmiş sığır gövdesi taşıyan iri bir adam, neredeyse genç kıza çarpıp ayaklarını yerden kesmek üzereyken.

Genç kızın kabanının önünde, bir kıpırdanma başladı.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı genç kız fareye. “Güzel koktuğunu biliyorum ama buradan çıkmalıyız.”

Genç kız koridora geri dönmek istedi ancak elinde satır bulunan bir kadın, kendisine altı tane tavuğu doğrayacak bir yer açmak için kızı kenara itti. Kapıdan dışarı, başka bir odaya atılana kadar, genç kız itilmiş, kakılmış, her yerine vurulmuş ve dirseklenmişti.

Bu oda, Yeşim Çiçeği Salonu’nun en az iki katı büyüklükteydi ama mutfaktan daha sessizdi. Yerleri süpüren bir hizmetli dışında odada kimse yoktu. Odadaki tüm mobilya, etrafa yayılmış işlemeli minderler, lake bir paravan ve birçok desenli halıydı. Genç kız durdu ve paravandaki zanaatkârlığı inceledi. Paravanın alt tarafı bir bahçe resmi yaratmak üzere, ustaca sedeflerle işlenmişti. Paravanın üst tarafındaki açık kafese oyulmuş, kuş motifleri ve kuru dallar üzerinde açmakta olan çiçekler o kadar güzeldi ki genç kız sadece bir dokunuşun bile onları kırabileceğini düşündü. Bu arada başka bir yönden, yaklaşan ayak sesleri duyulmaya başladı ve gongun sesi de gitgide artıyordu. Hizmetli, aceleyle odaya çıktı. Genç kızın bacakları titriyordu. Sadece iki kapı vardı. Kapılardan biri kalabalık mutfığa açılıyordu ve diğer kapıdaysa neredeyse İmparator’un görüneceğinden emindi. Saklanacak tek bir yer vardı. Genç kız, titreyen bacaklarını yerinden oynatmayı başardı ve paravanın arkasına emekledi.

Genç kız, korkuları doğru çıkarken, paravanın üzerindeki kuşların ve dalların arasından olup biteni izliyordu. İki muhafız uygun adım odaya girdiler ve kapı girişinin her iki yanında hazır ola geçtiler. İmparator ve danışmanları da salona girdi.

Genç kız, yasak olduğunu bildiği için İmparator'un yüzüne bakmamaya çalışıyordu ancak kendine engel olamadı. Ağzı aşağı doğru kıvrık, ufacık gözlerinin etrafı derin kırışıklarla çevrili, ekşi suratlı bir adamdı. Yüzü tombul, vücudu da çok iriydi. Bu düşünceleri yüzünden genç kızın kafası kesilebilirdi ancak onları durduramıyordu. Makamın altın mührünü taşıyan ve diğerlerinden daha fazla şeride sahip danışman, başını önüne eğmiş, İmparator'la konuşuyordu. Diğer iki danışmanın yardımıyla, İmparator nakışlı minder yığınlarından birinin üzerine oturdu. Tüm danışmanlar, İmparator'un arkasındaki yerlerini aldılar.

Genç kızın içini ani bir korku kapladı. Midesinde büyük bir ağırlık hissetti. Odaya iki kişi daha girdi. Bunlardan biri, zayıf bir kadındı ve kolları neredeyse yere değecek kadar geniş elbisesiyle, tıpkı İmparator gibi şatafatlı giyinmişti. Kadın, İmparator'un yanına oturdu. Genç kız onun İmparatoriçe olduğunu tahmin etmişti. Diğer yeni gelen kişiye, hayatının büyük kısmını açık havada geçirmiş biri gibi, koyu ve kırışık bir cilde sahip, pis bakışlı bir adamdı. Saçları, keçeleşmiş örgüler halinde, omuzlarına kadar iniyordu. Hayvan dişlelerinden yapılmış bir kolye takıyordu ve elbiseleri özensizce kurutulmuş hayvan derilerinden oluşuyordu. Bu adamın kokusu, genç kızın midesini bulandırmıştı. Adamın silahları ve belinden aşağı doğru sarkan bir zinciri vardı. Kaba saba bir köylü gibi görünüyordu ancak yine de şeref misafiriymiş gibi, İmparator'un karşısına oturmuştu ve danışmanlar bu adamın önünde eğiliyorlardı.

Hizmetliler, üzerlerinde altın yaldızlı kâseler ve fildişinden yapılmış cilalı yemek çubukları olan, ayaklı, gümüş tepsiler taşıyarak mutfak tarafındaki kapıdan odaya girdiler. Başları önlerine eğik bir biçimde, tepsileri İmparator ve İmparatoriçe'nin yanına bıraktılar. Diğer tepsiler, danışmanlar arasında dağıtılmıştı. Esrarengiz konuk da, tıpkı İmparator gibi kendine özel bir tepsi almıştı. Üzerinde buharı tüten yemek kâseleri ve şarap testileri taşıyan daha fazla hizmetli odaya girdi. Herkes, yemeğe başlamak için, İmparator başlangıç tabağını bitirene kadar bekledi. İmparator yiyecekleri ağzına hızla tıkıştırıyordu ve uzun süre beklemek zorunda kalmadılar.

Başları saygıyla önlerine eğik üç müzisyen, ayaklarını sürüyerek odaya girdiler. Belli bir mesafede diz çöktüler. Müzisyenlerden birinin, genç kızın kanun olduğunu düşündüğü geniş, yaylı bir müzik aleti vardı. Adam çalgıyı yere koyup çalmaya başladı. Diğer müzisyenler ziller ve davullarla ona eşlik etti. Mutfaktan sürekli daha fazla ve daha fazla yemek geliyordu. İmparator'a eşlik edenler, onu hep bir tur geriden takip etmeye çalışıyorlardı ancak İmparator gelen her yemeği aynı hızda yemeye devam ettiği için, sıklıkla hiç yiyemedikleri yemekler oluyordu.

Yemeklerin kokusunu içine çektikçe, genç kızın ağzı sulanmaya başlamıştı. Balık, zencefil, soya sosu ve daha ne olduğunu bilmediği birçok güzel koku geliyordu burnuna. Derin bir nefes aldı. Genç kız öğle yemeği olarak sadece darı yediğinden bu yana, bayağı bir zaman geçmişti. Yemeklerin sadece kokusu bile onu besliyor gibiydi ve genç kızın yüzünü güldürmüşlerdi. Kızın kalp atışları yavaşladı. Her şey yolunda

gidebilirdi. Tüm yapması gereken, İmparator gidene kadar saklanmaya devam etmekte. Daha sonra, ait olduğu yere geri dönebilirdi.

“İmparator, Chang’an’a gönderdiğim aslanlardan memnun kaldı mı acaba?” diye sordu tekinsiz görünüşlü adam.

Belinden altın mühür sallanan danışman, dizlerinin üzerinde öne çıktı ve başının arkasına doğru sessizce birkaç kelime söyleyen İmparator’un önünde alnını yere değdirdi.

“Majesteleri İmparator çok memnun kaldı, Efendi De-eav,” diye tekrarladı danışman. “Aslanları avlamak şahane bir aktivite oldu ancak İmparator majesteleri mızraklayamadan önce, aslanlardan biri, bir danışmanı pençeleyerek öldürdü.”

İmparator, danışmana bir şey daha fısıldadı.

“Majesteleri İmparator, barbarların topraklarına yaptığınız seferi dinlemek istiyor.”

“Ejderha aramak için batıdaki topraklara seyahat ettim.”

Paravanın arkasındaki genç kızın gülüşü soldu.

“Ne yazık ki, hiç ejderha bulamadım ancak uzun burnunun her iki yanında, aşağıya doğru kıvrılan iki beyaz boynuzu olan, gri renkte, devasa bir canavar öldürdüm. Eğer İmparator’un ilgisini çekerse, boynuzlar bende.”

Konuk, üç tas öküz kuyruğu çorbası içene kadar sessiz kaldı. Daha sonra ağzını elbisesinin koluna sildi ve tekrar danışmanla konuştu.

“İmparator teklifimi düşündü mü, Başdanışman?”

Başdanışman, İmparator’un sözlerini duyabilmek için bir kez daha öne çıktı. Daha sonra geri döndü ve misafirin önünde başını eğdi.

“Majesteleri İmparator, teklifinizi dakikalarca düşündü Deeav.” Başdanışman, tekinsiz adama gülümsemeye çalıştı ancak tüm başarabildiği tikslenme dolu bir bakış atmak oldu. “Majesteleri İmparator, hayvan başına dört bin *jin*’den daha azını kabul etmeyecek.”

Deeav burnunu çekti ve yere tükürdü. “Aşırı bir miktar, Başdanışman Tien,” diye karşılık verdi adam, “ama ben alçakgönüllü birisiyim ve İmparator’un buyruğu cennetin buyruğudur.”

“Güzel,” dedi Başdanışman. “Çirkin canavarlardan kurtulacağız.”

“Majesteleri, ejderhalardan hoşlanmıyor mu?” diye sordu Deeav.

“Majesteleri İmparator’un ejderhalar hakkında herhangi bir hissiyatı yoktur,” diye sertçe cevapladı danışman İmparator’la konuşmadan. “Ama sizin elinizde daha faydalı olacaklarını düşünüyor.”

“Gerçekten de öyle.” Deeav’ın zalim yüzünde bir gülümseme belirmiş ve üç adet siyah diş, bir kırk diş kökü ve iki kocaman boşluk ortaya çıkmıştı. “Ejderha beyni, burun kanamasına ve çıbana iyi gelir. Karaciğeri, özellikle hayvan canlı iken kesilip çıkartılırsa, dizanteri için iyidir. Ejderha salyası, parfüm yapımında kullanılır.” Deeav dişlerini bir balık kılçığıyla karıştırdı. “Faydalı canavarlardır.”

“Ejderhalar konusunda son derece bilgilisiniz, Deeav,” dedi Başdanışman Tien.

“Ben bir ejderha avcısıyım. Onlar hakkında her şeyi bilmek benim işim.”

Genç kız duyduklarına inanamıyordu. İmparator, imparatorluk ejderhasını bir avcıya satıyordu. Acaba sadece tek bir yaratığın canlı kaldığını öğrendiğinde ne yapacaktı?

“Dünya üzerinde çok fazla ejderha kalmış olamaz,” diye belirtti İmparatoriçe.

“Zaten hiçbir zaman çok fazla yoktu,” diye cevapladı Deeav. “Ve şimdi daha da az kaldılar. Vahşi ejderhalar, insanlardan saklanmak konusunda iyiler.”

“Bunu bir deneyin, Majesteleri,” dedi İmparatoriçe, İmparator’a. Genç kızın burnuna gelen tanıdık bir koku, ona korkunç şeyler anımsattı ve kızın nefesinin kesilmesine sebep oldu. Yaşadığı süre boyunca asla unutamayacağı, keskin ve baharatlı bir kokuydu bu. Ejderha salamurası. İmparator salamurayı, buğulanmış balığının üzerine sürerken ve çubuklarıyla bundan bir parça alırken, genç kız dehşet içinde olanları izliyordu. Neler olabileceğini bilmiyordu ancak kötü bir şeyler olacağından emindi.

“Bu, şimdiye kadar tattığım en garip salamura,” diye devam etti İmparatoriçe. Başdanışmana dönerek, “Tüen Fen, bu garip tadı veren malzeme neymiş öğren bakalım.”

Genç kız nefesini tuttu. İşte cennetten inen yıldırımlara çarpılacağı dakika buydu; saray zangır zangır titreyecek ve yıkılacaktı. İmparator, balığını çiğneyip omuzlarını silkti.

Genç kız nefes aldı. Hâlâ yaşıyordu. Saray hâlâ ayaktaydı. İmparator çubuklarıyla bir fasulye tanesi alıp ağzına attı. Genç kız şükran duaları etti ve Hıvar’a sarıldı. Fare uykusundan uyandı ve kızın elini tırmaladı. Genç kızdan, keskin bir ciyıklama sesi çıktı. Oda sessizliğe büründü. Danışmalar, sesin

failini aramak için etrafa bakındılar. Gözleri, mutfağa kirli kap yığınları taşıyan bir hizmetliye odaklandı. Korkmuş hizmetli başını sallayıp paravanı işaret etti. İki muhafız o tarafa gittiler ve paravanı geriye doğru katladılar.

Genç kız, İmparatorunkiler de dâhil olmak üzere, odadaki bütün gözleri üzerinde hissetti. Muhafızlar mızraklarını, sanki tehlikeli bir suçluymuş gibi, genç kıza doğrulttular. İmparatoriçe tiksintiyle, imparatorluk yemek salonunda ortaya çıkan, pislik içindeki afacan kıza bakıyordu. Hıvar'ın burnu, yemek kokularıyla dolu odayı koklamak için dışarı fırladı. İmparatoriçe çığlık attı. Korkan fare, genç kızın kabanından dışarı fırladı ve zemin boyunca koşuşturmaya başladı. Muhafızlar kızı unutmuş, fareyi kovalıyorlardı.

Hıvar duvarın dibindeki bir delikte gözden kayboldu. Genç kız da kapıya koştu ama muhafızlar hemen arkasındaydılar. Sırtına dayanan mızrak uçlarını hissedebiliyordu. Ellerini havaya kaldırıp döndü. Mızrak uçları, salon pencerelerinden içeri süzülen zayıf gün ışığında parlıyordu. Muhafızlar, kızı kollarından yakaladılar. Kımıldamaya cesaret ederse, kızı mızraklayacak gibi bakıyorlardı. İşlediği suçların, cennetin gözünden kaçacağını düşünmekle ne kadar da aptallık etmişti. Ölümsüz varlıklar, kızı kayırmıyorlardı. İmparator her şeyi bilen, her şeyi gören, dünya üzerinde yaşayan bir tanrıydı. En başından beri ejderhanın öldüğünü biliyor olmalıydı.

Genç kız dizlerinin üzerine çöktü. "Ejderhanın ölmesi benim suçum değildi," diye yalvardı. "Ben onu besledim ve samanlarını değıştirdim. Biliyorum, bir salamura dönuştü-

rülmesine de yardımcı oldum ama başka bir seçeneğim yoktu. Eğer yapmasaydım, Efendi Lan beni döverdi.”

“Öldü mü?” diye sorguladı kızı Başdanışman.

“Salamura mı?” diye sordu başka bir Danışman.

“Tiien Fen, Efendi Lan’ı getir bana,” diye emretti genç kızın daha önce duymadığı derin bir ses. Bu İmparator’un sesiydi.

İmparator’un sesi, genç kızın içini korkuyla doldurdu. Bir şekilde, muhafızların elinden kurtulacak gücü bulmuştu kendinde. Bir şekilde, muhafızlar onu tekrar yakalamadan önce, kapıya doğru yıldırım gibi koşabilmişti. Bir şekilde, hiç hata yapmadan koridorlardan aşağıya doğru çıkış yolunu bulabilmişti. Kendisini kovalayan biri olup olmadığına bakmak için bile arkasına bakmadı. Sadece koştu.

bölüm dört

KAÇIŞ

*“Çabuk!” diye bağırdı genç kız beceriksiz
parmaklarıyla ipi çözerken. “Kaçmak zorundasın.
Burada, Huangling’de bir ejderha avcısı var.”*

Genç kız koşarken, kafasının içinde düşünceler geçiyordu; ölmek üzere olmanın korkusu, kaçış planları, ikindi yemeğinden sonra efendisinin bulaşıklarını yıkamamış olması. Bu düşünceler birbirleriyle çarpışıyor, henüz yarı olgunlaşmışken patlıyor ve birden yok oluyorlardı. Tüm bu kargaşada bir düşünce hâlâ aklındaydı ve berraktı. Ejderhayı kurtarması gerekiyordu. Ejderhanın bağlı bir halde, güneş ışığının tadını çıkardığı avluya koştu.

“Çabuk!” diye bağırdı genç kız beceriksiz parmaklarıyla ipi çözerken. “Kaçmak zorundasın. Burada, Huangling’de bir ejderha avcısı var.”

Ejderha kımıldamadı.

“Acele et! Artık özgürsün. İmparatorluk muhafızları her an gelebilir.” Genç kız nefeslenmek için, bir an durakladı. “Ejderha avcısı, karaciğerini doğrayacak ve kalbini kesip çıkaracak.” Genç kız, hayvanın boynunda hâlâ asılı duran ipi çekiştirdi. “Yalnızca kapıya gidecek ve kaçacak kadar zamanın var.”

Ama yaratık yerinden kımıldamıyordu. Kızın söylediği tek kelimeyi bile anlamadığı çok açıktı.

“Yürü haydi, seni aptal yaratık!” diye bağırdı genç kız elindeki ipin ucuyla hayvana hafifçe vurarak.

Ejderha, endişeli sesler çıkartıyordu, sanki birileri ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde, bir gonga vuruyorlardı.

“Taş.” Kelimeler, genç kızın zihninde kendiliğinden belirliyordu. “Ejderha taşı.”

Genç kız, bir şekilde, ejderhanın mor taşı istediğini biliyordu.

“Taşı boş ver,” diye bağırdı aksi yarattığı kapıya doğru çekmeye çalışarak. “Kendini kurtar.”

Genç kız, başka bir ölü ejderha fikrine katlanamıyordu ancak muhteşem canavar onun söylediklerini yapmayı reddetti. Kızı mahzene doğru çekerek ipi zorlamaya devam etti. Kızın, onu kımıldatmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendi güvenliğini düşünmek zorundaydı. Muhafızlar onu aramaya geleceklerdi. Saklanacak bir yer bulması gerekiyordu. En azından İmparator ve muhafızları saraydan gidene kadar. Genç kız ipi bıraktı ve tam kapılara doğru koşuyordu ki aklına Hıvar geldi. O olmadan gidemezdi. Hıvar belki sadece bir fareydi ama kızın dostuydu. Tek dostu. Hıvar, akıllı da

bir fareydi. Ejderha bakıcısı, onu her gördüğünde ve şömine demiriyle kovaladığında, Lan'ın asla gitmeyeceği tek yere saklanırdı: ejderha mahzenine.

Genç kız mahzene geri koştu ve merdivenlerden aşağı indi. Burası, olmak istediği son yerdi. Akşamüstü güneşi, girişteki ızgaranın altında kalan, kare şeklinde bir alanı ancak aydınlatıyordu, daha fazlasını değil. Genç kızın lambası da yoktu. Engebeli zeminde tökezleyerek ilerliyor, karanlığın içinde kollarını iyice açarak el yordamıyla yolunu bulmaya çalışıyordu. Hıvar'a seslendi. Mahzenin çok derinlerinden, hafif bir ciyıklama sesi duyuldu. Genç kız, mahzen duvarını elleriyle yokladı. Parmakları, soğuk ve yuvarlak bir şeyin üzerindeydi. Ejderha taşı. Keskin pençeler, genç kızın pantolonunun hafif kumaşından içeri battı ve bacağına acıttı. Hıvar, kızın kabanının içindeki yuvasına saklanınca genç kız kendi kendine gülümsedi. Elleri hâlâ soğuk taşın üzerindeydi. Genç kız taşı aldı ve merdivenleri bu sefer ikişer ikişer çıkarak aydınlığa geri koştu.

Tamamı kırmızı tunikler giymiş, altı imparatorluk muhafızı koşarak avluya geldiler ve ejderhanın etrafını kuşattılar. Bu sırada genç kız da mahzenden çıkmıştı. Muhafızların bazılarında mızrak, bazılarındaysa kılıç vardı. Tüm silahlar, ejderhaya doğrultulmuştu. Yaratığın sesi, bir gonk gibi çınılıyordu. Ejderha avcısı, muhafızların çok gerisinde değildi. Adam ejderhayı gördüğünde, aniden durup yaratığa baktı. Daha sonra, yaratığa doğru yavaşça ilerledi. Genç kız, avcı adamın açgözlü suratından, yaratığın ne kadar edeceğini

hesapladığını görebiliyordu. Adamın elinde, ejderhayı nişan almış bir tatar yayı vardı.

“Hayır,” diye ağladı genç kız. “Onun canını yakma.”

Ejderha avcısı kakhaha attı. Sert, neşeden yoksun bir sestti. Adam ejderhaya doğru yürüdü, tatar yayını indirdi ve belinde sallanan, uzun, tamamı demir olan zinciri eline aldı.

“Demir yakar,” diye düşündü genç kız ancak bunun aslında doğru olmadığını biliyordu.

Deeav, zinciri hayvanın ayaklarını bağlamak için ön bacaklarına doladı. Ejderhanın, çalan bir gonga benzer, kesik kesik çıkan sesi, artık daha yüksek, daha kuvvetli ve daha tiz çıkıyordu, ta ki yırtılan bir metali andıran, tek bir acı çığlığa dönüşene kadar. Ses avluda yankılandı. Genç kız bu sesi durdurmak için işe yaramaz bir çabayla kulaklarını kapatmaya çalışırken, ejderha taşını düşürdü. Şimdi zihnini dolduran çığlıklar daha da kötüleşmişti. Su kabına takılıp durana kadar, genç kız tozlu avluda yuvarlanan ejderha taşının, hayal meyal farkındaydı. Zihnindeki anlamsız, acı çığlıklar, kelimelere dönüşmeye başladı.

“Ejderha taşı. Taşı kurtar.” Kelimeler zihninin içindeydi ancak bunların ejderhadan geldiklerini bariz bir şekilde hissediyordu.

Zincir, ejderhanın soyulmuş ve sanki dakikalardır değil de aylardır zincirlenmiş gibi kanayan pullu derisini parçalıyordu.

Deeav, tozun içinde yatan taşı gördü. Muhafızlara döndü.

“Zinciri sıkılaştırın,” diye emretti.

Muhafızlar bir an için duraksadılar, bu kaba saba avcıdan emir almaları gerektiğinden emin değillerdi.

“Dediğimi yapın,” diye bağırdı Deeav. “İmparator’un ejderhası emniyete alınmalı.”

Muhafızlar emre uymak için fırladı, İmparator’a karşı görevleri kesindi.

Ejderha avcısı taşı almak için ilerledi. Hak ettiğinden fazlasını elde eden, açgözlü bir adamın muzaffer bakışı vardı yüzünde. Köle kız daha çabuk davrandı. Hızla taşla koştu ve sol eliyle onu yerden aldı. Ejderha, arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve muhafızların hâlâ sıkılaştırmaya çalıştıkları zinciri fırlatıp attı. Adamları tekmeleyerek yolunu açtı. Deeav bakışlarını ejderhadan taşla kaydırarak duraksadı. Bir an için, hangisinin daha önemli olduğuna karar verememiş gibi göründü. Genç kız avludan, fırlamış bir ok gibi kaçarken, adam tatar yayına atladı.

“Ejderhayı zincirleyin!” diye bağırdı, genç kızın arkasından koşarken.

Ejderha avcısı, kızı üç uzun adımda yakalamıştı. Bir elinde tatar yayı vardı. Boştaki eliyle de, kemiklerini kıracakmışçasına kolunu kavradı. Daha önce genç kızın mahzende taşı aldığı zaman olduğu gibi, ejderhadan öfkeyle gürleyen bir ses çıkıyordu. Yaratık, sert ve kararlı hareketlerle iki muhafızı ezerek sanki öküz kulübesinin duvarına koşmak üzereymiş gibi avluda ilerledi. Daha sonra ejderhanın sırtından, büyük bir yarasanın kanatları gibi iki kanat açıldı. Ejderha gökyüzüne havalanıp ahırların üzerinde uçarken, muhafızlar şaşkınlık içinde yaratığa bakıyorlardı. Şimdi acıyla haykırma sırası, ödülünün kaçışını izleyen Deeav’a gelmişti.

Ejderha yarı yolda, yana yattı ve geri dönerek saldırıya geçti. Doğrudan avluya dalıyordu. Muhafızlar hayvanın önünden kaçıştılar ancak genç kız onu hayretle izliyordu. Ejderhanın kanatları, daha önce vücuduna o kadar yapışık ve katlı durmuştu ki, kız onları hiç fark etmemişti. Deeav kızı bıraktı ve tatar yayıyla yaratığa nişan aldı. Bir ok yaydan fırlayıp ejderhanın omuzuna saplandı. Yaratığın dalış hareketi hızını kaybetti. Ejderha biraz daha alçalarak tam genç kızın başına doğru yaptı dalışını. Kız, ejderhanın avluya çakılacağını düşünmüştü ancak arka tarafında, üzerindeki kabanın kumaşını delen, keskin bir şey hissetti. Daha sonra altındaki zemin bir anda yok oldu ve kızın ayakları öküz kulübesinin çatısını sıyırdı. Genç kız, evinin önünde durmuş gökyüzüne bakan Efendi Lan'ı gördü. İmparatorluk muhafızlarının kollarının arasındaki yaşlı adam, yumruğunu kıza doğru sallıyordu. Ağzından, genç kızın duyamadığı öfke dolu kelimeler çıkıyordu. Lan ve muhafızlar, ufak heykeller kadar küçüldüler. Ahırlar, küçük kutulara dönüştü. Sarayın siyah çatısı genç kızın çok altında kalmıştı. Parlak, siyah bir böceğin kabuğu gibi görünüyorlardı. Genç kız midesinin bulandığını hissetti.

“İndir beni, ejderha,” diye bağırdı kız, yaratığa hâlâ sımsıkı tutunurken. “Tekrar yerde olmak istiyorum.”

Ejderha keskin bir dönüş yaptı ve genç kızın kalbi, göğüs kafesinin içinde sallandı.

“Kusmak üzereyim,” diye bağırdı kız sarayı artık arkalarında bırakırlarken. Altlarından, Huangling Dağı'nın zirvesi geçti.

Ejderha, dağın yamaçları boyunca uçmaya devam etti. Daha sonra konacak bir yer seçtiğinde, dağa doğru dalışa geçti ve aşağı salındı. Genç kız çılglık atıp gözlerini kapadı.

“Öleceğim,” dedi kendi kendine.

“Hayır,” dedi zihninde bir ses.

Ejderha bacaklarını çalıştırmaya başladı ve bir koşuyla iniş yaptıktan sonra genç kıızı nazikçe bir kar yığınının üzerine bıraktı. Yere indikleri sırada ejderhanın bacakları geride kalmış, vücuduysa ileri doğru devrilmişti ve durabileceği bir yere gelene kadar burnunun üzerinde kaymıştı.

Genç kız büyük bir rahatlamayla, ayaklarının altında tekrar toprağı hissetti. Parmakları soğuktan kaskatı kesilmişti ve hâlâ ejderha taşına sarılıydı. Daha sonra kız taşı yere bıraktı ve aniden bir acı hissetmiş gibi kabanına sarıldı. Uçuş sırasında Hıvar’ı kayıp mı etmişti? Yere indiklerinde onu ezerek öldürmüş müydü? Kabanın yakasını çekerek açtı. Fare hâlâ oradaydı. Sersemlemiş gibi görünüyordu ama bunun dışında iyiydi. Genç kız sendeleyerek ayakları üzerine kalkmış olan ejderhaya baktı.

“Beni öldürebilirdin... ve Hıvar’ı da!” diye bağırdı.

Ejderha sağ ön pençesiyle, sol omuzunda hâlâ saplı duran oku tuttu ve çekip çıkardı. Daha sonra, zayıf adımlarla yola koyuldu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu genç kız.

Ejderha, garip metalik seslerinden birini çıkardı.

Kızın zihninde bir kelime belirdi. “Mağara.”

Kar yağmaya başladı. Genç kızın seçeneği yoktu. Ejderhayı takip etti. Bir saat veya daha uzun bir süre güçlkle yürüdüler. Sonunda ejderha aradığı mağarayı buldu.

Yaratık, içeri girer girmez, yorgunluktan yere yığıldı. Kızın elbiseleri ıslanmıştı ve dişleri birbirine vuruyordu. Genç kızın vücudu şiddetle titriyor ve başı ağrıyordu. Ejderhaya doğru emekledi. Yaratığın pullu gövdesi, sert ve pürüklüydü. Yaklaşınca ejderhanın, çürümeye yakın erik ve balık salamurası karışımına benzeyen nahoş kokusunu aldı ancak yine de genç kıza biraz sıcaklık sağlamıştı.

bölüm beş

UÇMA KORKUSU

“İmparatorluk muhafızları!” dedi ejderha. “Saklan!”

*Onu çömelmiş bir ejderha ve ufak bir kızı
ancak saklayabilecek büyüklükteki bir kayanın
arkasına çekti.*

Genç kız uyandığında, yosunlardan yapılma sıcak ve kuru bir yuvada yatıyordu. Bacaklarını ne kadar halsiz hissettiğine şaşırarak ayağa kalkmaya çalıştı. Ejderhadan bir iz yoktu. Mağara zemininde, düzgün bir sırayla dizilmiş üç ölü ardıc kuşu, bir tahıl yığını, birkaç mantar ve kuru otlardan ve çalı çırpıdan oluşan bir balya vardı. Genç kız onların üzerinden atlayıp mağaranın girişine gitti. Bulutlar yok olmuştu. Ejderha güneşte oturmuş, kanatlarını inceliyordu. Zarar görmemişlerdi. Yaratık, genç kıza döndü. Hayvanın gözlerindeki sarımsı ton kaybolmuş, sıcak bir kahverengiye dönüşmüştü. Göğsünün

derinliklerinden, metalik gurultular geliyordu. Genç kız kullaklarıyla duyduğu metalik seslerin yanı sıra, zihninde de bir şeyler duyuyordu.

“Ateş. Ateşe ihtiyacımız var.”

Genç kız, önceki günden bu yana kendisine neler olduğunu anlamakta zorluk çekiyordu ama ateş yakmak ve yemek yapmak tanıdık ve rahatlatıcı aktivitelerdi. İki sopa ve kuru otlardan bir parça aldı ve ateş yakmak için diz çöktü. Kısa bir süre sonra otlar için için tütmeye başladı ve peşinden bir ateşe dönüştü. Genç kız dumanın biraz dağılmasını ve kömürlerin akkor hale gelmesini beklerken kuşların tüylerini yoldu. Onları, keskin bir dalın üzerine şişe dizdi ve yaktığı ateşte pişirdi. Tahılları saplarından ayırdı ve onları da mantarlarla birlikte küllerin içinde pişirdi. Kuşlardan ikisini ejderhaya verdi. Artık sarayda olmayabilirlerdi ama ejderhayı beslemek hâlâ onun işiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi kızın zihnindeki ses.

Sessizce yemeklerini yediler ve daha sonra mağara girişinin yanında, eriyen karların doldurarak ufak bir havuza çevirdiği, kayaların arasındaki çukurda susuzluklarını giderdiler. Ancak genç kız aklını tanıdık aktivitelerde tutmayı başaramıyordu. Bir önceki gün yaşadığı imkânsız olaylar sürekli aklına geliyordu.

“Salamuranın yapıldığı gecedен bu yana, zihnimin içinde bir ses duyuyorum,” dedi kız. “O sen misin?”

Ejderha başıyla onayladı. Yaratık, kızı dikkatle izliyor ve onun hareketlerini değerlendiriyordu. Genç kız, nasıl ejderhanın bir öküzden ya da keçiden daha akıllı bir hayvan olmadığını düşünebilecek kadar saf olabiliirdi?

“Neden seni daha önce hiç duymadım?”

“Hiç konuşmadım.”

Genç kız, ejderhanın mantarlardan birini alışını dikkatle izledi. Hayvanın her pençesindeki tırnaklar, tıpkı bir insan elinin başparmağı ve diğer parmakları gibi, birbirlerine doğru kıvrılabiliyorlardı. Ejderha mantarı ağzına attı.

“Bir ismin var mı, ejderha?”

Yaratık tekrar metalik sesler çıkardı. Genç kız zihninin içinde ejderhanın sesini duydu. “Herkesin bir ismi vardır.”

Hıvar, yemek aramak için çıktığı seferden koşarak geri geldi ve pişmekte olan etin kokusu fareyi cezbetti. Ejderhanın, kendisine doğru baktığını görünce aniden durdu.

“Farenin bile bir ismi var.”

“Benim yok,” diye cevapladı genç kız.

“Var.” Kelime zihninin içinde yankılanmıştı.

Hıvar, kızın elbiselerini eşleyip tekrar kabanın içine girdi.

Genç kız ejderhanın gözlerinin içine baktı. “Nereden biliyorsun?”

Ejderha pençesiyle uzandı ve tırnaklarından birini, genç kızın boynunun arkasına uzattı. Genç kız geriye doğru büzüştü. Hıvar, kızın koltuk altına saklandı. Ejderhanın uzanan tırnağı çok keskindi ve kızın boğazını, tıpkı İmparator’un mutfak yamaklarının bifteği kestiği kadar kolay kesebilirdi.

“Korkma,” dedi ejderhanın sesi.

Ejderha tırnağıyla, kızın boynunda asılı duran dörtgen, bambu kolyeyi dışarı çıkardı. Genç kız başını eğip bambu kolyenin üzerine kazınmış olan karakterlere baktı. Neredeyse silinmişti.

“Ne yazıyor orada?” Kızın sesi bir fısıltı gibiydi.

“Ping,” dedi ses.

“O benim ismim mi?”

Ejderha başını öne eğerek onayladı.

“Ping,” diye tekrarladı köle kız.

“Ebeveynlerin sana bu ismi vermişler,” dedi ejderha.

Kendi ismini tekrar ve tekrar söylerken Ping’in gözleri yaşla doldu. Birçok insanın iki ismi vardır. Bazı önemli insanların üç ismi bile olurdu. Sonunda, kendisinin de bir ismi olduğu için çok mutluydu Ping.

“Bana adımı verdiğin için teşekkür ederim.” Genç kız uzandı ve ejderhanın çenesinin altındaki yumuşak bölgeyi kaşıdı.

“Sen bana ismini söylemedin ejderha,” dedi kız gözlerini silerken.

“Uzun, çok uzun süre yaşadım,” diye cevapladı ejderha. “Birçok ismim oldu; Yüce Yeşil anlamına gelen Da Lu; Dai Yu, Yağmuru Getiren; Lav Teng, Yaşlı ve Onurlu; gerçek ismim ise Lung Danze. Yani Cesur Ejderha.”

“O zaman ben sana Danze diyeceğim,” dedi Ping. “Sen çok cesursun.”

Genç kız parmaklarını, üzerinde isminin yazdığı bambu kolyede gezdirdi.

“Benim ismim ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Su mercimeği,” diye yanıtladı ejderha.

“Ah,” dedi Ping ama uğradığı hayal kırıklığı sadece bir saniye sürmüştü. Hoş bir isim olmayabilirdi ama en azından

artık bir ismi vardı, uzun süre önce vefat etmiş ebeveynlerinden kendisine bir hediye idi ve yalnızca ona aitti.

Ping kendi düşüncelerinde kaybolup giderken, Danze mor taşı mağaradan dışarı, günışığına doğru yuvarladı. Taşı tırnaklı pençelerinden biriyle çevirip dikkatle inceledi.

“Taş zarar görmemiş,” dedi ejderha.

Ping taşa baktı. “Bu taş için neden bu kadar endişelendiğini anladığımdan pek emin değilim,” dedi kız. “Ejderha avcısı seni neredeyse yakalıyordu.”

“Ping hayatını fare için riske attı.”

“Hıvar benim en iyi arkadaşım,” diye cevapladı Ping. “Onun için geri dönmek zorundaydım ama bir taş için hayatını riske atmama bir anlam veremiyorum.”

Ping’in zihnindeki ses susmuştu.

“Yine de kaçabildin,” dedi kız. “Sonunda özgürsün. Ben artık Huangling’e geri dönmeliyim.”

Ejderha kıza bakmak için kafasını çevirdi.

“Neden dönersin?”

Ping başka bir şey yapmayı hiçbir zaman düşünmemişti. Kendini bildi bileli, hep Huangling’de yaşamıştı. Başka bir yerde, başka bir hayatı hayal bile edemiyordu.

“Başka nereye gidebilirim ki?”

“Yeni bir yer bulabilirsin.”

Ping hayır anlamında, başını iki yana doğru salladı. Dış dünyaya gitme fikri bile genç kızı dehşete düşürmüştü.

“Huangling’de yapacağım işler var. Artık sen olmayacaksın ama öküzün, keçinin, domuzların ve tavukların hâlâ beslenmesi gerek ve eğer İmparator zaman zaman Huangling’i

ziyaret edecekse, Lav Ma'nın sarayı temiz tutmak için yardıma ihtiyacı olacak," diye cevapladı genç kız.

Danze'nin parlak gözleri kısıldı. "Ping geri gitmemeli."

Genç kız gülümsedi, ejderhanın onun güvenliği için endişelenmesi hoşuna gitmişti.

"Efendi Lan tutuklandı. İmparator, Chang'an'a geri dönünce geri gitmek benim için güvenli olacak. Önce cezalandırılacağım ama sonrasında işime dönebilirim. Sen de burada kalabilirsin."

"Danze burada kalmıyor," dedi ejderha. "Okyanusa gidecek."

"Okyanus mu?" dedi Ping. "Okyanus sadece hikâyelerde olan bir yer, Kunlun Dağları ve Kutsanmışlar Adası gibi. Lav Ma bana bu yerler hakkında hikâyeler anlatmıştı. Onlar hayal ürünü."

"Hepsi gerçek."

"Ayrıca niye gitmek isteyesin ki? Burası konforlu bir mağara. İstedğin her şey burada var ve ejderha avcısı da seni bulamaz. Mümkün olduğunda, ben de gelip seni ziyaret ederim."

"Danze yaşılanıyor. Okyanus suyunun sihirli güçleri var, kuvvetimi yenileyecek."

Ping bu kadar uzun yıllarca kilitli kalmış olmanın, ejderhanın zihnini etkileyip etkilemediğini merak etti.

"Ping, Danze'ye yardım etmeli."

Ping ejderhaya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Danze ile Okyanusa seyahat et."

“Yapamam.” Ping, garip insanlar ve garip yerlerle dolu dış dünyaya açılmanın risklerini düşününce titredi. Huangling hakkında sevmediği birçok şey vardı ama orası tanıdıktı.

Ejderha, genç kızı başıyla selamladı. “Dilediğin gibi olsun.”

Ping rahatlayarak içini çekti. “Güzel. Şimdi, saraya nasıl geri gidebilirim?”

“Danze Ping’i götürecektir.”

“Bu, beni kaleye geri uçuracaksın demek mi oluyor?”

“Evet.”

“Uçmayı sevmedim.”

Ping, Danze’nin teklifini düşündü. Ejderha uçuşuyla, Huangling’den sadece bir saat veya biraz daha uzaktaydılar ancak genç kızın yolculuğu yürüyerek çok daha uzun sürerdi. Geri dönmek en az bir gün alırdı.

“Beni geri götürebilirsin,” dedi kız, “ama İmparator, Huangling’i terk etmeden olmaz.”

“O çoktan gitti.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ejderhaların görme yetenekleri müthiştir,” diye cevapladı Danze gururla. “Yüzlerce *li* ötesini görebilirim. Bu sabah deneme uçuşum sırasında, İmparator’un kfilesinin ayrıldığını gördüm.”

Ping uzaklara doğru baktı ama kızın tüm görebildiği sıra sıra dağlar ve kardı. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Ping, ince hasır ayakkabıları ve sırlıklam çoraplarının içindeki ayak başparmaklarını oynattı. Huangling’e geri dön-

mek iyi olabilirdi. Biraz da şansı yaver giderse, Efendi Lan'ın evini bile alabilirdi.

“Sırtıma otur,” dedi ejderha. “İstekli bir yolcu gibi, Ping daha rahat edecek.”

Ping tekrar uçuşma fikrinden ürküyordu ama artık İmparator ile muhafızlarının gittiklerini biliyordu ve saraya dönmek istiyordu. Eve gitmek istiyordu.

“Ping dünyayı görmek istemiyor mu?” diye soru ejderha.

“Hayır.” Genç kız uzayıp giden, sonsuz, beyaz manzara baktı. Dağlar genç kızın önünde ardı adına uzanıyordu. Dünya fazla büyüktü ve korkutucuydu. Ping dünyanın, kendi bildiği küçük kısmına geri dönmek istiyordu.

Genç kız Danze'ye baktı. Ejderha bir yana dursun, daha önce başka hiçbir hayvana binmemişti. Danze'nin uzun, pullu vücudu kaygan görünüyordu.

“Düşerim,” dedi kız. “Tutunacak hiçbir şey yok.”

“Başın arkasına otur. Boynuzlara tutun,” dedi Danze.

Ping, Hıvar'ı kabanının içine güvenli bir şekilde sıkıştırıp sıkıştırmadığını kontrol etti. Daha sonra, kendini dengelemek için yarattığın boynuzlarından birine tutundu. Ejderha bir pençesini kaldırdı.

“Bekle. Taşı almalı,” dedi ejderha.

“Burada onu çalacak kimse yok, Danze,” dedi Ping sabırsızca. “Sen geri gelene kadar güvende olacaktır.”

“Taşı bırakamam,” dedi Danze.

Ping, inatçı bir ejderhayla tartışarak zaman harcamak istemedi. Yukarı, gri gökyüzüne baktı. Üstlerinde, bir kar kartalı yavaşça daireler çiziyordu.

“Peki,” dedi genç kız iri taşı yerden alıp kolunun altına sıkıştırırken. Tuniğini kaldırdı ve bir bacağına ejderhanın sırtının üzerinden geçirdi. Daha sonra bacaklarını, yaratığın katlı kanatlarının önüne doladı ve boynuzlarına tutundu. Genç kızın kucacı, kolları ve Danze’nin boynu bir araya gelince, ejderha taşının güvenle yerleşeceği bir çeşit sepet oluşturmuşlardı.

“Hazırım,” dedi ancak ses tonu içindeki korkuyu açık ediyordu.

Ejderha dağın kenarına doğru birkaç adım koştu. Koşmaya devam ederken kanatlarını açtı ve dağdan aşağı, boşluğa atladı. Yukarı doğru kuvvetli hava akımı yüzünden, ejderhanın düştüğünü sanan genç kız çığlık attı. Danze’nin kayışmsı kanatları birden ipek sargı bezleri kadar ince görünmüşlerdi. Ejderha, uğultulu rüzgârın içinde kanatlarını açamıyordu ve dikey olarak düşüyorlardı. Sonrasında ejderhanın kanatları yavaş yavaş açıldı, hava akımı yavaşladı ve Danze gökyüzünde süzölmeye başladı.

Danze’nin pulları, ejderha bir yöne doğru hafifçe yatıyor olmasına rağmen kayıp üzerinden düşmeyi imkânsız kılan, pürüklö bir yüzey oluşturuyorlardı. Elleriyle sıkıca yaratığın boynuzlarına tutunan ve dizlerini de Danze’nin boynunda kenetleyen Ping, kayıp düşmek üzere olmadığına ikna olmaya başladı. Altlarındaki dağın yamaçları, çok daha aşağılardaki bir vadiye doğru dimdik uzanıyordu. Geride bıraktıkları dağ sıraları, onları her yandan kuşatmıştı. Ping midesinin sallandığını hissetti. Genç kız gözlerini kapamanın ve yerden sadece birkaç santim yüksekteymişler gibi yapmanın daha kolay olacağını fark etti.

Kızın yüzüne vuran günışığı sımsıcaktı. Ayakkabıları ve çorapları kururken, üzerlerinden buhar çıkıyordu. Ping uyku bastırıldığını hissetti.

“Neredeyse varmış olmalıyız artık, Danze,” dedi kız bir süre sonra. Ejderha taşının üzerine uzattığı başını kaldırdı. Boynu kaskatı kesilmişti. “Uykuya mı daldım?”

Genç kız etrafına bakındı. Dağ yok olmuştu. Mavi gökyüzü her yanı sarmıştı.

“Danze!” diye bağırdı Ping. “Huangling Dağı nerede?”

Ejderha cevap vermedi. Yaratığın nefes alıp verirken çıkardığı hırıltı, rüzgârla beraber kıza taşınıyordu. Kesik kesik ve gerilmiş gibiydi, tıpkı az önce *li*’lerce koşmuş bir imparatorluk muhafızı gibi.

“Neredeyiz?”

Ejderha dönebilmek için kanatlarını yana yatırdı. Birden önlerinde bir dağ belirdi. Ping sarayı görmek için gözleriyle dağın yamaçlarını taradı ancak bir şey göremedi. Dağ gide-rek yaklaştı. Karların eriyerek gübre rengi toprakları açığa çıkardığı yamaçlar, tüyleri dökülen bir koyunun postu gibi, benekli görünüyordu. Genç kız altlarındaki kayaları ve bir dereyi ayırt edebildi. Ejderhanın gökyüzünden aşağı dalışa geçtiğini gören bir yaban keçisi sürüsü etrafa kaçıştı. Hâlâ saraydan bir iz yoktu. Ejderhanın nefesi, git gide daha fazla zorlanıyordu. Kanatları geriliyordu. Danze inişin kontrolünü kaybettiğinde, yeryüzü altlarında büyük bir hızla kaymaya başladı. Ejderha kuyruğuyla bir kayanın tepesine tutundu ve yana doğru sertçe savruldu. Ejderhanın sol kanadı, keskin bir

dağ sırasına sürtündü. Yaratık sağa yalpalayıp yere çakıldı. Ping, ejderhanın sırtından fırlamıştı. Genç kız, Hıvar'ın bacakları açık bir şekilde havaya doğru süzüldüğünü gördü. Kendi de yere çakıldı ve büyük bir kayaya çarpana kadar tepetaklak yuvarlandı. Kızın nefesi kesilmişti. Vücudu yara bere içinde kalmıştı ve titriyordu. Elbisesinin kollarından biri, dirsek kısmına kadar yırtılmıştı. Kıza bir kol uzunluğundan daha yakın bir mesafede, kocaman gri dişler gibi dizilmiş kaya sıraları yükseliyordu. Oraya inmiş olsalardı, genç kız ölebilirdi.

Ping dizlerinin üzerine kalktı. Bu ani hareket, başını döndürdü. Hıvar karın üzerinde yatıyordu ve farenin gözleri dehşetle parlıyordu. Genç kız, fareyi nazıkçe yerden aldı ve rahatlayarak içini çekti. Hıvar, korkudan dona kalmıştı ama zarar görmemişti. Kımıldamadan yatan ejderhaya doğru, acı içinde emekledi. Ejderhanın sol kanadı, bir tarafa atılmış eski püskü bir elbise gibi, yaratığın vücudunun solunda, karın üzerinde uzanıyordu. Kanadın üzerinde derin bir kesik vardı. Derin kesikin kenarlarındaki, hırpalanmış tüyler rüzgârda hışırdıyordu. Genç kız, zihninde hiçbir şey duymuyordu. Yaklaşıp ejderhaya doğru eğildi ve göğüs kafesinin hâlâ hareket ettiğini görünce rahatladı ancak yaratık solurken endişe verici bir ses çıkarıyordu.

“Danze,” diye fısıldadı kız. “Kendine ne yaptığına bak.”

Ping bir dere buldu ve avucunu buzlu suyla doldurdu. Ejderha uzun, kırmızı diliyle, kızın getirdiği suyu yalayıp yuttu. Birkaç dakika içinde, yaratığın nefesi yavaşladı.

“Taş,” dedi ejderha.

“Senin o aptal taşının nerede olduğunu bilmiyorum,” diye bağırdı Ping.

“Taşı bulmak lazım.”

Ping etrafa bakındı. “Onu göremiyorum. Artık taşı unutmam ve kendinle daha fazla ilgilenmen lazım.”

Genç kız gözleriyle, dağın tepesini taradı. Sadece kendine bile olsa, itiraf etme konusunda isteksizdi ancak o da taş hakkında endişeliydi. Kolaylıkla dağdan aşağı yuvarlanmış olabilir. Bir kayaya çarpıp parçalara ayrılmış da olabilir. Bulutların arkasından, güneşin kenarı göründü. Portakal rengi güneş ışınları kendilerini göstermişti. Sığ bir yarıktaki, bir parıltı fark etti. Sadece birkaç adım ötedeydi ama Ping’in yara bere içindeki bacaklarını kullanarak tekrar yürüyebilmesi biraz zaman almıştı. Genç kız aşağı doğru sallanarak yarığa uzandı. Mor taş, kardan bir yatak üzerinde uzanıyordu. Genç kız taşı bu yarıktan aldı ve ejderhaya doğru geri tırmandı.

“İşte burada,” dedi kız ve diz çöktü.

Ejderha uzunca bir iç çekti.

Ping taşı uzattı. “Hâlâ tek parça”

Güneş kısa bir süreliğine kendini göstermişti. Çok geçmeden dağların ardında tekrar gözden kayboldu. Kısa kış günü neredeyse sona ermek üzereydi. Ping dağda bir gece daha geçirmek istemedi.

“Danze, saray ne tarafta?” Yolun geri kalanını, titreyen bacaklarıyla bir şekilde yürüyecekti.

“Huangling Sarayı o tarafta,” dedi ejderha.

Ping, Danze’nin pençesiyle işaret ettiği yönü gözleriyle süzdü. Bastırmakta olan karanlığın içinde kaybolan vadinin

ötesine bakıyordu. Uzaklardaki bir dağa dikkatlice baktı, üç zirve ileride, uzak ve kar kaplı bir dağa. Neresi olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.

“O Huangling Dağı mı?”

Ejderha güçlkle ayakları üzerine kalktı ve yorgun bir şekilde başıyla onayladı.

“Beni evimden uzağa götürmüşsün,” dedi genç kız sinirle ejderhaya dönerek. “Neden bana bunu yapıyorsun?”

“Daha önce önde olan, şimdi arkada”

Huangling’e geri yürümenin kaç gün süreceğini düşününce Ping’in başı döndü. Yere indiklerinden beri onu rahatsız eden belli belirsiz ses, genç kıızı kendine gelmek zorunda bıraktı. Uzaktan gelen ritmik bir gümleme sesiydi bu ve git gide yükseliyordu.

“Bu sesi sen mi çıkartıyorsun?” diye sordu kız.

Ejderha hayır anlamında başını iki yana salladı. “Ben ses duyamıyorum.”

Ping, Huangling Dağı’nın uzaklardaki suretine doğru döndü ve dengesiz birkaç adım attı.

“Benimle geliyor musun, Danze?” diye sordu genç kız. Tökezleyerek ve yaralı kanadını yerde sürüyerek kendisini takip eden ejderhayı görmek için arkasını döndü. Yavaş yavaş dağdan indikçe, gümleme sesi daha da kuvvetlenmeye başladı. Kulakları tırmalayan, kötü bir baş ağrısı gibi kızın kafasının içinde patlayan, kesintisiz bir ritmi vardı sesin.

Ejderha pençesiyle alacakaranlığı işaret etti.

“Huangling yoluna yaklaşıyoruz.”

Ping, yarı aydınlıkta dikkatle o yöne baktı. Önlerinde, yaklaşık on adım uzaklarında, taş bir yol işareti ayırt edilebiliyordu. Orada yol ikiye ayrılıyordu. Bir taraf batıya, Huangling'e doğru gidiyor, diğer taraf ise doğuya devam ediyordu. Ping yoldaki çatala doğru hızlandı. Hangi yolu seçeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ejderha bir pençesini koluna dolayıp onu geri çektiğinde, kız yol ayrımına varmak üzereydi.

"Sesi şimdi duyuyorum," dedi ejderha, yol ayrımının diğer tarafına bakarak.

"Kesinlikle duyabileceğini düşünüyorum," dedi kız. "Birisi tahıl tanelerini dövüyormuş kadar yüksek bir ses."

Gümleme sesine, bir de çınlama eklendi ve daha sonra sert bir ses, bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

"İmparatorluk muhafızları!" dedi ejderha. "Saklan!"

Yaratık onu, çömelmiş bir ejderha ve ufak bir kızı ancak saklayabilecek büyüklükteki bir kayanın arkasına çekti.

"Ne yapıyor..."

Yolda kırmızı tunikli muhafızlar belirdi. Çok sayıda muhafız. Gümleyen ses, muhafızların uygun adım yürüyüşte yere vuran ayaklarının sesiydi. Çınlama sesi, yürüyüş ritmi tutan ve birbirine vurulan kılıçların ve mızrakların sesiydi. Sert ses, bağırarak bir emir verdi. Gümleme kesildi. Yere vuran ayaklar, ejderhanın ve kızın saklandığı yerden bir kol uzaklıkta durmuşlardı. Ping artık, muhafızların derin derin nefes alıp vermelerini duyabiliyordu. Adamların soluklanmaya çalışan vücutlarından gelen ter kokusunu alabiliyordu.

“On dakika dinleneceğiz,” diye bağırdı boğuk ses. “Huangling Sarayı’na gitmek için hâlâ bir günlük yürüyüşten fazla yolumuz var.”

Muhafızlar sızlandılar.

“Ve iki adamın önümüzdeki yolda keşif yapmasını istiyorum,” diye ekledi kumandan. “Ulağın ne dediğini unutmayın. Büyücü kadın için gözlerimizi açık tutmalıyız. Genç bir kız gibi görünecek ama çok tehlikeli biri. İmparator onun görüldüğü yerde infaz edilmesini emretti.”

Ping’in kalbi bir an durdu.

“Onu nasıl tanıyacağız?” diye sordu muhafızlardan biri.

“Kurnazlıkla kılık değiştirmiş. Eski püskü paçavralar giyiyor ve saçları bir berduşunkiler gibi düğüm düğüm. Ama onu kolaylıkla tanıyabileceksiniz. Kız bir solak ve elbisesinin içinde bir fare saklıyor.”

Muhafızlardan korku dolu bir homurdanma yükseldi.

“Daha da önemlisi yanında bir ejderha var. Tabii hâlâ canavarı öldürmediyse. Şimdiye kadar çoktan on iki tane imparatorluk ejderhasını katletti ve sattı bu kız. İmparatorluk Ejderha Bakıcısı, onun büyücülüğü karşısında çaresiz kaldı.”

Genç kız şiddetle karşı çıkmak için ağzını açtı ancak ejderhanın pençesi tarafından hızla durduruldu.

Muhafızlar bu kasvetli bölge hakkında söyleniyorlardı.

“Burada hiç ağaç yok, ateş yakacak hiçbir şey yok,” dedi biri.

“Akşam yemeği için mızrakla avlayabileceğimiz vahşi hayvan da görmedim hiç,” diye şikâyet etti bir diğeri. “Açlığımızı bastıracak bir parça kabuklu yemiş veya bir meyve bile yok.”

“Buna alışsanız iyi olur,” diye cevapladı kumandan. “Bu andan sonra, yeni karargâhınız Huangling olacak.”

Homurdanan muhafızlara, birkaç dakika içinde hazır ola geçmeleri emredildi. Meşaleler yakıldı ve yorucu yolculuk, gümlleme sesiyle tekrar başladı. Ses uzaklaşıp kaybolana kadar, Ping yerinden kıılmıdamadı.

“Lan onlara, benim bir büyücü olduğumu söylemiş. Her şeyin suçunu benim üzerime atmış,” dedi kız. “Huangling’e geri dönemem.”

Ping, Hıvar’ı kabanın içinden çıkardı ve ona sarıldı. Farenin kürküne, kızın gözyaşları aktı.

“Ping’in Huangling’deki yaşamı güzel değil,” dedi ejderha.

Ping, Efendi Lan’ın odasındaki sıcak ateşi ve sıcak yulaf lapası dolu bir kâseyi gözünün önüne getirdi.

“Orası benim evimdi ve şimdi tekrar orada olabilmek için her şeyimi verirdim.” Yanaklarında aşağı gözyaşları akıyordu. Kız ejderhaya baktı. “Bunların hepsi senin suçun!”

“Bütün cevaplar, büyük tecrübe kapısının ardında yatıyor,” diye cevapladı ejderha.

Ping, ejderhanın bilmecelerinden yorulmuştu. Soğuktan ürperdi. Ejderha kuyruğuyla karları temizleyerek toprak üzerinde bir parça yer açtı ve sonra kızın etrafına dolandı.

bölüm altı

BÜYÜK TECRÜBE KAPISININ ARDI

*“Korktuğun hiçbir şey yok mu...
ejderha avcılarından başka?”*

Danze, kahvaltı için büyük bir özenle bitki kökleri ve yemeklik otlar topladı. Ping aç değildi.

“Ne yapacağım ben?” diye fısıldadı kız.

“Ping taşı okyanusa götürmeye yardım etmeli.” Ejderhanın kısık ve yumuşak sesi, kızın zihninde belirdi.

“Ben sadece eve gitmek istiyorum.”

“Ping artık köle değil,” dedi Danze. “Özgür. Danze’yle okyanusa yolculuk et.”

“Öyle bir yer yok,” dedi Ping. “O sadece hikâyelerde var olan bir yer.”

Danze başını iki yana salladı. “Okyanus gerçek. Danze gördü.”

Ping ejderhaya döndü.

“Okyanus sihirli bir yer. Çok su. Çok güzel.”

Ping dikkatle dinliyordu, Lav Ma’nın ona hikâyeler anlattığı zamanlarda olduğu gibi. Huangling sarayındaki resimlerde gördüklerine benzer bir ülke hayal etti. O resimlerde, her tarafta büyüyen güzel çiçekler ve üzerlerinde geçmek için köprüler bulunan, nehirler ve göletler olurdu.

“Okyanusun suyundan iç ve dileklerin gerçek olsun,” dedi ejderha. “Ping’in dileği nedir?”

“Keşke eve gidebil...”

Genç kız lafını bitiremeden, ejderha sözünü kesti. “Okyanusun suları zamanı geri döndüremez.”

Ping, yulaf lapasına katacak etli bir kemikten ya da yacak odunu taşımaya yardım edecek birinden daha fazlasını hiçbir zaman dilememiştir.

“Ping prensesler gibi yaşamaktan hoşlanmaz mı? Güzel, ipek elbiseler, nakışlı terlikler giymek? Ona servis yapmayı bekleyen hizmetçiler?”

“Okyanusun suları bunu yapabilir mi?”

Ejderha başıyla bilgece onayladı.

“Yiyebileceğim kadar çok et de olur mu?”

“Her şey.”

“Erikler ve dutlar?” diye sordu Ping. “Şeftaliler?”

“Kavun büyüklüğünde şeftaliler,” diye cevapladı Danze.

“Hıvar da gelebilir mi?”

Ejderha, çıkıntılı kaşlarını buruşturdu. “Okyanusta hiç fare yoktur.”

“Çok uslu olacak,” dedi Ping.

Ejderha istemeye istemeye başını öne eğdi.

“Oraya uçman ne kadar sürecek?” diye sordu Ping.

Ejderha yaralı kanadını inceledi.

“Kanat iyileşene kadar uçmam. Zaten yakında insanların yaşadığı topraklara geleceğiz. Uçan bir ejderha görüntüsü, sıradan insanları endişelendirir.”

“Geceleri uçabilirsin,” dedi Ping.

“Gece gökyüzünde, vücut ay ışıklarını toplar, çok parlak olur. Köylü insanlar için çok daha korkutucu olur.”

“Peki, oraya nasıl gideceksin?”

“Yürüyerek,” diye cevapladı ejderha.

“Yürüyen ejderhalar insanları endişelendirmez mi?”

Ejderha cevap vermedi.

Yürüse de, uça da, Danze’nin uzun bir yolculuk için yeterli gücü olmadığını düşünüyordu. Okyanus hakkındaki hikâyelere de gerçekten inanmamıştı ama artık bir kaçaktı. Aptalca macerasında ejderhanın peşine takılmaktan başka şansı yoktu. Biraz şansın da yardımıyla, yolları üzerinde, iyi bir köleye ihtiyacı olan birisine rastlayabilirdi.

Dağın yamacından aşağı güçlükle indiler. Önceki gün eriyen vıcık vıcık kar, gece ayazında tehlikeli bir buz tabakasına dönüşmüştü. Ejderhanın bacaklarında, ejderha avcısının demir zinciri yüzünden yüzülmüş kısımlar henüz iyileşmemişti ancak dört ayak ve büyük bir dikkat sayesinde, buzlu yokuşlardan yavaşça ama güvenli şekilde inmeyi başardı.

“Sakinlik, telaşın efendisidir,” dedi ejderha.

Yamacın alt kısımlarına geldiklerinde, erimiş kar tabakası, geçen sonbahardan bu yana saklı kalmış, sırlıklam yaprakları

açığa çıkartmıştı. Daha sonra, ayaklarının altında parça parça yeşil alanlar belirmeye başladı. Başlangıçta yalnızca seyrek ot kümeleri vardı ancak çok geçmeden, sarı ve mavi renkli küçük çiçeklerle kaplı, uçsuz bucaksız yeşilliklere geldiler. Ayağının hemen altındaki yumuşak, kesintisiz yeşillik, Ping'e saraydaki halıları hatırlattı. Onların üzerinde, İmparator'dan başka hiç kimsenin yürümesine izin yoktu.

"Bu bitkilerin üzerinde yürümenin sorun olmadığına emin misin?" diye sordu ejderhaya.

Çalan çan sesleri genç kıza, ejderhanın bunu gülünç bulduğunu söylüyordu.

Yokuş aşağı giden patika düzleşti ve dağın kayalık, alçak yamacı boyunca kıvrılan bir yılanı dönüştü. Artık buzla kaplı ve kaygan değildi ancak Danze hâlâ ayaklarını, kayaların arasına atarken büyük özen gösteriyordu. Ping, keşke biraz daha hızlı gidebilse diye düşündü. Yürüdükleri sırada, ejderha, Ping'in zihnini, ejderha taşıyla nasıl ilgileneceğine dair bilgilerle doldurdu.

"Demirden, beş renkli iplikten ve tespihağacı yapraklarından uzak tutulmalı," dedi ejderha. "Ejderha taşı soğuk hava tercih eder. Ayrıca, zaman zaman arsenikle ovma da faydalı olur. Ping, taşı asla gözünün önünden ayırmamalı. Ejderha taşı çok değerlidir. Onursuz insanlar, zengin ve fakir, onu arzular."

Ping yarım yamalak dinliyordu. Kolunun altındaki ejderha taşı, taşımak için çok biçimsizdi. Ancak yine de çok güzeldi. Genç kız, taşın üzerindeki süt beyazı, girdabı andıran

çizgileri parmağıyla takip etti. İnsanların, bu taşı niye çalmak istediklerini anlayabiliyordu.

“Kimseye okyanusa gittiğimizi söyleme,” dedi ejderha ancak şimdiye kadar kimseyle tanışmadıkları için Ping, kime söylemeyeceğini anlamamıştı. “İstikametimizi gizli tut.”

Günler geçtikçe, küçük çiçekler, çalılıklara ve küçük çam ağaçlarına dönüştü, ta ki bir gün Ping, ilk defa kendini bir ormanın içinde bulana kadar.

“Hiç bu kadar çok ağacı bir arada görmemiştim,” dedi kız etraflarını saran çam ağaçlarını hayranlıkla izlerken. “Niye kimse bu ağaçları, yakacak odun yapmak için kesmemiş?”

“Bazı insanlar, ağaçlara güzellikleri için değer verir,” diye cevapladı Danze. “Zaten burada çok fazla insan da yok,” diye ekledi.

Hıvar, etrafa bakınmak için kafasını Ping’in kabanından dışarı çıkardı. Akşamüstünün ilerleyen saatleriydi ve fare muhtemelen acıkmaya başlamıştı. Danze fareye ters ters baktı.

“Hıvar’a öyle bakma,” dedi Ping sitemle. “Onu tedirgin ediyorsun. Sonunun lezzetli bir ejderha çerezi olacağından endişeleniyor.”

“Lezzetli!” dedi ejderha, gürleyerek. “Fare tadı iğrençtir.”

Ping, Hıvar’ı kabanının içine itti. Ejderhanın, bunu nasıl bildiğini sormak istemiyordu. Konuyu değiştirdi.

“Ya bir kaplana rastlarsan?” diye sordu Ping.

“Danze dövüşür.”

Ping, ejderhanın tehlikeli pençelerine ve keskin dişlerine baktı. Bir kaplanla başa çıkabilirdi.

“Ya yılanlar?”

“Yılanlar, ejderhaların dostudur.”

“Korktuğun hiçbir şey yok mu... ejderha avcılarından başka?”

“Ejderha avcıları sadece insan. Danze’nin korktuğu, demir silahlar.”

“Yani hiçbir yaratıktan korkmuyorsun, öyle mi?”

Ejderha bir an için sessiz kaldı.

“Ejderhaların korktuğu yalnızca bir yaratık vardır,” dedi Danze.

“Nedir o?”

“Kırkayak.”

“Kırkayak mı?” diye hayretle bağırdı Ping. “Ben bile kırkayaklardan korkmuyorum.”

“Kırkayaklar, kulakların içine sürünür. Beyne bir yol bulur. Beyni yer.”

Ping, böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı.

Dört gündür yürüyorlardı. Ping’in bacaklarındaki kaslar ağrıyordu. Başlangıçta dar ve ormanlık olan patika, genişlemeye başlamıştı. Seyrek kış kavunlarını ya da birkaç sıra soğanı saymazsak, çoğu yeri çıplak ve tamamen boş olan, rastgele arazilerden geçtiler. Bir süre sonra, tarlalardan birinde bir adam gördüler; solgun lahanaların üzerine eğilmiş, bambu şapka takan bir çiftçi. Ping, Danze’nin, tarlalarında ejderha gören köylülerin nasıl delirdikleri ile ilgili söylediklerini hatırladı. Genç kız, geride kalan ejderhaya döndü.

“Danze, bir in...”

Ejderhadan bir iz yoktu. Onun yerine yolda, kızın arkasında, bir değnek yardımıyla ayaklarını sürüyerek yürüyen, yaşlı mı yaşlı bir adam vardı.

“Ah, tünaydın efendim,” dedi Ping, kıbarca. “Arkadaşımı arıyordum da.”

Yaşlı adam, kızı duymazdan geldi ve ayaklarını sürümeye devam etti. Ping, adamın kulaklarının iyi duymadığını düşündü. Adamın, beline kadar uzamış beyaz sakalları ve bir çalgının yayları gibi uzun, ağzının her iki yanından aşağı doğru sarkan bıyıkları vardı.

“Yürümeye devam et,” dedi zihninin içinde, pek de tanıdık gelmeyen ejderha sesi. Ping çalıların her iki tarafını da gözleriyle taradı. Yaşlı adamın yaklaştığını görünce ejderhanın bir yerlere saklandığını düşündü.

Tarladaki çiftçi, çok acı veriyormuş gibi görünen bir şekilde, yavaşça doğruldu. “Tünaydın. Buralarda gezginleri pek sık görmeyiz.”

Alçak taş duvarın ardında, yarı donmuş toprağı, bahçıvan küreğiyle çapalamaya çalışan, genç bir erkek çocuk belirdi.

“Nereye doğru gidiyorsunuz?”

“Akrabalarımızı ziyaret etmeye,” diye cevapladı Ping. Aklına ilk gelen şey buydu. “Bir sonraki kasabaya.” Genç kız kasabanın adını sormayacaklarını umdu.

Genç çocuk onlara doğru geldi.

“Batıdan ne haberler var?” diye sordu. “İmparatorluk muhafızları, birkaç gün önce buradan geçtiler.”

“Korkarım pek bir haber yok,” dedi Ping. “Evimizi terk ettiğimizden beri gördüğümüz ilk insanlar sizlersiniz.”

“Belki sen ve büyükbaban, bizlerle birlikte bir şeyler yemek istersiniz,” dedi çiftçi.

Ping zihnindeki ejderha sesinin, “Evet,” dediğini duyduğunda, yaşlı adamın büyükbabası olmadığını açıklamak ve teklifi kibarca geri çevirmek üzereydi.

“Teşekkür ederiz,” dedi genç kız, çiftçiye.

“Bize teşekkür etmenize gerek yok. Tanrılar, gezginlere karşı kibar olanlara iyi davranırlar.”

Ping arkasındaki yaşlı adama baktı. Adamın cildinde, yakınlarda geçirdiği bir hastalıktan iyileşiyormuş gibi garip, yeşilimsi bir renk vardı. Adam, destek almak için elini Ping’in koluna koydu. Bir an için sert, kırışık eli, büyük tırnaklı bir pençe gibi göründü. Köylü ve oğlu, bu dönüşümü görmediler. Çiftçiler, aletlerini alıp patıkada yaşlı adamla kıza katıldılar.

Köylü ailenin tarlaları, dörtgen değil, düzensiz şekillerdeydi. Dağın yamacındaki kayalıkların arasında kalan her verimli toprak parçası, tarla yapılmıştı. Tarlalardan temizlenen taşlardan yapılmış, alçak duvarlar, etraflarını sarıyordu. Tarlaların kenarlarından kıvrılan patika, bir çocuğun kumda çizdiği çizgileri andırıyordu. Bir sıra çam ağacının arkasında, aynı taşlardan yapılmış, küçük bir ev vardı. Tek odalı bu ev, çok eski görünüyordu. Sazdan çatısının, tamirata ihtiyacı vardı. Yağmur, taşların arasında çimento görevi gören çamurun büyük kısmını alıp götürmüştü ve duvarlardan birinin yıkılma tehlikesi var gibi duruyordu. Huangling’deki keçi kulübesi bile buradan daha bakımlıydı.

“Eğer isterseniz, geceyi bizimle geçirebilirsiniz,” dedi çiftçi. “Eğer ahırda yatmaktan rahatsız olmazsanız.”

“Evet,” dedi yine ejderha sesi.

Çiftçi ve oğlu, eve yürümeye devam etiler. Ping, ejderhanın sesini yalnız kendisinin duyabildiğini fark etti.

“Evet, isteriz,” dedi Ping, hızlıca.

Danze, kızın koluna daha çok yüklendi. Ahıra girer girmez, yaşlı adamın etrafındaki hava parıldadı ve büküldü. Yaşlı adamın kendisi de bir girdap gibi dönmeye ve bükülmeye başladı. Cildi yeşile döndü, ağzı ve dişleri büyüdü. Arkasında uzun bir kuyruk belirdi. Ping hayranlıkla seyrediyordu. Dönüşüm, genç kızın midelerini bulandırdı ve kız kusacak gibi hissetti.

“En iyisi, şekil değişimini izlememek,” diye tavsiyede bulundu Danze, ejderha formuna geri döndüğü zaman.

Ping’in mide bulantısının geçmesi bir veya iki dakika sürmüştü.

“Neden bana şekil değiştirebildiğini söylemedin?” diye sordu Ping.

“Söyledim, Ping dinlemiyordu,” diye cevapladı ejderha, bitkin bir halde yere çökerken. Yorgunluktan tükenmiş görünüyordu. Ping, ejderhanın birkaç dakikalık şekil değiştirmesinin ona günlerce yürümekten daha fazla enerji harcatığından kuşkulandı.

Evin içerisi sıcaktı ve keçi yahnisi kokuyordu. Ocağın yanında bir kadın duruyordu. Kadın döndü ve yardım etme teklifini geri çevirerek Ping’i başıyla selamladı. Ping oturdu ve ateşin yanında ayaklarını ısıttı. Genç kız, ilk defa bir ailenin evinde bulunuyordu. Herkesin sessizce günlük işlerini yapma şeklinden hoşlanmıştı. Çiftçi bir koşum takımını onarıyor oğul

bir çam ağacı parçasından kâse oyuyor anne ise ağaç kabuğu parçalarıyla ocağı besliyordu.

Kadın, Ping'e gülümsedi. "Büyükbaban bize katılmayacak mı?" diye sordu.

"O, çok yorgun," diye cevapladı Ping. "Eğer sizin için sakıncası yoksa ahırda yemeyi tercih eder."

"O kadar yaşlı bir adam için uzun bir yolculuk bu," dedi çiftçi.

"Göründüğünden daha güçlüdür."

Ping, ejderhaya bir kâse yahni götürdü. Hıvar için de birkaç lokma aldı.

Ejderha uzun diliyle yahniyi yalayıp yuttu. "Etten çok şalgam var," dedi, "ama tadı güzel."

Ping eve geri döndü ve yemeğini aileyle birlikte yedi. Sonrasında, anneye kâseleri ve kaşıkları yıkamasında yardımcı oldu. Genç kız ocağın yanında biraz oyalandı.

"Ebeveynlerim sana bir hediye vermek istiyorlar," dedi oğlan. "Buna alınmayacağını umuyorlar."

Çocuk elinde bir elbise ve bir çift ayakkabı tutuyordu. "Bunlar, kız kardeşime aitti. Eğer ölmüş bir kızın elbiselerini giymekten rahatsız olmazsan, onları almandan memnun oluruz."

"Bize zaten yemek verdiniz," dedi Ping. "Ve kibarlığınıza karşılık, benim size verebilecek hiçbir şeyim yok."

"Elbiseleri alman bize bir iyilik olur," diye cevapladı oğlan. "Elbiseleri görmek annemi üzüyor. Onları atmayı reddediyor ama sana vermek konusunda istekli. Elbiseyi o dikmişti. Annem, seni daha sıcak tutacak giysilere ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

Kenevirden yapılmış basit bir elbiseydi ama kalın ve sıcak tutacak gibi görünüyordu. Ayakkabılar, deriden yapılmıştı. Ping, eski püskü, her tarafı yama dolu ve kendisine çok küçük gelen incecik paltosuna ve yırtık pırtık pantolonuna baktı. Daha sonra yırtık, hasır ayakkabılarına göz attı ve kendi görünümünden utandı.

“Giysiler için çok minnettar olurum,” dedi genç kız.

Ping, aileye iyi geceler diledi ve ahıra geri döndü.

Huangling'den ayrıldıklarından bu yana yedikleri en iyi yemek buydu. Hıvar bile memnun görünüyordu. Fare, çoğu akşamlar daha fazla yemek aramaya çıkardı. Bu akşam çiftçinin yahnisi onu mutlu etmişti. Ejderha taşının karşısında yatıyordu. Ping, farenin kürklü yüzünde bir gülümseme olduğundan emindi.

Ejderha da halinden memnun gibi duruyordu. Kuyruğunu, vücudunun çevresine dolamış, devasa bir kedi gibi kıvrılıp yatmıştı.

“Nasıl şekil değiştiriyorsun?” diye sordu Ping.

“Gerçekten değiştirmiyorum. Bir yanılsama. İnsanlara, yaşlı bir adam veya yılan olduğumu düşündürüyor ama ben hâlâ benim. Yüksek hayat enerjisi, *qi* yoğunluğu gerekiyor.”

Ping'in kafası karışmış görünüyordu. “Hayat enerjisi *qi* nedir?”

“Ruhsal enerji,” diye cevapladı Danze. Gerçi bu açıklama, durumu Ping için daha anlaşılır yapmamıştı.

Genç kız yere uzandı. Başının üzerinde bir çatı olması iyi bir şeydi. Tiz bir ciyaklama sesi ve çok sinirli bir ejderhanın derinlerden gelen kükreyişi, genç kızı dalmak üzere olduğu

uykusundan uyandırdı. Ping gözlerini açtı ve Hıvar'ı, ejderhanın tırnaklarından birine, kuyruğundan asılı halde gördü. Danze, fareyi ahır duvarına doğru fırlatmak üzereydi.

“Danze!” diye bağırdı Ping. “Ne yapıyorsun? Onun canını yakacaksın.”

Ejderha, fırlatışını yarıda kesti. “Ping haklı. Farenin canını yakmak istemiyor.” Danze korkudan buz kesmiş haldeki kemirgeni yere bıraktı. “Öldürmek istiyor!”

Ejderha, Hıvar'ı ezmek üzere ayağını kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Ping, Danze ayağını farenin üzerine indirmeden önce Hıvar'ı yerden kaparken. “Senin derdin ne?”

Ejderhanın gözleri öfkeyle kıpkırmızı parladı. “Fare taş aışedi!”

Ping yüksek sesle kahkaha attı. Genç kız kendisine masumca göz kırpan Hıvar'a baktı.

“Bu çok terbiyesizceydi, Hıvar.” Genç kız, ejderhaya döndü. “Ama bunun için ölmeyi hak ettiğini düşünmüyorum.”

Ejderha gümbürdemeye devam etti. “Fare gitmeli.”

“Hıvar giderse, ben de giderim,” diye cevapladı Ping. “Eğer, hep birlikte okyanusa gideceksek, siz ikiniz nasıl geçineceğinizi öğrenseniz iyi olur.”

Ping, samanların üzerine tekrar yerleşti, Hıvar da kızın dirseğinin altına kıvrıldı.

Ertesi sabah, erken bir saatte kahvaltı yaptılar ve çiftçi aileye veda ettiler.

“Yardımseverliğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Ping. Genç kız, hayatında ilk kez sahip olduğu, deri ayakkabıları giymişti

ancak üzerinde hâlâ yamalı, eski kabanı ve pantolonu vardı. “Umarım, tanrılar iyiliklerinize karşılık sizi bol bol mahsulle ödüllendirir.”

Ping, çiftçi ve oğlunun işlerine dönüşünü izledi. Taşlı toprak, emeklerine çok az karşılık veriyordu ancak çiftçi aile birbirlerine sahiptiler. Ping onlara imrendi.

Danze, çiftçiler görüş alanından çıkar çıkmaz ejderha formuna döndü ancak asık suratlı ve sessizdi. Ping, Hıvar’ı saklı tuttu. Bir saat sonra, ejderha sonunda konuştu.

“Yeni elbiseyi niye giymiyor?” diye sordu.

“Elbise çok güzel,” dedi daha önce giysi seçimi yapma imkânı hiç olmayan Ping. “Bu elbiseyi özel bir günde giyeceğim.”

Ejderha tekrar sessizliğe gömüldü.

Ping kendisine, tamamen yabancı birine, bir gecede kötü kalpli ejderha bakıcısının bütün hayatı boyunca yaptığı iyilikten daha fazlasını yapan fakir aileyi düşündü. Parmaklarını, boynundaki dörtgen bambu kolye üzerinde gezdirdi.

“Efendi Lan, en başından beri ismimi biliyor olmalıydı,” dedi genç kız.

Ejderha başıyla onayladı.

Ping, ilk defa Huangling’i terk ettiği için pişmanlık duymuyordu. Genç kız yüzünü doğuya döndü ve doğan güneşe, uzaktaki okyanusa doğru yürümeye başladı. Arkasında rüzgâr çanlarının tıngırtısına benzer bir ses duydu. Ejderha mutluydu.

“Bin *li*’lik bir yolculuk, tek bir adımla başlar,” dedi ejderha.

bölüm yedi

TARAMA VE SAYIM

*“Hangi oğlun gerçek Ejderha Bakıcısı olacağımı
nasıl anlıyorlardı?”*

“İşaretler var.”

Ping sonunda cesaretini toplayarak Huangling’i terk ettiklerinden beri cevabını merak ettiği bir soruyu sordu.

“Danze, öbür ejderha neden öldü?”

Ejderha yürümeye ara verdi ancak soruyu cevaplamadı. Ping, ejderhanın acı dolu üzüntüsünü hissedebiliyordu ancak bu hissi kızın da tanınması gerekirdi.

“Onu gerektiği gibi besleyemediğim için mi öldü?”

“Hayır, Ping,” dedi Danze üzgünce. “Lu Yu, diğerleri gibi mutsuzluktan öldü.”

Ping diğer ejderhanın ismini hiçbir zaman öğrenememişti.

“Hangi diğerleri?” diye fısıldadı kız.

“Bir zamanlar, iki düzine imparatorluk ejderhası vardı. Chang’an’ın dışındaki keyif bahçelerinde yaşırdık. Huangling’e yolculuk sırasında birçoğu öldü. Lan’ın babası, iki tanesini ejderha avcılarına sattı. Geri kalanlar mutsuzluktan öldü. Lan ve babası gerçek Ejderha Bakıcısı değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Geçmiş zamanların Ejderha Bakıcıları yalnızca iki aileden gelirlerdi, Hıvarn ve Yu. Ve gelen her yeni kuşaktan sadece bir erkek çocuk, gerçek Ejderha Bakıcısı olmak üzere doğardı.”

“Hangi oğlun gerçek Ejderha Bakıcısı olacağını nasıl anlıyorlardı?”

“İşaretler var.”

“Ve Efendi Lan’da bu işaretler yok muydu?”

“Bir tane bile yoktu.”

Lu Yu’nun hatırası üzerlerine çökmüştü. İki veya üç saat sessizce yürüdüler. Ping kendi ailesini düşündü. Genç kız, ailesinin yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu ve eğer yaşıyorlarsa acaba onu hiç düşünüyorlar mıydı? Kızın onlara ait birkaç anısı vardı. Bir gülümseme, bir bebek ağlaması, talaş kokusu. Genç kız, bu hatıraların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Bulutların arasında boşluklar belirdi ve güneş ışınları burarlardan süzüldü. Gün ortasında yemek için durduklarında, Ping ejderha taşını yere bırakıp güneşe oturdu. Danze taşı inceledi. Taşın iyi durumda olduğuna karar verince o da dinlenmek için sıcak bir alan aradı. Yaratık dinlenirken arka ayaklarının üzerine oturup başını, herhangi bir kargaşada ileri atılmaya

hazır bir şekilde, yukarıda tutardı. Bugün o da güneşe uzandı ve gözlerini kapadı. Ping, kabanının katları arasından Hıvar'ın kıvrıla kıvrıla dışarı doğru çıktığını hissedebiliyordu. Fare aşağı atladı ve yere uzanmak için ejderhanın ulaşamayacağı bir yerde, güneşin vurduğu kendi büyüklüğünde bir alan buldu.

Ping yüzündeki sıcaklığın tadını çıkararak gözlerini kapadı. Başının üstündeki dallarda, bir kuş şarkı söylüyordu. Danze, kıza kuşların ötüşlerini birbirinden ayırt etmeyi öğretiyordu. Ping bunun ne tür bir kuş olduğunu hatırlamaya çalışarak sesleri dinledi. Kuşun şarkısını ani bir kükreme bastırdı. Bu ses, Huangling'de diğer ejderha öldüğü zaman duyduğu tedirgin edici sesin aynısıydı, birbirlerine vurulan bakır kapların çıkardığı korkunç ses. Genç kız ayağa fırladı.

“Sorun ne?”

“Kırkayak!” diye haykırdı ejderha.

“Hepsi bu mu?” dedi Ping, ayakkabısını çıkartıp rahatsızlık veren böceği ezmeye hazırlanırken. “Nerede?”

“Kulağımın içine süründü!”

Tüm yolculukları boyunca Danze daima sakin kalmıştı. Asla bir korku belirtisi göstermemişti. Şimdi ise sesi korkudan taş kesilmiş gibi çıkıyordu.

Hıvar havayı kokladı ve inanılmaz bir hızla Danze'nin bacaklarından yukarı tırmandı. Ejderhanın pullarını, merdiven basamakları gibi kullanarak yarattığın boynuna doğru koştu. Daha sonra, sadece kuyruğu görülebilecek şekilde ejderhanın sivri kulağından içeri daldı. Yaratık kükremeye devam etti.

“Hıvar!” diye bağırdı Ping. “Ne yapıyorsun? Çık oradan dışarı.”

Ping, Hıvar'ı kuyruğundan yakaladı ve dışarı çekti. Kırkayak farenin ağzındaydı. Ping ciyakladı ve fareyi elinden düşürdü. Hayvan, düzgünce ayakları üzerine düştü ve kıvranan böceği çiğnemeye başladı. Böceğin bütün bacakları hareket ediyordu. Hıvar'ın keskin dişleri, kırkayağın kabuğunu deldi. Böcekten sarı, iltihaba benzer bir sıvı aktı. Bacaklarının kıvrılması durdu. Hıvar böceği ağzında ezip yuttu.

“Bu çok iğrençti, Hıvar.” Ping, az önce yediklerinin midesinde döndüğünü hissediyordu.

Genç kız, kuşun şarkı söyleyişini yeniden duyabiliyordu. Danze'nin kükremesi de durmuştu.

“Teşekkür ederim sana, saygıdeğer Hıvar,” dedi Danze ancak ejderhanın rüzgâr çanlarına benzer sesinin ne anlama geldiğini, farenin anlayamadığını düşündü Ping.

Ejderha, farenin önünde başını yere kadar eğdi. Hıvar geçirdi.

Bir saat veya daha uzun süre, bambu bir koruluk boyunca yürüdüler. Ping bambuların sallanan, uzun gövdelerinden ve çapraz çizgili desen oluşturarak yere vuran gölgelerinden hoşlanmıştı. Danze aniden sessizliği bozdu.

“Ping temizlenmeli,” diye bildirdi.

Ping zihninin içinde yankılanan ejderhanın kelimelerine bir anlam vermeye çalışırken durakladı.

“Yani cennete günah çıkart mı demek istiyorsun?”

“Hayır. Banyo yap.”

“Ama daha üç ay önce banyo yaptım!”

“Ping kokuyor.”

Bu çok saçma bir fikirdi. Ping'in banyo yapmaya hiç niyeti yoktu. Efendi Lan bile ilkbahar iyice gelene kadar banyo yapmazdı. Danze yoldan ayrıldı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ping,

Ejderha, kızın sorusunu cevaplamadı, bunun yerine, ejderhalarla insanların nasıl birbirlerine güvenmeye başladıklarını anlattı. Ping, ejderhayı ağaçların içlerine doğru takip etti.

“Çok eskiden kabile reisleri, ejderhaların mücevherlere ve değerli metallere olan sevgisini biliyorlardı,” diye açıkladı Danze. “Böylece servetlerini korumaları için vahşi ejderhaları yakaladılar.”

“Sonra bazı genç adamların, ejderhaların yanında oldukları zaman ikinci bir görüş yeteneği geliştirdikleri keşfedildi. Bu adamlar, kaybolan şeylerin yerini saptayabiliyor ve yetenekleri geliştikçe insanların kalplerini okuyabiliyorlardı. İçlerinden, bir ejderhayla kuvvetli bir bağ geliştirebilenler, kısa bir süreliğine geleceği bile görebiliyorlardı. Kabile reisleri, çeşitli kararlar alacakları zamanlarda bu genç adamlardan yardım alıyorlardı. Ejderhalara saygı duyuluyor ve iyi bakılıyordu. Ejderhalar da ilgi görmekten memnundular ve insan yemeklerinin tadına uygun bir damak zevki geliştirdiler. Bir süre sonra ejderhalar, bakıcılarına bağımlı hale geldiler. İlk imparatorun birçok ejderhası vardı ve bu ejderhalar içinde kükreyerek gezebilecekleri, güzel bahçeler olan İmparator'un kendi sarayında tutuldular. İmparator ejderhalara değer veriyor ve iyi yönetiyordu; alacağı kararları ejderha bakıcısının geleceği görebilme yeteneğine göre alıyordu. Vahşi bir ejderha görmek, iyi şans işareti kabul ediliyordu. Eğer vahşi bir ej-

derhanın sarayın bahçesinde olduğu görülürse bu hükümler İmparator için kehanetlerin en iyisiydi. Ancak asırlar geçti ve imparatorlar, ejderha bakıcılarının tavsiyelerini dinlemeyi bıraktılar. Ejderhalara niçin baktıklarını unuttular. Birkaç ejderha kaçtı ancak kendilerine nasıl bakacaklarını unuttukları için çoğu öldü.

“Sen de vahşi bir ejderha mıydın?” diye sordu Ping.

“Evet,” diye gururla cevapladı ejderha. “Danze, esaret altında doğmayan tek imparatorluk ejderhasıydı.”

Ping, yaşlı ejderhayı genç bir canavar olarak kırlarda yaban geyikleri ve ayılarla birlikte kükrerken hayal etmeye çalıştı.

“Doğru yöne gittiğimize emin misin?” diye sordu Ping, patika onları tekrar bir tepeye doğru götürüyordu. Gökyüzünden birkaç kar tanesi düştü.

Ejderha sabırsızca, çana benzer sesler çıkartarak yürümeye devam etti. Ping, yol arkadaşı için endişelenmeye devam ediyordu. Belki de ejderha nereye gittiğini hiç bilmiyordu.

Hafif kar yağışı devam etti. En azından artık Danze, banyo yapmak konusunda konuşmayı bırakmıştı. Genç kız, yılın bu zamanında yıkanma fikrine kendi kendine güldü. Şimdiye kadar kim yerde kar varken böyle bir şey olabileceğini duymuştu ki? Genç kız, önlerindeki ağaçların üstünden yükselen dumanı fark etti. Gerçi, dumanın kokusunu alamıyordu. Danze, çınlamaya benzer sesler çıkardı. Belki de ejderha, ileride onlara yemek ve barınak saplayabilecek köylüler olduğunu biliyordu.

Temiz ve ufak bir gölete geldiler.

“Ping, banyo yap,” dedi ejderha.

Ping, göletin etrafındaki kayaların üzerinde biriken kara baktı. Genç kız, kabanının içindeki farenin banyo yapmadığını hatırlatmak üzereydi ejderhaya. Daha sonra, kız yerden kaldırıldı ve kabaca gölete atıldı. Ping'in nefesi kesildi, boğazına kadar suyun içindeydi. Göletin buz gibi olmasını bekliyordu. Oysa çorba gibi sıcaktı. Genç kızın görmüş olduğu aslında duman değil, buhardı. Genç kızın önünden kabarcıklar yükseldi ve Hıvar su sıçratarak yüzeye çıktı. Fare, kızın saçlarından yukarı tırmandı ve başının üzerine oturdu. Hayvan kendini silkelediğinde üzerinden damla damla sular aktı.

“Sıcak su kaynağı,” dedi Danze ve kendisi de sakince göle doğru yürüdü.

Efendi Lan, sadece bitlendiğini düşündüğü zamanlarda genç kıza banyo yaptırırdı. Üzerine dökmek için sadece bir veya iki leğen soğuk suyu olurdu. Daha sonra kız, vücudunu cildinde yanma hissi yaratan, korkunç kokulu bir yağ ile ovma zorunda kalırdı. Göletin suyuysa çok hoş bir sıcaklıktaydı.

Danze arka ayakları üzerine oturdu ve suyun her yerine temas edebilmesi için sol kanadını açtı.

“Su sadece temizlemiyor, aynı zamanda iyileştiriyor,” dedi ejderha. Göletin ılık suları, yaralı kanadını rahatlatırken, ejderha derince iç çekti.

Ilk su, Ping'in kollarında ve bacaklarındaki kesik ve sıyrıklar üzerinde de bir rahatlama hissettirmişti.

“Bu sihirli su mu?” diye sordu Ping, elini göletin kenarındaki kar birikintisinde gezdirirken.

“Sihir değil,” diye cevapladı Danze. “Dünyanın derinliklerinden gelen sıcak su kaynakları.”

“Bana büyüymüş gibi geldi,” dedi Ping ellerini suyla doldurup saçlarından aşağı dökerken. Genç kız, Hıvar’ı unutmuştu. Fare, kızın başının üzerinden suya atladı ve sefil bir halde titreyerek oturduğu kıyıya yüzdü. Ama çok temiz görünüyordu.

Banyo yapmayı bitirdiklerinde Danze, Ping’in, köylülerin vermiş olduğu elbiseyi giymesi için ısrar etti. Ping elbiseyi üzerine geçirdi ve vücuduna dolayarak arkasında bağladı. Bağların uçlarına işlenmiş çiçekler vardı.

Ping çiçeklere baktı. “Anneler, kızları için bunu mu yaparlar?” diye sordu ejderhaya.

Ejderha cevap vermedi.

Elbise, kızın ceketinden çok daha kalındı. Cildine değen kumaş garip hissettiriyordu. Yeni bir çuval gibi sert değildi; yumuşaktı. Elbisenin kolları, ceketin kollarından daha genişti ancak yanan bir ateşle ilgilenmesini zorlaştıracak kadar geniş de değillerdi. İmparatoriçe’nin elbisesinin kolları kadar geniş, hiç değillerdi. Saray danışmanlarının elbiselerinin kolları kadar bile geniş değillerdi ancak Ping için bu basit elbise, zarif, ipek bir cüppe gibiydi. Genç kız, Hıvar’ı yerden aldı. “Bak, Hıvar,” dedi. “Senin için de bir sürü yer var.” Genç kız, fareyi elbisenin boynu etrafında oluşan katlardan birinin içine yerleştirdi. “Ve burada çok daha sıcak olacaksın.”

Danze onları tekrar geri giymeyeceğinden emin olmak için, ateş iyice kuvvetli yanmaya başlar başlamaz, genç kızın eski elbiselerini alevlere attı.

“Şimdi saçlarını tara,” dedi ejderha.

“Tarağım yok benim, Danze,” dedi Ping. Banyo yapmak bir şeydi, yeni bir elbise giymek başka bir şey ancak kim köle bir kızın saçlarını taradığını duymuştu ki?

“Danze, Ping’e pullardan bahsetti mi?” diye sordu ejderha.

“Hayır.” Yaratık konuyu aniden değıştirdiğinde, normal şartlarda Ping’in kafası karıştırdı ancak bu defa saç tarama konusunu kapamaktan memnun olmuştu.

“Ejderhaların yüz on yedi pulu var,” dedi Danze kıza. “Her birinin sihirli güçleri var. Seksen bir tanesi iyi amaçlar için kullanılabilir ve otuz altı tanesi kötölük için.”

Bu sayıların, Ping için çok az bir anlamı vardı ancak yaratığın kesinlikle çok pulu vardı.

“Çene altında, ters yönde uzanan beş pul var.”

Beş, kızın anlayabileceğı bir sayıydı. Gerçekten de ejderhanın göğsünde, kuyruğına doğru uzanan bütün diğerk pulların aksine yukarı, başına doğru uzayan, diğerklerinden büyük beş pul vardı.

“O pulların sihirli güçleri var mı?” diye sordu Ping, Danze’ye.

“Hayır,” diye cevapladı ejderha. “Ama bir şeyleri saklamak için çok kullanışlı.” Yaratık sol pençesinin tırnaklarını, göğsündeki ters pullardan birinin arkasına soktu ve güzel bir tarak çıkardı. Tarak, fildişinden oyulmuştu ve Ping’in şimdiye kadar gördüğü en güzel dişlere sahipti. Tarağın gövdesi ise pırıl pırıl sedef işlemeliydi.

“Bu çok güzel!” diye bağırdı Ping.

“Danze’nin kurtardığı, minnettar bir prenesten hediye,” dedi ejderha. Ping, ejderhanın çıkardığı, rüzgâr çanlarına

benzer seste bir gurur belirtisi olduğunu düşündü. “Ping, saç tara şimdi.”

Ping, yalnızca prensesler ve danışmanların karıları gibi, varlıklı kadınların saçlarını taradıklarını, ejderhaya sabırla açıkladı. Uzun ve boş geçen günlerinin saatlerini geçirmek için bunu yaparlardı. Danze, hayır kelimesini cevap olarak kabul edecek gibi değildi. Ping itiraz etmeye devam edince Danze, kızı bir pençesiyle yere yatırdı ve diğeriyle kızın saçlarını taradı.

“Acıyor!” diye bağırdı kız. Danze’nin kibar olmak gibi bir endişesi yoktu. Tarağı, kızın saçındaki bağlar ve düğümler boyunca çekti. Ping, saçlarının öbek öbek, köklerinden çekildiğini hissedebiliyordu. Artık saç taramanın, sıradan insanlar arasında niçin popüler olmadığını biliyordu. Danze, tarağa takılan düğümlenmiş saçları temizlemek için biraz durakladı ve sonra taramaya devam etti. Danze’nin, saç öbeklerinin yanı sıra genç kızın kafasından çıkardığı yaprak, küçük çalı çırpı ve böcek yığınları da durmadan büyüyordu.

“Eğer daha fazla devam edersen hiç saçım kalmayacak,” diye yakındı Ping.

Danze, onu duymazdan geldi. Bir süre sonra tarak, kızın saçlarından çok daha kolay geçer oldu ve yaratık durdu. Ping uzandı ve elleriyle saçlarına dokundu. Hâlâ çok saçı vardı ve artık mısır püskülü gibi yumuşaktılar.

“Şimdi, ejderha taşını temizlemeli,” dedi Danze.

Ping iç çekti.

“Küçük gölete götür.”

Ejderha, tırnağıyla daha küçük bir su birikintisini gösterdi. Buranın suları sıcaktı ve süt beyazıydı.

“Küçük gölde arsenik var.”

Ping, ejderhanın daha önce arsenik hakkında bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırladı.

“Ama arsenik bir zehir değil mi?” diye sordu Ping.

“İnsanlara zehirli,” dedi ejderha, neşe içinde. “Ama ejderha taşına faydalı.”

Danze ağzını suyun yüzeyine eğip sisli sudan biraz içtiğine göre ejderhalar için de faydalı gibi görünüyordu.

Ping’in tartışacak kadar enerjisi yoktu. Taşı kaptı ve su havuzuna bıraktı. Birkaç ufak dalı kullanarak ve süte benzer suyun cildine değmemesine dikkat ederek taşı ovuşturdu. Hıvar, göletin kenarından oldukça uzakta duruyordu. Yeteri kadar su içinde kalmıştı.

“Okyanusa gitmemiz ne kadar sürecektir, Danze?” diye sordu Ping, doğuya giden patıkaya geri döndüklerinde.

Ejderha cevap vermedi. Ping, yaratık her ne kadar itiraf etmekten hoşlanmasa da Danze’nin, biraz duyma zorluğu çektiğini fark etmişti. Sorusunu daha yüksek sesle tekrarladı.

“Uzun zaman,” diye cevapladı ejderha.

“Kaç gün?”

“Çok gün.”

Artık bacakları da yürümeye alıştığı için Ping, yolculuktan keyif almaya başlamıştı. Günler, tanıdık bir düzen içinde geçiyordu. Her sabah erkenden kalkıyor, kuşluk vaktine kadar yürüyor ve patika üzerindeki trafik artarken, bir saat civarında

dinleniyorlardı. Sonra, yorgun çiftçiler yemek yiyip dinlenmek için ara verince, Ping ve Danze de tekrar yola koyuluyordu.

Genç kız için her şey yeniydi. Etraflarındaki tabiatın her yanından renkler fışkırıyordu. Ping'in daha önce hiç görmediği ağaçlar ve bitkiler vardı. Şarkı söyleyen kuşların sesleri güzel ve inanılmayacak ölçüde gürdü. Ara sıra, kızın gözüne hayvanlar takılıyordu: geyikler, tavşanlar, pangolinler. Genç kız sürekli sorular soruyordu. Bu bitkinin adı nedir? Bu yol işaretinde ne diyor? Gerçekten maymun diye bir hayvan var mı? Ejderha sabırlıydı ve her zaman kıza cevap veriyordu. Efendi Lan, genç kıza hiçbir şey söylememekten büyük keyif alırdı. Kız ne zaman ona bir soru sorsa, adam onun cahilliğine güler veya "Eğer bunu şimdiye kadar öğrenmediysen, sana söylemeyeceğim," derdi.

Ping'in, bir köle olarak geçen hayatına ait hatıraları silinmeye başlamıştı. Huangling'de geçirdiği, sefalet içindeki yılları unutmamıştı ancak bunlar, kızın başına gelen gerçek şeyler olmaktan çok, kötü bir rüya gibi geliyorlardı artık. Genç kızın günleri, küçük özgürlüklerle dolmuştu. İstediginde durup mantar veya ufak meyveler toplamaya karar verebilirdi. Balık yakalamaya da karar verebilirdi. Küçük erzak stoklarından neleri yiyeceklerine ve geceyi nerede geçireceklerine genç kız karar veriyordu. Danze, genç kıza bir şeyler öğretmeye odaklanırken ve ejderha taşıyla ilgilenirken, kızın bu gibi sıradan işleri hallediyor olmasından memnundu.

"Ping, *qi*'ye odaklanmasını öğrenmeli," diye bildirdi ejderha.

"*Qi* neydi, bir daha söyler misin?"

"Ruhani enerji."

“Bende hiç var mı?” diye sordu Ping.

“Tüm canlıların *qi*’si vardır.”

Ejderha, yürüyüşleri boyunca Ping’in, içindeki ruhani enerjiye odaklanmasını sağlamaya çalıştı. Genç kız, içinde hiçbir şey bulamamıştı. Danze bu yeteneği öğrendiği zaman ihtiyacı olan tek silahın bu olacağını açıkladı. Kızın *qi*’si, okları durduracak veya saldırganları yere serecek bir güç olarak parmak uçlarından akacaktı. Ping buna bir anlığına bile inanmadı.

Küçük bir tepenin zirvesine ulaştılar ve aşağıdaki vadide Ping, ilk kez bir köy gördü. *Qi* gücüne odaklanmaya çalışmayı unuttu.

“Bak, Danze. Ne kadar çok ev var.”

“Yirmi yedi,” diye cevapladı Danze,

“Keşke ben de ondan sonrasını sayabilsem,” dedi Ping üzgünce.

“Eğer ona kadar sayabiliyorsan, on bine kadar da sayabilirsin,” dedi Danze.

Ping ona inanmadı. Köye doğru indikleri sırada Danze kıza, ona bir eklerse on artı biri bulacağını, bir daha eklemenin ise düzineyi bulacağını anlattı. Bu şekilde devam ederek genç kız önce iki kere ona, sonra üç kere ona ulaşabilirdi. Ejderha, daha sonra on kere onun yüz olduğunu ve on tane yüzün de bin olduğunu anlattı ve böylece genç kız, farkına bile varmadan on bine kadar sayabilmeyi öğrenmişti.

“Efendi Lan, ondan sonrasını saymayı öğrenemeyecek kadar aptal olduğumu söylemişti bana,” dedi kız, rakamlardan başı döner bir halde.

“Aptal olan oydu,” diye cevapladı Danze. İkisi de, hain ejderha bakıcısından çok çekmişti.

Ping ejderhaya döndü. “Danze...”

Danze yok oldu.

“Şimdi nereye gittin?” diye sordu kız.

“Biri yaklaşıyor.”

Ping, yaşlı adam için etrafa bakındı ancak adam orada değildi. Kızın tüm görebildiği, çimlerin içinde kıvrılarak ilerleyen bir ylandı.

“Seni göremiyorum,” dedi kız.

Bir gezgin, patikadan onlara doğru geldi. Adam, kendi kendine konuşan genç kıza kuşkulu gözlerle baktı ve aceleyle uzaklaştı. Yılan kıvrılarak ilerlemeyi bıraktı. Pulları irileşmeye ve daha yeşil bir renk almaya başladı. Yılandan, sakal ve bıyıklar filizlendi. Ping midasının kasıldığını hissetti ve kuvvetli bir bulantı genç kızın başını döndürerek dönüşüne odaklanmasına engel oldu. Daha sonra yılan gözden kayboldu ve genç kızın önünde ejderha duruyordu.

“Şekil değişimini seyretme,” diye hatırlattı ejderha.

Ping mide bulantısı geçene kadar bir kayanın üzerine oturdu.

“Her şeye dönüşebiliyor musun, Danze?” diye sordu kız.

“Hayır.”

Ping iç çekti. Bazı zamanlar ejderha, kızın aklını çok fazla bilgiyle dolduruyordu ancak bazen de, şimdi olduğu gibi, yaratığın kendisine daha fazla şey anlatmasını istediği zamanlar oluyordu.

Ejderha köyün yanından geçen patika boyunca yürümeye devam etti. Ping küçük ev kümelerine baktı.

“Köyde durabilir miyiz? Belki birisi geceyi geçirmek için bizi evine davet eder.”

“Hayır,” diye cevapladı Danze. “Daha fazla şekil değiştirmek yok.”

Ping isteksizce ejderhayı takip etti. Yaratığın şekil değiştirmek için çok yorgun olduğunu tahmin ediyordu.

Ejderha, Ping’e pek çok şey hakkında bilgi vermesine rağmen sıklıkla kendi türü hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu. Genç kıza, ejderhaların iki bin yaşına veya daha fazlasına kadar yaşayabildiklerini anlatmıştı. Doğdukları zaman boynuzları veya kanatları olmazdı. Yaratıklar beş yüz yaşına gelene kadar boynuzları tam olarak büyümüş olmazdı. Vücutlarından kanatları çıkmaya başladığında, bin yaşına yaklaşmış olurlardı. Ejderha aynı zamanda kendi türünün, dört ruhani hayvandan biri olduğunu söylemişti. Diğerleri dev kara kaplumbağası, kırmızı Anka kuşu ve *qilin* adı verilen tek boynuzlu garip bir hayvandı.

“Bu yaratıkları daha önce hiç duymamıştım,” dedi Ping. “Ejderha dışında tabii.”

“Günümüzde *qilin* ve kırmızı Anka kuşu, dünyayı terk ettiler,” dedi Danze. “Az sayıda ejderha var. Sadece dev kara kaplumbağaları sıkça görülebiliyor.”

“Bu yaratıkları, domuzlardan ve keçilerden daha ruhani yapan şey nedir?”

“Bu dört yaratık, ilahi yaratıklardır. Biçimleri yıldızlar sayesinde gece gökyüzünde görülebilirler. Yeryüzündeki di-

ğer hayvanlardan daha fazla *shen* veya ruh özüne sahiptirler. İçlerinde, en fazlasına sahip olan ejderhalardır.”

“Ruh özü nedir?” diye sordu Ping.

“Ruh özü, canlıları iyi, bilge ve alçak gönüllü yapan şeydir,” diye cevapladı ejderha. “Onların her bir böceği, her bir çim filizini sanki İmparator kadar önemliymiş gibi görmesini, dünyayı bir bütün olarak görmelerini sağlar.”

Ping, İmparator’u gördüğü günü hatırladı. İmparator çok önemli biri gibi görünüyordu. Hıvar, kızın elbisesinden dışarı çıkıverdi.

“Hıvar, İmparator kadar önemli mi?”

“Doğrusu, evet. Her birimiz benzersiziz ve bu yüzden çok değerliyiz.”

“Ben bile mi?”

“Ping bile.”

Danze, günün geri kalan kısmında genç kıza *shen* yönünden zengin bitkileri anlattı: ginseng kökü, çam iğnesi ve Ping’in daha önce ismini hiç duymadığı, Danze’nin anlattığına göre yağmur fırtınalarından sonra nehir kıyılarında yetişen kıvılcık bulut otu. Genç kız esnedi. Ejderhanın anlattığı bazı şeyler ilginçti ancak genç kızın bir defada alabileceğinden çok daha fazla bilgi vardı.

bölüm sekiz

SONSUZ HUZUR ŞEHİRİ

*Ping, garip bir şey hissetti, sanki başkente giderlerse
kötü bir şey olacakmış gibi bir önsezi. Durumu
ejderhaya açıklamaya çalıştı ancak Danze onu
dinlemedi.*

“Bunu yapamam,” dedi Ping sinirle.

Kasvetli sıradağlar artık arkalarında kalmıştı. Yağmur, tüm sabah boyunca yağmaya devam etmişti. Bazıları kahve-rengi, bazıları sarı, geri kalanları ise koyu yeşil renkli, düzenli tarlalara bölünmüş, sulak ve verimli kırsal alanlar önlerinde uzanıyordu. Gün ortasında, bir ağacın sular süzülen dallarının altına sığınarak soğuk ve ıslanmış yemeklerini yediler. Islak sabah çiseleyen öğleden sonraya döndü. Danze, tüm gün boyunca genç kıza kendi *qi* gücüne odaklanmayı öğretmeye çalışmıştı. Ejderha, genç kıza kendi *qi* gücüne odaklanarak

bir kayayı hiç dokunmadan bir kol boyu nasıl itebildiğini gösterdi. Yaratık, Ping'den ona doğru bir dal fırlatmasını istedi ve bu dalı havada durdurdu. Genç kıza bir yaprakla başlamasını tavsiye etti. Şu ana kadar yaprak inatla yerinden kımıldamamıştı.

“Ping, tekrar dene.”

Ping'in elbisesi sırlıslıkla olmuştı. En azından ejderhanın pulları, su geçirmez görünüyordu. Danze, belki de yüzüncü kez, genç kızdan odaklanmasını isterken, parmaklarıyla sırlıslıkla olmuş yaprağı işaret eden kız kendini çok aptal hissetti.

“Denemekten bıktım. Bende odaklanacak hiç *qi* yok. Keşke, bana bunu yaptırmaya çalışmaktan vazgeçsen.”

Yaprak sallanarak yere düştü.

“Rüzgâr mıydı bu?” diye sordu Ping.

“Hiç rüzgâr yok.”

“Ben yaptım!”

“Sinir *qi* gücünü odaklar,” diye belirtti ejderha. “Ama olumlu duygular kullanırsan daha iyi.”

Ping kendinden memnundu ancak yaprakları kımıldatma yeteneğinin nasıl çok faydalı olacağını anlayamıyordu. Genç kız, önden yürüdü. Bir gün için yeteri kadar ejderha eğitimi almıştı.

Bir saat kadar sessizce yürüdükten sonra yağmurdan korunabilecekleri bir yer sormak için Danze'ye döndü ve patikada, hemen arkasında yürüyen genç bir adam gördü. Adamın ayaklarında sağlam yapılı seyahat botları vardı ve omuzlarında kenevirden yapılma bir pelerin asılıydı. Başında, tarlalarda gördükleri çiftçilerin güneşten korunmak için giy-

dikleri türden bambu bir şapka vardı. Hava güneşli değildi ancak şapka adamın başını kuru tutmak konusunda harika bir iş çıkartıyordu.

“Keşke, birinden biri olarak kalsan,” diye yakındı Ping. “Tam yaşlı bir adamla yolculuk etmeye alışmışken arkamı dönüyorum ve genç bir adam olmuşsun.”

Ping, ejderhanın sinirli olduğu zaman çıkardığı, kısık gürleme seslerini bekliyordu. Bunun yerine genç adam, kızla berrak bir sesle konuştu.

“Affedersiniz,” dedi adam, genç kızın tehlikeli olabileceğini düşünmüş gibi geri çekilerek.

“Ah,” dedi Ping, kaybolan ejderhayı bulmak için patikanın her iki tarafındaki ağaçlara göz atarak. “Başka birisi olduğunuzu sandım.”

Danze hiçbir yerde görünmüyordu. Genç kızın tüm görebildiği, bir ağaca yaslı duran paslı, yeşil kulplu, bronz bir çapaydı. Genç adam, Ping’e şöyle bir baktı ve onun hiç de tehlikeli olmadığına karar verdi.

“Başkente mi gidiyorsunuz?” diye sordu adam.

“Hayır.” Ping’in aklına, gidecekleri yeri hiç kimseye söylememeleri gerektiği hakkında, Danze’nin yaptığı uyarı geldi. “O kadar uzağa değil.”

Yürürken konuşacak birini bulduğu için memnun olmuş, iki kere on ve iki yaşlarında genç bir adamdı. Ping, adamın yürüyüşüne ayak uydurdu. Tam, bronz çapadan pullar ve bir kuyruk çıkarken, genç kız arkasına kısa bir bakış attı. Çapanın etrafındaki hava titremeye ve burkulmaya başladı. Midesinin bulanmaya başladığını hisseden Ping, başını çevirdi. İlk defa,

Danze'nin canlı olmayan bir şeye dönüştüğünü görüyordu. Acaba bu, ejderhanın yorgunluğunun işareti miydi? Şimdi, adamın dikkatini üzerine çekmek ve Danze'nin, ejderha şeklini koruyarak güvenli bir mesafeden onları takip etmesi için ejderhaya yardımcı olmak kızın işiydi.

Genç kızın keşfettiği kadarıyla, bazı gezginler temkinliydiler ve selamlaşmak için başlarını eğmekten başka, hiçbir iletişime geçmiyorlardı. Oysa bu adam, günlerdir sohbet edecek konular biriktirmiş gibi görünüyordu. Ping genç adamın yolculuğuna ilgi gösterir göstermez, kelimeler adamın ağzından kesilmiş bir daldan dökülen tahıllar gibi döküldü.

“Bunun için çok uzun senelerdir bekliyorum,” dedi adam heyecanla. “Bir âlim olmak için imparatorluk başkentine gidiyorum.”

Ping, adama soracak kibar bir soru düşünüyordu ancak adam sözlerine devam etmeden önce konuşma şansı bulamadı.

“Chang'an'daki imparatorluk okuluna köyümden gidecek ilk kişi ben olduğum için onur duyuyorum,” dedi adam. “Köyün bilge yaşlısının gözü, çok genç yaşlarımdan beri benim üzerimdeydi. Neden olduğunu bilmesem de, bende bir potansiyel gördüğünü düşünüyordu.”

Adamın konuşmasını sürdürmesi için Ping'in zaman zaman başını onaylar gibi sallaması yeterliydi.

“*Törenler Kitabı*'nın kopyalarından birinin bir sayfası elime geçti. *Beş Klasik*'ten biri. Bu sayfa üzerinde altı sene çalıştım. Yeteri kadar çok çalışır ve sınavları geçebilirsem Büyük Bilgi Âlimi ile birlikte çalışabileceğimi ümit ediyorum. Onun uzmanlığı, *Törenler Kitabı* ve...” heyecanının kendisini tamamen

ele geçirmesini engellemek için derin bir nefes aldı, "... eğer, bu muhteşem adam izin verirse BÜTÜN KİTAP üzerinde çalışacağım ve KONFÜÇYÜS'ÜN KENDİSİNİN evinin duvarlarında gizlenmiş bulunan, orijinal sayfalara göz atma ayrıcalığına sahip olacağım."

Şimdiye kadar genç adam, heyecanlı bir çocuk gibi bir ayağından diğerine sekerek yürüyordu. "Hayal edebiliyor musun?" diye sordu Ping'e. "Böylesine muhteşem bir adamın, gerçekten elinde tuttuğu bambu kitaplar."

Ping, daha önce Konfüçyüs adında birini duymamıştı ama hikâye hoşuna gidiyordu. "Neden bu adam kitapları bir duvarın içine saklamış?" diye sordu Ping.

"Büyük yangından kurtarmak için elbette." Genç adam Ping'e, bu kadar cahil olmasına inanamıyormuş gibi baktı. "Yüz yıl kadar önce İlk İmparator, sıradan insanların kendisinden daha fazla bilgiye sahip olmasından o kadar endişeleniyordu ki, imparatorluktaki bütün kitapların yakılmasını emretti. Bazı âlimler, bütün ciltleri ezberlediler. Diğer bazı kahraman ruhlar, ölüm tehlikesini göze alıp kitapları sakladılar. Onların cesareti sayesinde bugün bu muhteşem kitapların kopyalarına hâlâ sahibiz."

Genç adam, kahraman âlimlerden ilham almışçasına uzun adımlarla ilerlemeye başladı. Ping, adama ayak uydurmak için, acele etmek zorunda kaldı.

"Ben çok şanslıyım. Bu zamanlarda, başkentte birçok âlim vardır."

"Bu zamanlarda mı?" diye sordu Ping.

“Duymadın mı?” Genç âlim bir anda durdu ve hayret içinde Ping’e döndü. Ping, ejderhanın arkalarında çapa formunda olduğunu görerek rahatladı.

Genç âlim, yüzündeki gülümsemeyi üzüntü ifadesine çevirmeye çalıştı ancak pek ikna edici değildi. “İmparator öldü, cennet onun ruhunu korusun.”

“İmparator öldü mü? Ne oldu ona?”

“Sanırım, yediği bir şey yüzündenmiş,” diye cevapladı genç âlim.

Ping’in rengi soldu ancak genç âlim fark etmedi.

“Yeni İmparator’un hükümdarlığının uğurlu olması için birçok önemli insan bir araya geliyor. İmparatorluğun her bir köşesinden büyük âlimler, astrologlar ve şamanlar geliyor. Yeni İmparator’un hükümdarlığının başlangıcını kutlamak için sıradan vatandaşlar da başkente akın edecekler.”

Âlim, gökyüzüne baktı. “Aslına bakarsan geç olmaya başladı. Eğer beni bağışlarsanız biraz acele etmem lazım. Karanlık çökmeden önce, bir sonraki köye varmalıyım.”

Adam, başıyla Ping’i kibarca selamladı ve patika boyunca koşarak yoluna devam etti.

Ejderha çapa formundan geri döndü.

“Bunu duydun mu?” diye sordu Ping.

Danze, evet anlamında başını salladı.

“Salamura yüzünden olmuş olmalı.” Ping destek almak için bir ağaca yaslandı. “İmparator’un ölümünden ben sorumluyum.”

“Cennetin yolu aşırılıktan kaçınmaktır.”

Ping bunun kendisini daha iyi hissettirmesi gerektiğini tahmin etmişti ancak söylenen kelimelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu nedenle işe yaramamıştı.

Akşam yemekleri çok azdı. Ejderha, kuş yakalayamayacak yorgundu ve etrafta Ping'in balık tutabileceği bir dere yoktu. Yemekte sadece mantar ve yemiş vardı. Mantarlardan veya yemişlerden hoşlanmayan Hıvar, kendi akşam yemeğini bulmak için yanlarından ayrılmıştı. Ping, ejderhanın yediklerinin o boyutlardaki bir yaratık için yeterli olmadığını düşündü.

Çökmekte olan karanlıkta oturmuş, ateşin üzerinde ısıttıkları suyu yudumladıkları sırada, Ping kurutulmuş sazlardan ördüğü olduğu sepeti bitirdi. Ejderha taşını kolunun altında taşımaktan yorulmuştu. Taş çok biçimsiz, tek elle taşınmayacak ağır ve kesesine sığmayacak kadar büyüktü. Genç kız, akşam olup durduklarında ve o şeyi yere bırakabildiğinde çok memnun oluyordu. Kızın taşınması gereken başka şeyler de vardı; su ısıtmak için bir su kabağı, bir sopadan oyduğu kaşık, bıçağını bilemek için kullandığı bir taş. Genç kız, böyle bir sepetin işlerini kolaylaştıracağını umuyordu.

"Bu yolculukta sana eşlik etmemi istemenin tek sebebi, senin için bu taşı taşımam," diye söylendi Ping. "Bir eşek de yapabilirdi bu işi."

Danze, her akşam yaptığı gibi taşı inceliyor, döndürüyor, turnaklarıyla yüzeyini çizmemek için dikkatli davranıyordu. Ejderha daha önce yaptığı gibi, Ping'in şimdiye kadar en az üç kere on defa duyduğu, taşın bakımına ait talimatları tekrarlardı. Taşı cereyanda bırakma. Onu, beş renkli iplikle örülmüş kumaşa sarma. Danze, tam taşı tespih ağacı yaprak-

larının yakınına bir yere bırakma diyecekken, konuşmanın yarısında durakladı.

“Taşta bir sorun var,” dedi.

Ping taşta bakmaya gitti. Taş parlaklığını kaybetmişti. Üzerindeki süt beyazı çizgiler griye dönüşmüştü, mor renk solgunlaşmıştı.

“Ping, yanlış bir şey yapıyor olmalı.” Danze endişeyle gonga benzer sesler çıkartıyordu.

Genç kız, yorgunluktan bitkin bir halde iç çekerek bir kayaya oturdu. “Neden benim suçum olduğunu düşünüyorsun?” Genç kızın kesesindeki bıçak kayaya çarptığında, bir çınlama sesi çıktı.

“O neydi?” diye sordu Danze, hızla.

“Benim bıçağım,” dedi Ping, kesesinden bıçağı çıkartarak.

Ejderha iki adımda genç kızın yanına gelmişti. Bıçağı iki tırnağıyla kavradı ve bıçak sanki aşırı kızgınmış gibi çalılıkların arasına fırlattı.

“Bıçak demirden yapılmış!” Ejderha derin, kuvvetli bir sesle gürledi.

“Bunu biliyorum.”

“Ejderha taşını hangi kolunla taşıyorsun?”

“Sağ kolumla, böylece sol kolum diğer işleri yapabilmek için serbest kalıyor.”

“Aptal Ping! Taş bu yüzden sağlıksız. Bıçağına sürtünüyor. Taş, demir yanında olamaz. Asla!”

Ping ejderhaya baktı. “Benim taşıma şeklimden hoşlanmıyorsan kendin taşırsın!”

Danze taşı okşadı.

“Chang’an’a gitmek zorunda,” diye bildirdi ejderha.

“Ama Danze, yola çıktığımızdan beri insanlara rastlamaktan kaçınıyoruz. Neden birden dünya üzerindeki en kalabalık yere gitmek istiyorsun ki?”

“Taş için,” diye cevapladı ejderha.

“Ben, Chang’an’a gitmek istemiyorum,” dedi Ping.

“Danze karar verir.”

Ping garip bir şey hissetti, sanki başkente giderlerse kötü bir şey olacaktı gibi bir önsezi. Durumu ejderhaya açıklamaya çalıştı ancak Danze onu dinlemedi.

“Hayatla dolu olanlar, kaplanlardan korkmamalı,” dedi ejderha.

Genç kız, ejderhayı duymazdan geldi. Yorgundu ve en-dişelerine rağmen uykuya daldı ancak ejderha mahzenine kapatıldığı ve Lan’ın kendisine kahkahalarla güldüğü bir kâbus-tan uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Sonrasında, gri renkli şafak, karanlığı yumuşatmaya başlayana kadar uyanık kaldı.

Ping, Chang’an’da neler beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Efendi Lan ve Lav Ma, zaman zaman başkent hakkında ko-nuşurlardı ancak genç kız bunları aklında canlandıramıyordu.

İlerleyen günlerde patika, önce sık kullanılan bir güzergâha ve sonra da geniş bir yola dönüştü. Ping, hayatında ilk kez bir yol görüyordu. Bu yol, üç bölüme ayrılmıştı. Ortada, düzgün taşlardan yapılmış bir bölüm vardı ve neredeyse bomboştu. Yolun bu bölümünden yalnızca İmparator, onun danışman-ları ve ulakları geçebilirdi. Bu yolun her iki tarafında uzanan, çakıl taşı kaplı bölümler ise yük arabaları, atlar ve yürüyen insanlarla doluydu.

Danze birçok günü yaşlı adam formunda geçirdi. Gece-leri, yorgunluktan tükenmiş bir halde uykuya dalıyordu. En sonunda başkent'in duvarları görüş alanlarına girdiğinde, Ping rahatladı. Şehir gitgide yaklaştıkça, kızın rahatlığı endişeye dönüştü. Kil tuğlalardan örülmüş şehir surları, kızın şimdiye kadar gördüğü en yüksek duvarlardı. Hareketsiz duran giriş kapısı daha da yüksekti. Kapının her iki yanında, dört katlı, uzun kuleler vardı.

“Chang'an'ın sekiz giriş kapısı var.”

Danze'nin yorgun sesi, kızın zihninde fisıldadı.

“Burası güney girişi, Aydınlık Erdem Kapısı olarak da bilinir.”

Ping mavi, kırmızı ve yeşil boyanmış ahşap kulelere baktı. Saçakların arkasında ölkeyle hurlayan, çömelmiş köpek heykelleri vardı. Kulelerin her katında, ellerinde tatar yayları bulunan ve aşağıdaki kalabalığı izleyen imparatorluk muhafızlarının durduğu balkonlar bulunuyordu.

Yol giriş kapısına vardığında, kapı beş kere on *chang* genişliğine ulaşmıştı. Birçok yük arabası bu kapıdan aynı anda ve yan yana geçebilirdi. Çevrelerini saran, kalabalık insan yığınları onları itip kakarak şehrin giriş kapısından geçmeye çalışıyorlardı. Ping oradan uzaklaşmak istedi ancak yapamadı. Kalabalığa karışmış halde ileri sürüklendi.

Şehir çok büyüktü. Ping, bu kadar insanın aynı anda, tek bir yerde toplanabileceğini daha önce hayal bile etmemişti. Aslında, Han İmparatorluğu'nun ve yabancı topraklarda yaşayan bütün nüfusun, o öğleden sonra şehirde toplandıklarını düşünmüştü. Ana cadde, Parlak Kırmızı Serçe Caddesi, düz

bir çizgi halinde kuzeye uzanıyordu. Yolun her iki tarafında, uzun kuleli binalar vardı. Güzel yapılarıydı ancak çok büyüktüler. Caddenin ortası, resmi görevliler ve ulaklarla doluydu. Yan bölümler ise insanlar, vagonlar ve yük arabalarıyla dolmuştu. Genç kız, Hıvar'ın elbisenin içinde kımlıdandığını hissetti. Fare tüm gün boyunca dışarı çıkamamıştı. Kız, elbisenin boyun kısmını, farenin dışarı çıkamaması için kapalı tuttu. Hava, sanki başka birçok insan çoktan solumuş ve tüketmiş gibi ağır kokuyordu. Aynı zamanda, birçok koku da birbirine karışıyordu: parfüm, at pisliği, kızarmış et ve ter kokuları. Ping, havasızlıktan boğulmak üzere olduğunu düşünüyordu. Kız, kendine gelmek için yaşlı adamın kolunu kavradı ve ona tutundu. Ancak, gözleriyle gördüğü elbise kumaşının yerine ejderhanın pullu derisini hissetti. Bu garip hissiyat, midesini bulandırdı.

Yolun bir tarafındaki evler, yüksek duvarlarla çevrilmişti. Cilalı, ahşap kapılar, evleri saklıyordu ancak duvarların arkasından görülebilen, evlerin çatılarının dikine dizili kiremitleri mavi ve yeşil renklerde parlıyorlardı. Tamamı güzel, oyma saçaklı ve kıvrılmış sazan balıkları, sinsice dolaşan kaplanlar, muhteşem kuşlarla bezenmiş çatılı, dört veya beş kat yüksekliğinde kuleler vardı. Yolun doğu tarafında, İmparator'un asıl konutu Changli Sarayı'nın duvarları yükseliyordu. Saray, birçok *chang* boyunca uzanıyordu ve bütün şehrin çeyreğini kaplıyor olmalıydı. Duvarların araları, kimi yeşil kimi mavi, kıvrılmış ejderhaların ve geri kalanları da kırmızı Anka kuşlarının resimleri ile süslenmiş, pırıltılı daire şeklindeki madalyonlarla dekore edilmişti.

Attığı her birkaç adım Ping'e hayret edeceği yeni bir şey getiriyordu. Sarayın ana girişinin dışındaki yolu çevreleyen duvarların üzerinde, on artı iki adet, akıl almaz büyüklükte, bronzdan insan ve at heykelleri yükseliyordu. Ping heykellerin başlarını görebilmek için o kadar geriye doğru eğilmek zorunda kalmıştı ki neredeyse tepe taklak düşeceğini zannetti. Devasa kapılar açıldı ve şahlanan bir atın çektiği iki tekerli bir at arabası dışarı çıktı. Ping açılan kapıdan içeri kısa bir bakış attı ve altın renkli ve sedef işlemeli sütunlar tarafından desteklenen siyah kiremitli çatısıyla, güzel bir bina gördü. Huangling'deki saray, bunun yanında çiftçi kulübesi gibi kalıyordu. Kapılar kapandı ve görüntü kayboldu. Kızın ayaklarının altındaki yol bile harikaydı. Mükemmel düzlükte kaplama taşları döşenmişti. Her iki tarafında, pişirilmiş toprak plakalardan oyulmuş su kanalları bulunuyordu. Birisinin, kapı aralığından bir kova kirli suyu bu kanallara boşalttığını görene kadar, Ping onların ne işe yaradıklarını anlayamamıştı. Su kanalı, kirli suyu uzaklara taşıdı. Ping gözlerinin önüne, yağmur yağdığında bu kanalların, sokağın suyla dolmasına engel olduğunu getirdi.

Yol boyunca gelip giden insanlar, Ping'i, en az binalar kadar hayrete düşürmüştü. Desenli, ipek elbiseler ve kürklerle süslenmiş kabanlar giyiyorlardı. Boyunlarında altın ve yeşim taşından yapılmış mücevherler asılıydı. Kadınlar saçlarına zarif kuş figürleri ve hafif rüzgârda salınan çiçek motifli süsler takmışlardı.

"Şehirdeki insanların bu kadar zengin olduklarını bilmiyordum," dedi Ping.

Şehrin sesi, Ping'in daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Tıpkı, bağırان diğer insanları ve yol kenarında gösteri yapan sokak sanatçılarını bastırarak kendi seslerini duyurmaya çalışan pek çok insanın bağırtısı gibi. Yol kenarlarında, davulların ve zillerin ritmine ayak uydurarak dans eden dansçılar, kılıç cambazları ve birbirlerinin üzerinde dengede duran akrobatlar vardı. Bu gösterilerin her biri, etraflarına onları alkışlayan seyirci kalabalıkları çekiyordu. Ping durup bunları izlemek isterdi ancak Danze eğlenceleri hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Ejderha, Ping'in hiç bilmediği bir amaca odaklanmış halde, yürümeyi sürdürdü.

Evlerin daha küçük ve daha basit olduğu ancak yine de sağlam yapılı görüldüğü, şehrin başka bir bölgesine geldiler. Bu evler yeni boyanmıştı. Giriş kapılarının iki yanında saksılara ekilmiş bitkiler vardı. Tezgâhlarına, hayal edilebilecek her şeyin satıldığı bir pazar yerinden geçtiler. Sebze ve meyveler mücevherler gibi küme küme sergileniyordu. Ping bunlardan bazılarını hayatı boyunca görmemişti. Pişmiş et tezgâhları, Ping'in karnının guruldamasına sebep oldu. Balıklar ve su kaplumbağaları, sığ kaplarda yüzüyorlardı. İçlerinden bazılarının birinin akşam yemeği olma kaderinden yavaşça kaçmaya çalıştığı, salyangoz dolu kâseler vardı. Diğer tezgâhlarda siyah ve kırmızı boyalı, güzel kâse ve kupalar veya mücevherat ya da renkli ipek kumaş topları satılıyordu. Ping hayatında ilk kez harcayacak biraz parası olmasını istedi.

Karanlık çöküyordu. Tezgâh sahipleri mallarını toplamaya başlamışlardı. Fenerler yakılmış ve sokaklara asılmıştı. Ejderha hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen genç kız,

Danze'nin yaşlı adam formunu koruma yeteneğinin neredeyse tükendiğini hissetti.

“Geceyi nerede geçireceğiz?” diye sordu Ping.

Genç kız, gezginlerin uyuyabilecekleri hanlar olduğunu biliyordu ancak bunun için para lazımdı, onlarınsa hiç parası yoktu. Danze cevap vermedi ancak dar bir ara sokağa saptı. Şehrin bu kısmında, diğer sokaklarda olduğu gibi bir cümbüş havası yoktu. Evler kısa, dar ve yamalıydı. Tavuklar ve zaman zaman bir domuz, kuru toprağı eşeleyerek yemek için kurtçuk arıyordu. İnsanlar pisti ve üstleri yırtık pırtıktı. Ping ve Danze'ye düşmanca bakıyorlardı. Lambalar ve mumlar tarafından aydınlatılan yüzlerinde keskin gölgeler vardı ve kaba görünüyorlardı. Genç kızın, şehre girmeden önce hissettiği kötü önsezi kuvvetlendi. Kız kötü bir şeyler olacağından emindi. Ping tekrar, kaplanlardan ve yılanlardan başka korkulacak hiçbir şeyin olmadığı kırsal alanlarda olmayı çok istedi. Genç kız kısa bir süre Danze'ye baktı. Yaşlı adamın cildi yeşile dönmeye, kolları pullanmaya, elleri pençelere dönüşmeye başlamıştı. Adam tökezledi ve Ping onun kolunu yakaladı. Adamın kolu, ejderha bacağına ve pençesine dönüştü ve bütün ağırlığıyla genç kızın koluna yığıldı. Artık karanlık çökmüştü ancak ara sokakta hâlâ bir sürü insan vardı. Bir kısmı, açık ocaklarının üstünde yemek pişiriyor, diğerleri merdivenlerde oturmuş akşam yemeklerini yiyorlardı. Açık duran kapı aralıklarından sokağa, gece fenerlerinin ışıkları sızıyordu. Ping çok kıskanmıştı. Başının üzerinde bir çatı, altında kuru bir saman yığını ve karanlığı aydınlatacak bir

lambası olmasını çok isterdi. Danze şehre niye geldiklerini genç kıza hâlâ anlatmamıştı.

Daha dar bir sokağa girdiler, daha az insan ve daha az fener ışığı vardı. Yüzünde yara izi bulunan bir adamın yanından geçtiler. Ping, adamın elindeki bıçağın parladığını gördüğünden emindi. Kırık dökük evler etraflarını sarıyor gibi görünüyordu. Ara sokağın sonu, ilerideki karanlıkta kayboluyordu. Ping arkalarına bir göz attı. Yüzü yaralı adam onları izliyordu. Adama iki kişi daha katıldı. Adamlar yaklaştılar. Ping'in, hırsızların ilgisini çekecek hiçbir şeyi yoktu. Kızın kalbi gümlemeye başladı. Omuzunda asılı duran sepetteki ejderha taşından başka hiçbir şey. Genç kız sepeti sıkı sıkı tuttu.

Danze, ucu pençeli parmaklarından biriyle, ufak bir evi işaret etti. Evin dışında, kırık ve boyası dökülmüş bir tabela vardı. Ping okuyabiliyor olsaydı bile bu karanlıkta orada ne yazdığını anlayamazdı. Genç kız, koluna yaslanmış yeşil bir ejderhanın, her an ortaya çıkmak üzere olduğunu biliyordu. Böyle bir görüntüden, bu adamların ne anlayacağını ve Danze ile ona neler yapacaklarını ise bilmek istemiyordu.

Genç kız, evde kimin yaşadığını bilmiyordu ancak tek bir kişinin, yaşlı adamın ejderhaya dönüşmesine vereceği tepki ile yüzleşmeyi, bir sokak dolusu insaninkine tercih edeceğinden emindi. Hızla kapıyı çaldı. Yaşlı adamın artık elleri yerinde iki adet sivri tırnaklı pençe duruyordu ve elbisesi karanlıkta eriyerek pullu, yeşil bacaklarını açığa çıkarıyordu. Dişleri uzuyor ve keskinleşiyordu. Saçları kayboluyor ve başından boynuzlar çıkıyordu. Ping midesi bulanmasın diye başka yöne baktı. Küçük bir çocuk, ejderhanın yüzünü gördü ve ağlamaya

başladı. Ping kapıya tüm gücüyle tekrar vurdu. Kapı bir parça açıldı. Ping'in kibar açıklamalar için zamanı yoktu. Genç kız, ejderhayı giriş kapısından içeri, bir avluya doğru itti.

Geniş kollu bir elbise giyen ve saçları başını üzerinde topuz yapılmış bir adam, Danze'nin ejderha formuna tamamen geri dönüşünü hayretler içinde izledi. Adamın fenerinin soluk ışığında, ejderhanın boynuz ve pençelerinin gölgeleri uzamıştı. Ping, Danze'nin ne kadar korkunç görüldüğünün daha önce hiç farkına varmamıştı. Adamın yüzünde birden bir gülümseme oluştu.

"Lung Danze!" dedi adam. "Çok çok uzun yıllar oldu."

bölüm dokuz

ESKİ DOSTLAR

“O olduğundan emin misin?” diye sordu Veeng.

Ejderha cevap vermedi.

*“Daha önce bir dişi hiç olmamıştı. Yanılıyor
olabilirsin.”*

Danze yere yığıldığında, adamın gülümsemesi kayboldu. Ping'in de yardımıyla adam, yorgunluktan bitap düşmüş ejderhayı yarı taşıyarak yarı sürükleyerek avludan çıkardı ve bir odaya götürdü. Şöminede ateş yanıyordu. Ateşin üzerindeki kapta çok güzel kokulu bir şey fokurduyordu. Sadece birkaç dakika önce karanlık ve korkutucu görünen ev, şimdi sıcak ve davetkâr bir yere dönüşmüştü.

Adam, ejderhayı ateşe yaklaştırması için Ping'e yardım etti. Genç biri değildi ancak yaşlı da değildi. Şakaklarındaki saçlar grileşmeye ve alnının üzerinden, az bir miktar dökül-

meye başlamıştı. Adam, resmi bir baş selamıyla kendini Ping'e tanıttı. İsmi Veeng Tso idi. Evinde bir ejderha olmasıyla ilgili pek bir derdi olmadığı görülüyordu. Adamın yüzü, Danze için duyduğu endişeyi gösteriyordu ancak genel bir sakinliği de vardı. Adamın kim olduğunu bilmiyor olsa da Ping ona güvendi. Ejderhanın sorumluluğunu başka birine devretmek, genç kızı rahatlatmıştı. Danze kısıp, metalik sesler çıkartmaya başladı ancak adam onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Yemek,” dedi adam. “Beslenmeye ihtiyacın var.”

Ping ejderhanın yanındaki bir haliya oturdu. Veeng Tso, kâseleri yulaf lapasıyla doldurdu ve daha sonra pişmiş tavuk ve sebze getirdi. Ping daha güzel, daha lezzetli bir yemek hatırlayamıyordu. Danze kendi kendine yiyemeyecek kadar zayıf durumdaydı. Ping, yemek çubuklarıyla tavuk parçaları ve nilüfer kökleri alarak ejderhayı besledi.

“Ben, Lung Danze'nin eski bir dostuyum,” diye açıkladı Veeng Tso.

Ping, bu adamın bir ejderhayla nasıl dost olduğunu merak etti. Acaba Danze, onu da mı bir dağ yamacından sürüklemişti? Ancak kız, sorularını kendine sakladı.

“Haydi, dostumuzu neyin hasta ettiğini bulalım,” dedi Veeng Tso.

“Taş,” dedi Danze, zayıfça. “Taşı göster.”

Veeng Tso, ejderhaya baktı. “Ne taşı?”

Ping, adamın da tıpkı kendisi gibi ejderhanın sesini duyabildiğini fark etmişti.

“Senin sağlığın, o taştan daha önemli Danze,” dedi Ping.

Ejderha başını iki yana salladı. “Taşı getir.”

Ping, sepetinden taşı çıkardı. Veeng Tso'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı. Adam, taşı sanki en kaliteli porselenden yapılmışçasına, nazıkçe Ping'in elinden aldı ve elinde döndürdü.

"Bu, gerçekten de çok nadir bir şey," dedi adam. "Ama taşı bu kadar renksiz ve soluk yapacak ne oldu?"

"Onu, demir bıçağıma yakın bir yerde taşıyordum," diye günah çıkardı Ping.

Veeng Tso başını ciddiyetle iki yöne salladı. "Bir veya iki gün daha geçseydi, benim de yapabileceğim bir şey kalmazdı."

Adam taşı yere bıraktı ve lambayı odanın diğer tarafına taşıdı. Duvarda sıralanmış, küçük ahşap çekmeceler vardı. Diğer duvardaki raflarda kavanozlar, kireç taşı parçaları ve sedef kabukları bulunuyordu. Veeng Tso, kavanozlardan birini aldı.

"Bu, kızıl bulut bitkisinin yağıdır," diye açıkladı Veeng, Danze'ye. "Ejderha taşını eski sağlığına kavuşturacaktır. Yardımcın bu işi halledebilir."

Ping, Danze'nin yardımcısının kim olduğunu merak ediyordu. Veeng Tso kavanozu kendi eline verdiğinde genç kız şaşırdı.

"Ejderha taşını bununla ovala," dedi adam. "Ben dostumuza eşlik edeceğim."

Ping bir avuç dolusu yapışkan yağı eline aldı ve taşa süremeye başladı. Yağ, kurumuş kan rengindeydi. Kız, Veeng Tso'ya gülümsedi. Taşa hastaymış gibi davranmak ve yaşlı ejderhanın gönlünü yapmak, adamın nezaketini gösteriyordu.

Veeng Tso dikkatini ejderhaya verdi. "Lung Danze, şimdi de dilini bir göreyim."

Ejderha uzun dilini dışarı çıkardı. Her zamanki parlak kırmızı yerine, çürümüş bir et parçası gibi koyu renkliydi ve üzeri sarı, ince bir zarla kaplıydı. Veeng, Ping'in anlamadığı bazı kelimeler mırıldanarak ejderhanın diline yakından baktı. Daha sonra, Danze'nin dört bileğinden de nabzını kontrol etti ve ejderhaya bağırsak hareketleri ile ilgili sorular sordu. Adam, ejderhanın bacaklarındaki yaraları da inceledi.

"Kanadı da yırtık," dedi Ping. "Uçamıyor."

Veeng, yaralı kanadı sanki bir yelpazeyi açıyormuş gibi açtı. Merkez zardaki derin kesik iyileşmeye başlamıştı ancak iltihaplanmış gibi görünüyordu.

"Sol omuzuna da bir tatar yayı oku saplanmıştı," diye ekledi Ping.

Veeng nazikçe yarayı dürttü. Yaradan dışarı yeşil bir sıvı aktı.

"Kolay bir yolculuk geçirmediğinizi görüyorum," dedi Veeng Tso.

Ping, adama ejderha avcısından nasıl kaçtıklarını anlattı.

"Her gün ejderha tedavi etmiyorum," dedi adam. "Bir kitaba danışmam lazım."

Ping daha önce hiç kitap görmemişti. Kitap, yaklaşık yemek çubuğu uzunluğunda ve daha geniş de olmayan ince bambu şeritlerden yapılmıştı. Yaklaşık iki kere on tane şerit, üstten ve alttan bir paspartu oluşturacak şekilde birbirlerine bağlanmışlardı. Bambu şeritler boyunca siyah mürekkeple küçük karakterler yazılıydı. Veeng, kitabı bıraktı, diğer tarafa gitti ve birçok çekmeceyi açtı. Çekmecelerin her biri, belli bir türde kurutulmuş yaprak veya kökle doluydu ya da içlerinde

tohumlar veya ezilmiş çiçekler vardı. Adam açık çekmecelerin her birinden, bir avuç aldı ve küçük bir terazi yardımıyla doğru miktarlarda tartarak ayırdı.

“Ben bir otacıyım,” diye açıkladı adam, bir çekmece daha açıp Ping’e kurutulmuş solucan gibi görünen şeylerden bir avuç alırken. “Geçimimi, Chang’an’da yaşayanlara bitkisel ilaçlar hazırlayarak sağlıyorum.”

Bitkileri tartmayı bitirdikten sonra, Veeng tekrar kitaba danıştı ve rafların birinden, bir parça kireç taşı aldı. Taştan birkaç parça dökülene kadar bronz bir çekiçe ona vurdu. Parçaları, bir pudra tozunun üzerine koydu ve bunları da tarttı. Daha sonra, bütün malzemeleri seramik bir kapta suyla karıştırdı ve kabı ateşin üzerine koydu. Çok geçmeden oda, Ping’e, Efendi Lan’ın kirli çoraplarını hatırlatan keskin bir kokuyla doldu.

“Dişi bir asistan mı?” diye sordu Veeng, ejderhaya.

Danze, yüzünü diğer tarafa çevirdi. Otacı, Ping’in, ejderha taşını yağ ile ovalamasını izliyordu. “Sol elini kullanıyor,” diye belirtti adam Danze’ye, bir kaşını kaldırarak.

Ping solak olduğu gerçeğine dikkat çekmemeyi dileyerek yağ kavanozunu yere bıraktı.

“Ve senin sesini duyuyor.”

Ejderha hiçbir şey söylemedi. Veeng kavanozu aldı ve Danze’nin yaralanmış kanadına, omuzundaki yaraya ve bacaklarındaki yaralara yağın birazını dikkatlice sürdü.

Ping sağ elini kullanmak için kendini zorlayarak kâseleri ve kaşıkları topladı ve onları yıkamak için dışarı çıkardı. Ev, sokaktan görüldüğü kadar küçük değildi. Avlu oldukça genişti

ve buraya açılan başka odalar da vardı. Avluda, kusursuz bir bahçe yer alıyordu. Fener ışığının aydınlığında tam olarak anlamak zordu ancak Ping, buranın şifalı ot bahçesi olduğunu tahmin etti. Sonunda, Hıvar'ı elbisesinin katları arasında çıkardı ve ona kendi yemeğinden ayırdığı lokmaları verdi.

Temiz tabaklara geri döndüğünde Ping, kapının dışında durakladı. Otacı hâlâ onun hakkında sorular soruyordu.

“O olduğundan emin misin?” diye sordu Veeng.

Ejderha cevap vermedi.

“Daha önce bir hiç dişi olmamıştı. Yanılıyor olabilirsin.”

Ejderha, hâlâ cevap vermiyordu.

“Kız, genç ve tecrübesiz,” dedi otacı.

Ejderha sonunda konuştu. “Bir kupa, bomboş olduğu için kullanışlıdır.”

Ping odaya girdi ve otacı, ateşin üstünde kaynayan şifalı bitkilerle dolu kabı karıştırmak için ayağa kalktı. Ping, otacının da tıpkı kendisi gibi solak olduğunu fark etti. Veeng şifalı bitki karışımının hazır olduğuna karar verene kadar, bir süre sessizce oturdular. Adam kahverengi, koyu kıvamlı sıvıyı bir kâseye döktü ve bunu ejderhaya verdi. Karışımın tadı da kokusu kadar kötüyse bile, Danze buna dair herhangi bir belirti göstermedi. Ejderha, tıpkı bir kedinin süt içişi gibi karışımı yalayıp yuttu. Çok geçmeden uykuya dalmıştı.

“O iyileşecek mi?” diye sordu Ping.

“Eğer gücünü geri kazanmak için bir veya iki gün beklerse, iyileşecektir.” Veeng, uyumakta olan ejderhaya gülümsedi.

“Ancak tekrar uçabilmesi için biraz daha zaman lazım.”

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Ping. “Sen de imparatorluk sarayında mı çalıştın?”

Otacı, hayır anlamında başını iki yana salladı. Adamın gözleri, ateşte kor haline gelen kömürlere daldı. Ping alacağı tek cevabın bu olduğunu düşünmüştü ancak uzunca bir süre sonra Veeng konuştu.

“Ben onunla ilk tanıştığımda, Lung Danze henüz bir imparatorluk ejderhası değildi,” diye açıkladı adam. “O zamanlar vahşi bir ejderhaydı.”

Ping, otacının yüzüne baktı. Adam görüldüğünden çok daha yaşlı olmalıydı.

“Gençken küçük bir kasabada bir otacının yardımcısıyım. Görevlerimden biri, kırsal kesimlerde dolaşmak ve bitki aramaktı. Bu yolculuklardan birinde Lung Danze’yle karşılaştım.” Veeng Tso, gözleri kömürlere dalmış halde ateşi izlerken, sanki geçmişinden görüntüleri kömürlerin arasında hâlâ görebiliyormuş gibiydi. “İkimiz de gök gürültülü sağanak bir yağmur sonrası kırmızı bulut bitkisi arıyorduk. Çamurlu dere kıyısında ayağım kaydı ve sağanak yağmur sularıyla kabarmış nehre düştüm. Sislerinden arasından, birden ortaya çıkan ve beni o nehirde çekip çıkaran bir ejderha gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal edebiliyorsundur.”

“Korkmuş muydun?” diye sordu Ping.

“Artık boğulmak üzere olmadığım için memnundum ancak bir ejderhanın kahvaltısı olmak üzere olduğuma inanmıştım.” Veeng Tso anısına gülümsedi.

Ejderha tabii ki genç adamı yememişti ve Veeng de bu karşılaşmadan kimseye söz etmemişti. Veeng, ejderhanın çı-

kardığı garip sesleri anlayabildiğini keşfetmişti ve bir süre sonra, ikisi dost olmuşlardı.

“Lung Danze, kendisine bir yolculukta eşlik etmemi istediği zaman, bir an bile düşünmeden evimi terk ettim,” diye devam etti Veeng Tso. “Yıllar boyunca yanımda bir ejderhayla, imparatorluğu baştanbaşa, güle oynaya gezdim.”

Otacının gülümsemesi kayboldu.

“Birlikte birçok macera yaşadık ancak bir imparatorluk av partisinde Lung Danze’yi yakaladıkları zaman, tüm bunlar sona erdi. O zaman bilmiyordum ancak birkaç gündür bizim izimizi sürüyorlarmış. Altı kişilerdi.” Veeng Tso’nun sesi hüznle dolmuştu. “Hiçbir şansımız olmadı. Tabii ki adamlar ejderhanın peşindeydi, benim değil. O yüzden ben kolaylıkla kaçabildim.” Veeng Tso mutsuzca başını iki yana salladı. “Onu kurtarmayı beceremedim. Onu kurtarmayı umarak yaşamak için Chang’an’a geldim ancak ben fırsatını bulamadan, ejderhalar Huangling’e götürüldü.”

Otacı birden ayağa kalktı. “Yorulmuş olmalısın,” dedi.

Otacı, Ping’e avluya açılan odalardan birini gösterdi. Odanın zemininde, samanla doldurulmuş ve koyun postuyla kaplanmış bir döşek vardı. Yumuşak ve sıcaktı. Ping saniyeler içinde uykuya daldı.

Ping ertesi sabah evin oturma odasına geri döndüğünde Danze hâlâ uyuyordu. Veeng Tso çoktan kalkmıştı ve kahvaltı hazırlıyordu. Otacı, kıza birçok soru sordu. Adamın soruları, genç kızın beklediği gibi ejderha hakkında değil, kızın kendisi hakkındaydı. Genç kızın kaç yaşında olduğunu, nerede doğ-

duğunu, ebeveynlerinin kimler olduğunu öğrenmek istemişti. Kızın tüm sorulara cevabı ise aynıydı: “Bilmiyorum.” Ancak otacı oturdu ve sanki kız kendisine çok miktarda bilgi vermişçesine, uzun uzun düşündü.

Kahvaltı tam hazır olmuştu ki Danze uyandı. Ejderhanın pulları, tekrar parlak mavi-yeşil bir renge dönüşmüştü. Gözleri pırıl pırıl ve kahverengiydi. Ejderha, karşısına çıkacak her zorlu görevle yüzleşmeye hazır gibi, hızla kuyruğunu salladı. Tatlı barbunya ezmeli böreklerle, güzel bir kahvaltı yaptılar. Veeng Tso, raftan kurutulmuş yaprak dolu bir kavanoz aldı. Yapraklardan birkaçını, bir kâse kaynar suya attı.

Ping burnunu buruşturdu. “Biraz daha bitkisel ilaç mı yapıyorsun?”

“Hayır, hayır. Sadece özel bir içecek.”

Danze, rüzgâr çanlarının hafif rüzgârda çıkardıklarına benzer sesler çıkardı. Birkaç dakika sonra Veeng, çeşnili sudan bir kısmını kupalara koydu.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun Ping?” diye sordu adam.

Ping başını iki yana salladı.

“Bu çay,” diye cevapladı otacı. “Güneyde yaşayan insanlar içer. İyi bir fiyata aldım.”

Ping üzerinden buharlar çıkan içecekten bir yudum aldı. Güzel bir tadı vardı. Otacı ve ejderha konuşurken, kız sessizce odanın köşesinde oturdu.

Adamın normal sesiyle konuşması ve ejderhanın ona metalik seslerle cevap vermesi garipti.

Daha sonra Veeng Tso dikkatini Ping’e çevirdi.

“Önünüzde uzun bir yolculuk var,” dedi adam. “Senin de sağlık durumunu kontrol etsem iyi olur.”

Kız dilini çıkardı. Veeng, kızın dilini sessizce inceledi. Daha sonra, kızın sağ bileğini tutup nabzını kontrol etti.

“Göğsünde garip bir çarpıntı var gibi görünüyor,” dedi otacı, kızın diğer bileğine uzanırken.

Ping gülümsedi. “O, sadece Hıvar,” dedi kız.

Ping elbisesinin katları arasından fareyi çekip çıkartırken Veeng Tso elini hızla geri çekti.

Çan sesleri odayı doldururken otacı, ejderhaya bir bakış attı.

“Bizim diğer yol arkadaşımız,” dedi ejderha, “saygıdeğer Hıvar. Onun da çok büyük yardımları oldu.”

Ping, Hıvar’ı yere bıraktı ve fare aceleyle koşuşturdu. Otacı soğukkanlılığını geri kazandı ve Ping’i muayene etmeyi bitirdi.

“Sen, sağlıklı bir genç kadınsın,” dedi Veeng, incelemelerini bitirdiğinde. “Güçlü ancak sindirim sisteminde gaz problemi yaşamaya meyilli.”

Veeng’in, kendisinin de bitkisel bir ilaca ihtiyacı olmadığını düşünmesinden memnun oldu Ping. Adam, bir dahaki sefere sindirim problemi yaşadığında kullanması için küçük bir paket dolusu hap verdi.

“Senin için bir şeyim var, yaşlı dostum,” dedi Veeng Tso.

Veeng şifalı ot dolabındaki çekmecelerden birine gitti.

“Seni bir daha göreceğim olursam, seni korumadaki başarısızlığımı affettireceğime yemin etmiştim,” dedi Veeng.

Adamın gözleri parlıyordu ve ağzını sıkıca kapatmıştı.

“Yapabileceğin her şeyi yaptın,” diye cevapladı Danze.

Adam bir avuç dolusu kuru yaprak veya yemiş yerine; birçok altın parçası, bir ipe dizilmiş, ortaları delik bakır paralar ve şişman bir çocuk şeklinde, yeşim taşından yapılmış bir madalyon çıkardı. “Senin için kenara biraz para koydum.”

Ping ejderhanın hediyeği geri çevireceğini düşündü ancak ejderha Veeng Tso’ya teşekkür etti ve altın parçalarını çenesinin altındaki, ters yönlü iri pullardan birinin içine yerleştirdi. Yeşim taşı ve bakır paraları ise Ping’e verdi.

“Bunlara sen göz kulak olmalısın,” dedi Veeng.

“Yapamam,” diye kekeledi Ping. Daha önce, değerli hiçbir şeye dokunmamıştı. “Ben paraya alışık değilim. Kaybedebilirim bunları.”

“Birinin, kendi sınırlarının farkında olması bilgeliktir,” dedi Danze.

Veeng Tso başıyla onaylayarak aynı fikirde olduğunu gösterdi.

Ping titreyen parmaklarıyla, ejderhadan parayı ve yeşim taşını aldı.

“Sana, yolculuğunda yanında olması için şifalı otlar da vereceğim, böylece Lung Danze’nin tekrar güçlenmeye ihtiyacı olduğunda, ona şifalı ot karışımını hazırlayabilirsin. Pazar yerine gitmeli ve seramik bir kapla birkaç kâse satın almalısın. Demir bıçağının yerine de, bronz bir bıçağa ihtiyacın olacak.”

“Nasıl şeyler satın alacağımı bilmiyorum. Bunu sen yapamaz mısın, Veeng Tso?”

“İlgilenmem gereken hasta insanlar var.”

Ping konuyu tartışmaya çalıştı ancak Veeng Tso, pazara kızın gitmesi konusunda kararlıydı.

“Bir ejderhanın yol arkadaşı olmak, büyük bir onurdur,” dedi adam hızla. “Soru sormadan veya şikâyet etmeden görevlerini yerine getirmelisin.”

Ping görevleri olduğunu hiç düşünmemişti. Genç kız, ejderhayla yolculuk ederek ona iyilik yapıyordu ancak ne otacı ne de ejderha durumu böyle görüyordu.

“Senin ihtiyacın olan bir şey varsa, Ping,” dedi Danze, “onu da satın almalısın.”

Veeng Tso’nun evininin dışındaki sokak, gün ışığında o kadar korkutucu görünmüyordu. Kapıda otacıyı bekleyen insanlar, kıza kibarca başlarıyla selam verdiler ancak Ping’in Chang’an hakkındaki huzursuzluk hissi devam ediyordu. Genç kız, belinden sallanan keseyi sıkıca tuttu. Veeng Tso kıza, şehirde hırsızlar olduğunu ve her zaman tetikte olması gerektiğini söylemişti. Ping bakır paralardan sadece on tanesini yanına almıştı. Chang’an’dan ayrıldıklarında sorumlu olacağı paranın küçük bir kısmıydı ancak kız, belinden aşağı bir servet sallanıyormuş gibi hissediyordu. Hâlâ sabahın erken saatleriydi ancak pazar yeri insanlarla dolmuştu. Tezgâh sahipleri, bağırarak mallarının fiyatlarını ve kalitesini anlatıyor, kendi mallarını yan tezgâhtakilerden daha cazip göstermeye çalışıyorlardı. Ördek dolu bir yük arabası, alışveriş yapanların arasından yavaşça geçti. Müzisyenler, kalabalığı eğlendiriyordu. Müzik sesi, bağırان insanların, vaklayan ördeklerin ve kafeslerinde mutsuzca homurdanan domuzların seslerine karışıyordu. Ping daha önce hiç böyle bir curcuna duymamıştı.

Önce küçük bir şeylerle başlamaya karar verdi ve bir çift yemek çubuğu satın aldı. Genç kız, tezgâh sahibine bakır pa-

ralarından birini verdiğinde adam ona daha küçük beş sikke verdi. Ping'in kafası karışmıştı. Adam, kimsenin bu kadar aptal olabileceğine inanamıyormuş gibi baktı kızı ama küçük sikkelerin daha az değerli olduğunu da anlattı. Daha sonra Ping, bu küçük sikkelerin bir kısmıyla seramik bir pişirme kabı satın aldı. Bir sonraki alımı ise iki adet bambu kâse oldu. Hepsini sepetine yerleştirene kadar, adamın malzemeleri ona fahiş fiyattan sattığını fark edememişti. Diğer insanların hiçbirinin, tezgâh sahibinin ilk söylediği fiyatı ödemediğini gördü. Ortak bir tutarda anlaşılan kadar malzemelerin fiyatını tartışıyorlardı. Ondan daha büyük bir sayı ile uğraşmak hâlâ Ping'in başını döndürüyordu. Alışveriş etmek, kızın Huangling'de yapması gereken her şeyden daha zordu.

Veeng Tso'nun almasını istediği her şeyi aldıktan sonra, Ping'in hâlâ dört bakır parası ve bir miktar daha küçük sikkesi kalmıştı. Kendisi için ne alabileceğini düşündü. Parıltılı saç süslerinin, rengârenk ipek kemerlerin ve cilalı bronz aynaların yer aldığı tezgâhlara baktı. Bunların hiçbirini yürüyerek yapacak uzun bir yolculuğa uygun değillerdi ve bu kadar lüksü hak etmediğini de biliyordu. Bunların yerine Ping, kendisine ayaklarını sıcak tutacak bir çift kalın çorap satın aldı. Genç kız, çorapların fiyatında pazarlık yapmayı başarmış ve fiyatı beş küçük sikkeden dörde düşürmüştü ve halinden memnundu. Çoraplar çok az tuttuğu için Ping, kendine küçük bir pasta da alabileceğini düşündü. Tezgâhlardan birinin yanında durmuş, balla tatlandırılmış veya hünnap marmelatlı pastalar arasından seçim yapmaya çalışırken belinde hızlı bir çekme hissetti. Kızın belindeki ip koptu. Birisi kesesini çalmıştı.

Genç kız kalabalığın arasında kaçan bir şekil gördü. “Dururun şu hırsız!” diye bağırdı.

Bir iki kişi, hafif bir ilgi ile kıza döndü ancak daha sonra işlerine devam ettiler. Ping kimsenin kendisine yardım etmeyeceğini anlayınca elbisesini yukarı doğru çekti ve hırsızın arkasından koşmaya başladı. Hırsız, kürkten bir başlık takıyordu ve hızlı koşabiliyordu. Ping koşmaya alışık değildi. Genç kız, pazar yerinden aldığı malzemeleri de taşıyordu ve elbisesinin etekleri her an onu düşürebilecek gibi görünüyordu. Ama yine de hırsızın kaçıp gitmesine izin vermeyecekti. Genç kız sinirle, insanlara önünden çekilmeleri için bağırdı. Yoluna çıkan bir domuzun üzerinden atladi ve önündeki kalabalığın arasında sıçrayan kürk başlıktan gözlerini hiç ayırmadı. Hırsız pazar yerinin dışına ve şehrin dar arka sokaklarına kadar takip etti. Kürk başlık, dar bir sokak arasına girdi. Ping göğüs kafesi inip kalkar bir halde onu takip etti. Kendini boş bir sokakta buldu. Yolun her iki tarafında harabe binalar vardı. Bunlara ev demek bile çok zordu, diğer insanların çöpe attıkları eşyalardan yapılmış kulübelardı. Kürk başlıktan bir iz yoktu.

Ping öfkeden küplere binmişti. Ejderha ve otacı, parayı ona emanet etmişlerdi. O ise bir saatten kısa bir sürede paraları kaybetmişti. Kürk başlığın sahibi yüzünden başarısız olmuştu.

Sinirini, zihninde bir güç noktası gibi hissetti; küçük, sert bir leke. Öfkesi bu noktayı besliyor ve büyütüyordu. Genç kız, gözlerini kapadı ve zihninde kürk başlığı resmetti. Kızın ayakları yürümeye başladı ancak nereye gideceklerinin kararını kendisi vermiyordu. Sanki örümcek ağının bir teli kadar hassas, görünmez bir ip kızın zihnini kürk başlığa bağlıyordu.

Kız, eğer odağını kaybederse ipin kopacağını ve sonsuza kadar avucunun içinden kaybolup gideceğini biliyordu. Bütün gücüyle odaklanarak tüm varlığını o tek bir düşünce üzerinde yoğunlaştırdı. Ayakları sağa döndü, gözleri sımsıkı kapalıydı ancak hiçbir şeye takılıp düşmeyeceğinden emindi. Genç kız, birçok kez daha bir yerlere dönerek ilerledi ve sonunda durdu. Ping gözlerini açtı.

Genç kız, birbirlerine değişik açılarla yaslanmış bambu çubuklardan yapılmış ve yıpranmış hasır kamışlarla kaplı, yamuk yumuk bir kulübenin önünde duruyordu. Ping hasır kamışlardan birini kenara çekti. Tek odalı, salaş evin içinde yaşlı bir kadın, iki küçük çocuk ve kürk başlığın sahibi vardı. Hepsi odanın bir köşesinde toplanmıştı ve giriş kapısında duran sinirli şekil karşısında dehşete düşmüşlerdi. Ping daha yakından baktı. Kadın, düşündüğü kadar yaşlı değildi, sadece çok zayıftı ve bitkin bir haldeydi. Sinmiş haldeki çocukların yanakları içine çökmüştü ve sümüklü burunları vardı. Kürk şapkalı hırsız, muhtemelen Ping'den bir veya iki yaş küçük bir çocuktur. Çocuk elinde kızın kesesini tutuyor ve onun anlayamadığı lehçede bir şeyler mırıldanıyordu. Ping odaya bakındı. Ailenin yatağı gibi görünen eski püskü elbise yığınlarını saymazsak oda boştu. Genç kızın siniri geçti. Kesesini geri aldı ve açtı. Genç kız, iki bakır para ve küçük sikkelerden birkaç tanesini alıp çocuğa verdi. Hırsızlık yapacak kadar aç olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Otacının evine geri yürürken Ping'in elleri titriyordu. Hissettiği gücün nereden geldiğini anlamamıştı. Bu, onu korkutmuştu ancak aynı zamanda rahatlatmıştı da. Chang'an'da

kötü bir şeyler olacağını biliyordu. Artık, olup bittiği için rahatlayabilirdi. Aynı zamanda, göğüs kafesinde kalbi biraz daha büyümüş gibi yeni bir şey de hissediyordu. Bu hissettiği gururdu. Hırsız kimsenin yardımını olmadan, kendi başına bulmuştu. Ping satın aldıklarını Danze ve Veeng Tso'ya gösterdi ancak pek de ilgilenmediler. İki dost, bütün dikkatlerini otacının favori hobisine vermişlerdi. Chang'an'ın ahalisine şifalı bitkiler hazırlamadığı zamanlarda, Veeng amatörce simya ilmiyle uğraşıyordu. Tüm simyacılar gibi adamın da amacı, kurşun ve bakır gibi birçok metalden altın yaratmaktı. Kırmızı cıva sülfürünün başarının anahtarı olduğuna inanıyordu. Veeng, Danze'ye, yaptığı deneylerden birini gösteriyordu. Ping pazarda yaşadığı tecrübeden bahsetmedi. Bunun yerine genç kız, elbisesinin iç kısmına bir cep dikmeye koyuldu, böylece parasını saklamak için güvenli bir yeri olacaktı.

“İzle,” dedi Veeng, bir parça kırmızı cıva sülfürü, biraz odun kömürü tozu ve bir adet beyaz kristali birbirine karıştırırken. Adam, çok ince bir mum yakıp bunu karışımın içine attığında alevler yükseldi ve yüksek bir patlama sesi duyuldu. Ping oturduğu yerden sıçradı. Ejderha bu durumu çok eğlenmeli bulmuştu ve Veeng'den gösteriyi tamamlamasını istedi.

Dikiş dikmeyi bitirdiğinde Ping, taşı yağ ile biraz daha ovaladı. Taş şimdiden daha parlak görünüyordu.

“Birkaç gün daha kalmalısınız,” dedi Veeng Tso. “Yeni imparator, yarından sonraki gün tahta çıkacak. Kutlamaları kaçırırsanız yazık olur.”

Danze, kalmaktan memnun olacağını söyledi.

Otacı, ejderha için bir şifalı bitki karışımı daha hazırladı. Adam, Ping'e kırsal kesimlerde bulabileceği ve Danze'yi güçlü tutmasına yardımcı olacak bazı şifalı otları nasıl ayırt edebileceğini de öğretti.

Ertesi gün Ping, iki arkadaş yeni bir oyuncak bulmuş çocuklar gibi Veeng Tso'nun deneylerine kıkır kıkır gülerken, yanlarından ayrıldı. Genç kız yolculukları için yemek almak üzere pazara dönmek zorunda kaldı. Bu sefer daha temkinliydi. Parasını, elbisesinin içine dikiği cepte sakladı, alacağı para üstü miktarlarını dikkatlice hesapladı ve kandırılmadığından emin olmak için her şeyi iki kere kontrol etti. Pazardan darı, kurutulmuş mercimek ve öğütülmüş zencefil aldı. Kızın çoraplarının, önlerindeki uzun yolculuk için tamire ihtiyacı vardı, bu yüzden kemikten yapılma güzel bir iğne ve bir boy ipekli kumaş da satın aldı. Kullanışlı, kahverengi bir iplik alması akla yatkindi ancak kırmızının güzel bir tonundaki ipek kumaşı görünce bir boy almadan duramadı. Genç kız kandırılmadan veya soyulmadan, her şeyi almayı başarmıştı.

Yakınındaki üç müzisyen, tavuk yumurtası şeklinde ve üzerlerinde birçok delik bulunan, kilden yapılmış enstrümanlarını çalıyorlardı. Müzisyenler enstrümanlarını, deliklerinden birine üflerken diğer delikleri, belirli bir sıra içinde parmaklarıyla kapatarak çalıyorlardı. Ping dinlemeyi bıraktı. Notalar tatlı ve neşeliydi ancak adamların çaldıkları melodiler, onları üzüyor gibi görünüyordu. Bir kadın şarkı söylemeye başladı. Bu şarkı hiç hüznü değıldi. Aslına bakarsanız, bir eşıge

âşık olan genç bir kızın komik hikâyesini anlatıyordu. Ping seyircilerle birlikte kahkaha atıyordu.

Aniden, genç kızın neşesi korkuya dönüştü. Bir dakika önce eşekle kızın hikâyesine kıkır kıkır gülerken, bir dakika sonra kızın vücuduna korkunç bir dehşet dalgası hâkim oldu ve bütün keyfini bastırdı. Birileri tartışıyordu. Ping, müzisyenlerin arkasındaki pişmiş et tezgâhında buldu tartışmanın kaynağını. Bir adam, birkaç dilim sığır etinin fiyatından şikâyet ediyordu. Ping adamın giydiği hayvan postlarından yapılmış elbiselerin kokusunu, bulunduğu mesafeden bile alabiliyordu. Belinde bir balta, kısa bir kılıç ve uzun, demir bir zincir asılı adam, pazarlık etmeyi bıraktı ve birinin kendisini izlediğini hissetmiş gibi arkasını döndü. Bu Deeav'dı, ejderha avcısı. Ping şarkıyı boş vermişti. Döndü ve koştu.

bölüm on

GECE YARISINDA BÜYÜ

*Ejderha avcısı ileri doğru atıldı ve
kılıcıyla Danze'ye vurdu. Danze çığlık atıp
dizlerinin üzerine düştü.*

Ping temiz taşra havasını içine çekti ve kuşların ötüşünü dinledi.

“Ping, Chang'an'ı sevmedi,” dedi Danze.

Kız başını iki yana salladı. “Hayır. Bizi orada kötü bir şeyin beklediğini biliyordum.”

Ejderha kıza döndü. Yüzünü dikkatlice inceledi ancak bir şey söylemedi.

Chang'an'dan ayrılmalarından bu yana iki gün geçmişti. Deeav'ın başkentte olduğunu duyar duymaz ejderha, oradan hemen gitmek istemişti. Şehirden ayrılanlar sadece Ping ve yaşlı adam formundaki Danze'ydi; onlardan bin kat fazla insan kalabalıkları şehre akın ediyordu. Ping şehrin doğu

girişine ulaşabilmek için dalga dalga gelen insanların arasından kendine yol açmaya çalışmıştı. Ejderha avcısının, pazar yerinde onu görmediğinden emindi. Neredeyse emin. Her iki adımda bir, omuzundan geriye bakıyordu ve arkalarında Deeav'ı görmeyi bekliyordu.

“Dünyada bu kadar az ejderha varsa, niçin insan, ejderha avcısı olmak ister ki?” diye sordu Ping

“Ejderha avlamak karlı iş değil,” diye cevapladı Danze. “Ama avcı, bir kez ejderha öldürünce daha çok ejderha öldürmeye istek duyar. Ölümler arasında, çoğunlukla birçok yıl geçer.”

“Öyleyse ejderha avcısı, bir sonraki ejderhayı öldürene kadar yaşamını nasıl sürdürür?”

“Başka hayvanlar avlar ve onları satar. Ama her zaman ejderha öldürmeye karşı derin bir istek duyar.”

Ping korkunç ejderha avcısını hatırladı ve ürperdi.

“Ejderha öldürdüğünde ödülleri muhteşemdir. Ejderha kanı ve organları artık nadir bulunuyor, önemli özelliklerini bilenler için bunlar servet değerindedir.”

Ping tekrar omuzundan arkaya baktı ve adımlarını hızlandırdı.

Öğleden sonra olduğunda, başkentin etrafında kümelenmiş evlerden uzaklaşmışlardı. Kısa bir süre sonra geniş sokak küçülerek ilkbaharda ekilmek üzere hazırlanmış tarlaların arasında yılan gibi kıvrılan bir patikaya dönüştü. Daha sonra, ağaçlık bir bölgeye ulaştılar. Ağaçların koyu renk dalları, yeni yapraklarla benekli bir görüntü almıştı. Yapraklar, dallardan küçük ilmekler halinde filizleniyor, her biri küçük birer yelpazeye

benziyordu. Taze yaprakların yeşil renkleri o kadar parlaktı ki, Ping bunların doğal olduğuna inanamamıştı. Danze, genç kıza bunlara mabet ağacı dendiğini söyledi.

“Bu yaprakları demlemek öksürüğü yatıştırmaya yardım eder,” diye açıkladı ejderha.

Ping ağaçların tedavi edici özellikleri ile ilgilenmiyordu, genç kız sadece güzelliklerinin tadını çıkartıyordu.

“Bir ressamın hepsini boyamadığına emin misin?” diye sordu kız.

Danze başını hayır dercesine iki yana salladı.

Saatlerdir yanlarından kimse geçmemişti, bu nedenle Danze ejderha formundaydı. Ejderha, Chang'an'a girdiklerindeki halinden daha kuvvetli görünüyordu. Hafif adımlarla yürüyor ve başını dik tutuyordu. Ping, Veeng Tso'nun iyi vakit geçirmişti ama başkentten uzaklaşmış olmaktan memnundu. Yeni imparatorun kutlamalarını kaçırdıkları için üzgün değildi. Chang'an'da, bu haliyle de yeteri kadar muhteşem şey görmüştü. Veeng Tso'ya hoşça kal dedikleri sırada, adam Ping'e küçük bir paket çay yaprağı, koyu kırmızı yağdan bir miktar ve su taşımak için keçi derisinden yapılmış bir çanta vermişti. Ejderhanın isteği üzerine, patlayıcı karışımdan da bir miktar vermişti.

Ping, Danze'yi Veeng Tso'yla geçirdikleri yıllar hakkında konuşturmaya çalıştı ancak ejderha kendisi hakkında konuşacak havada değildi.

“Tabiat, gereksiz gevezelikten hoşlanmaz,” dedi ve genç kızın ondan alabildiği tek söz buydu.

Bu durum, Ping'in neşeli halini bozmadı. Yoğun kokulu, sarı ve kırmızı renkli ilkbahar çiçekleri, soğuk toprağı iterek kendilerine yol açıyorlardı. Hava düzeliyordu. Bulutlar incelmişti ve güneş bulutların arasından geçerek Ping'in yüzünü ısıtıyordu. Genç kız, tekrar yola çıkmaktan memnundu. Artık, Deeav'ın onları izlemediğinden emindi ve korkmuş hissetmiyordur. Kırsal kesimlerde vahşi hayvanlar ve kötü hava şartları olabiliyordu ancak tanıştıkları az sayıda insan ya kibar ve arkadaş canlısı oluyor ya da kendi halinde, diğer insanlardan uzak duruyordu. Chang'an'da, cana yakın insanlar vardı ancak hoş olmayan insanlar da vardı. Başkent çok büyüktü ve kızın kafasını karıştırmıştı. Daha önce, dünyada sadece iki tür insan olduğunu düşünürdü: iyi ve kötü. Artık, iyi olamayacak kadar aç olan tek kişinin kendisi olmadığını öğrenmişti.

Chang'an'dan ayrılımlarının dördüncü günü, öğleden sonra bir tepenin zirvesine ulaştılar. Altlarında, dağın yamacına yapışık, küçük bir köy duruyordu. Ping'in tüm görebildiği, uyuyan köpekler gibi bir araya toplanmış tahta çatı kümeleriydi. Evler, sanki dağın yamacında yetiştiriyor gibi görünüyordu. Altlarındaki zemini düzlemek için sütunların veya taş yığınlarının üzerine, yaşlı, koyu renkli odunlardan yapılmış evlerdi bunlar. Ön kapılarına taşlı basamaklarla çıkılıyordu. Verandalarında çamaşırlar asılıydı. Evlere biraz daha yaklaştıklarında köpekler havlamaya başladı. Ping, iyice yaklaştıklarında köydeki evleri saydı, on ve beş tane ev vardı. Burası, kızın hoşlandığı türden

bir köydü, herkesin birbirini tanıyacağı kadar küçük. Ping nerede yaşayacağını seçebilseydi böyle küçük bir köyü seçerdi.

Omuzlarında çapalar taşıyan çiftçiler, aşağıdaki vadide bulunan tarlalarından köylerine geri dönüyorlardı. Çiftçilerin sohbetleri, tepeden aşağıdaki köye doğru yürüyen Ping ve ejderhaya kadar ulaştı. Pişen yemeklerin kokuları da onlara kadar ulaşıyordu. Ejderhanın etrafındaki hava parlamaya başladı ve Danze kendini yaşlı adam formuna döndürürken Ping, yüzünü başka yöne çevirdi. Su kabağı sepetleri taşıyan bir grup kadın, yürürken şarkı da söylüyordu. Çocuklar patikanın yan tarafında, keçi derisinden yapılmış bir topla oyun oynuyor, gülüyor ve yaklaşan gezginlere el sallıyorlardı.

“Fengjing’e hoş geldiniz,” diye bağırdı adamlardan biri.

“Ne haberler getirdiniz?” diye bağırdı bir diğeri.

Bir aile, geceyi geçirmeleri ve onlarla birlikte domuz ve kızarmış sebze yemekleri için davette bulundu. Ping, Danze’ye baktı. Danze başıyla onayladı. Ping gülümsedi. Tam da umduğu şeydi bu.

Ping başka insanlarla basitçe sohbet etmekten keyif alarak köylülerle çene çaldı. Daha sonra, bir anda gülümsemesi yüzünden aktı gitti. Genç kız, ruh halini neyin değiştirdiğini bilmiyordu. Bir dakika önce sıcak bir yemek fikri ağzını sulandırıyordu, bir dakika sonra ise mide boşluğunda korkunç bir endişe hissetmişti; sanki yedikleri sindirilmeyi reddediyor ve kızın içinde yavaşça çürüyorlardı.

“Danze,” diye fısıldadı genç kız, ejderhaya. “Burada kalmak istemiyorum.”

“Neden?” dedi kızın zihnindeki ses.

“Bunu sevmedim.”

“Sadece bir gece,” diye cevapladı ejderha, bir çiftçi yürümek için yanlarına gelirken.

Birkaç dakika önce Ping, köydeki evlerden birinin taş basamaklarından tırmanmak, sıcak bir yemeğe oturmak, sonsuz görünen yoldan ayrılmak ve dinlenmek istiyordu. Şimdi ise buradan başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi.

“Lütfen, yukarı gelin!” diye seslendi çiftçinin karısı ve randasından.

“Geçen sonbahardan bu yana köyümüze hiç misafir gelmedi,” diyordu çiftçi. “Ve aniden, bir gün içinde üç yolcu geçiyor köyümüzden.”

Ping tam ayağını çiftçinin evine giden taş basamakların en altındakine atmak üzereydi ki ensesinin arkasında bir karıncalanma hissetti.

Akşamın yumuşak seslerini bastıran, sert bir ses çınladı. “Bana arabamı koyacak bir yer bulun. Yağmur yağabilir.”

Ping’in ayağı basamağa hiç ulaşmadı. Genç kız kendi etrafında döndü. Keskin, metal bıçaklar ve çirkin kafeslerle dolu bir arabanın yanında lekeli hayvan postları giymiş, karanlık, pis bir adam duruyordu. Belinde asılı silahlar vardı. Kızın yanındaki ejderha aniden inledi ve kızın kolunu sıkıca tuttu. Ping, temiz yüzü, taralı saçları ve yeni elbisesiyle artık o pis, köle kız gibi görünmüyordu ancak Deeav ona baktığında çirkin suratında çarpık, yarım bir gülümseme belirdi. Kız adamın onu tanıdığını biliyordu. Deeav, yeşilimsi suratlı ve uzun favorili yaşlı adama baktı. Ejderha avcısının yarım gülümsemesi, tam bir gülümsemeye dönüştü.

“Bu kız, şeytan ruhlu bir büyücü,” diye bağırdı Deeav. “Yaşlı adam da şekil değiştiren bir şeytan.”

Köylüler adama şaşkınlıkla baktılar.

“Orada öylece durmayın. Yakalayın bunları!”

Bütün köy nüfusu günlük işlerini bırakmış, bu yaygaranın ne hakkında olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Onlarla daha önce karşılaşmışım,” diye devam etti Deeav.

Köylüler, genç kız ve çelimsiz büyük babayı bırakıp kaba sesli, tekinsiz adama baktılar. Onları korumak için Ping ve Danze’nin etrafında toplandılar ancak herhangi bir kaçış şansını da engelliyorlardı.

“Masum göründükleri için onlara güvenmeyin.”

Hıvar, Ping’in elbisesinin katları arasında kendine yeni bir yer bulmak için o anı seçti.

“Kendiniz görün,” dedi Deeav. “Kızın, elbisesinin içinde yaşayan yaratıkları var.”

Gerçekten de kızın elbisesinin altında hareket eden bir şey gördüklerinde, köylülerin gözleri büyüdü. Ping’den, Danze’ye doğru bir adım uzaklaştılar.

“Ve yaşlı adam da demire dokunmaya dayanamıyor,” dedi ejderha avcısı.

Köylülerden biri, eline demir bir tırpan aldı ve bunu yaşlı adamın koluna doğru tuttu. Danze acıyla inledi. Köylüler daha da geri çekildiler.

“Onların yöntemlerini biliyorum,” dedi Deeav. “Sizi, bu kötü ruhlu şeytanlardan koruyacağım.”

Ejderha avcısı ileri doğru atıldı ve kılıcıyla Danze'ye vurdu. Danze çığlık atıp dizlerinin üzerine düştü. Çığlığı, bir metalin yırtılışı gibi tizdi.

Deeav, uzun adımlarla ileri doğru atladı ve Ping'i yakaladı. Köylüler, iğrenç kokulu adamı cesaretlendirmek için bağırdılar.

“Bizi bu şeytanlardan kurtarırsan sana bütün paramızı vereceğiz,” diye söz verdiler.

Deeav, durumdan çok memnun gözükmemeye çalışıyordu. Adamın dudakları her zamanki alaycı gülümsemesiyle büküldü ancak gözleri keyifle parlıyordu.

Ping'i, geceyi geçireceklerini hayal ettiği konforlu ev yerine, köylüler onları bir domuz ağılına itelediler. Burası, sütunlar üzerine yapılmış, sazdan çatılı, küçük, yuvarlak, bambu bir yapıydı. İçeride dört domuz vardı ve şimdiden kalabalıktı. Deeav, Danze'nin bacaklarını bambu bir direğe zincirlemek için içeri girdi. Demir zincir bacaklarına değdiğinde Danze kuvvetli bir çığlık attı, Deeav güldü. Ping adamın üzerine atlamak ve sırttan çirkin suratını tırmalamak istedi ancak yapmadı. Bu şekilde sadece kendisini de zincirlerle bağlanmış bulurdu.

Deeav'la kıyaslandığında, domuzlar hoş karşılanacak arkadaşlardı. Ping'in domuzlarla hiçbir sorunu yoktu. Şans verilirse aslında temiz hayvanlar olduklarını biliyordu. Ancak insanların, onları çöplerle beslemek gibi bir huyu vardı. Bileklerine kadar gelen çürümüş sebzelerin ve bozulmuş tahılların içine çömeldi. Ağıldaki koku katlanılmaz kötülükteydi. Danze, ejderha formuna geri döndü. Ejderhanın ön ayağında zincirin

sürtünmekte olduğu yer sanki kaynar suyla haşlanmış gibi görünüyordu. Ping kolaylıkla derme çatma domuz ağılından kaçabilirdi ancak Deeav, onların başını beklemesi için dışarıya üç köylü dikmişti.

“Kendini onlara göstermelisin Danze,” dedi Ping. “Köylülerin ejderhalardan korktuğunu söylemiştin.” Danze sakarca, iki domuzun arasına çömelmişti. Ejderha başını iki yana salladı. “Demir, gücü azaltır. Ping, kaçacak yol düşünmeli.”

“Savaşarak yolumuzu açmak için silaha ihtiyacımız var,” dedi Ping, daha önce hayatında hiç silah kullanmamış olsa da.

“Bir bilge keskin silahlarla savaşmaz,” diye cevapladı ejderha.

Ping, Danze’nin bilmecelerden daha fazlasını sunmasını umarak iç çekti.

“Muhafızları silahsız bırakmak için *qi* gücünü kullanamaz mısın?” diye sordu Ping.

“Demir yakınında *qi* gücümü odaklayamam,” diye cevapladı ejderha. “Ping denesin.”

“Şimdiye kadar sadece bir yaprak kıdıldattım Danze, denemeye bile değmez.”

Genç kız, Deeav’ın dışarıda köylülere, sabah olduğunda Danze’yi demir kafeslerden birine koymalarını söylediğini duyabiliyordu.

“Neden seni hemen öldürmüyor?” diye sordu Ping.

“Vuuçeng’den çok uzaktayız,” diye cevapladı ejderha.

“Vuuçeng mi?”

“Büyücülerin ve ruh çağıranların toplandığı bir şehir. Birçok insan, büyü özellikleri için ejderha parçaları satın almaya meraklıdır.”

Bu kadar korkunç insanları düşününce Ping’in tüyleri diken diken oldu.

“Deeav, Danze’yi canlı istiyor. Vuuçeng’e varınca parçaları taze satacak.”

Huangling’deki korkunç geceden görüntüler, genç kızın zihninde tekrar belirdi: Efendi Lan’ın kan sıçramış yüzü, ateşin aydınlattığı balta, kar üstünde pıhtılaşan ejderha kanı. Danze, o kadar yorgundu ki tüm tehlike ve sıkıntıya rağmen kısa sürede uykuya daldı.

Ping, köye karanlık çökene ve dışarıdaki muhafızların kendi aralarındaki konuşmaları bitene kadar domuzlarla oturdu. Genç kız, hapishanesinin çıtaları arasından, dağın üzerinde parlak bir kavun dilimi gibi yükselen ayı izledi. Neredeyse gece yarısı olduğunu biliyordu. Ping tamamen uyanıktı. Soğuk ve sıkıntı, genç kızın zekâsını keskinleştirmişti. Ejderha avcısının, köylülerin onları domuz ağılına ittiği sıradaki kendini beğenmiş, yarı gülümser, yarı çatık kaşlı yüz ifadesini hatırladı. Genç kız, adamdan kaçmanın bir yolunu düşünmek zorundaydı.

İçinde bulunduğu durumu değerlendirdi, çok uzun sürmedi. Elinde hiçbir şey yoktu. Muhafızlar, kızın kesesini ve sepetini almışlardı. Çürümüş sebzelere ve tavuk kemiklerine silah şekli verebilmenin bir yolunu bulamazsa elinde kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Hıvar’ın kımıldadığını hissetti. Chang’an’dan ayrıldıklarından bu yana, genç kızın elbisesinin içine diktığı cepte uyumaya alışmıştı. Hıvar dışarı tırmandı ve

büyük bir şevkle domuz artıklarını yemeye koyuldu. Fare, kötü bir durumu kendi avantajına çevirmenin bir yolunu bulmuştu. Ping de aynısını yapmalıydı. Durumunu tekrar değerlendirdi. Kullanabileceği iki şey vardı: bir fare ve bir ejderha. Genç kız, gizli cebindekileri dışarı çıkardı. Bakır bir parası, yeşim taşından çocuk şeklinde bir madalyonu ve Veeng Tso'nun kendisine verdiği patlayıcı tozdan az bir miktar vardı. Bir iğnesi ve kırmızı ipek bir ipi de vardı. Çömelmekten bacakları ağrıyordu. Ayağa kalktı ve horlayan bir domuzun üzerine oturdu. Elindekileri, işe yarar bir şekilde nasıl kullanabilirdi?

Ping, uyuyan ejderhayı dürttüğünde, ay gece göğünde yükselmişti.

“Uyan Danze,” dedi kız. “Bir planım var.”

Ejderha inledi. Danze'nin, Huangling'deki zincirlerden sonra yeni yeni iyileşen bacağı tekrar yüzülmüş ve kanıyordu.

Ping kemikten yapılmış iğneyi çıkardı ve zincirin uçlarını birbirine bağlayan kilidin içine soktu. Kilitleri açabilmek Huangling'de edindiği bir beceriydi. Efendi Lan'ın, genç kızın yemesini istemediği yemekleri bir yerlere kilitlemek gibi bir alışkanlığı vardı. Çok uzun sürmedi, zincirler bacağından uzaklaştığında ejderha rahatlayarak inil dedi. Ping, zinciri ejderhadan mümkün olabildiğince uzağa tekmeledi.

“Ping'in planı nedir?” diye sordu ejderha.

Ping cevap veremeden kapı bir şingirtıyla açıldı. Dehşete kapılmış bir yüz belirdi.

“Kaçabileceğinizi sanmayın!” dedi ürkek bir ses. “Eğer bana doğaüstü bir şey yapmaya kalkarsanız dışarıda, saldırmak için hazır bekleyen, üç tane muhafız var.”

Yüz ve ses, domuzları besleyen çocuğa aitti. Çocuk, bir kova dolusu yemek artığını kalkan gibi önünde tutarak içeriye doğru yavaşça hareket etti. Kovayı boşalttı ve tam dışarı kaçmak üzereyken, Ping bileğini yakaladı. Çocuk, gözlerini kapadı ve bir kurbağaya dönüştürülmeyi ya da bir anda du-manlar içinde kaybolmayı bekleyerek dehşete kapılmış bir şekilde ciyakladı. Gözlerini tekrar açtı ve kendini her zamanki şeklinde bulunca hayret etti.

“Bir bakır para kazanmak ister misin?” diye fısıldadı Ping, paralarından bir tanesini çocuğa doğru uzatırken.

Çocuk başını iki yana salladı.

“Ben bir büyücü değilim,” diye rahatlatmaya çalıştı Ping çocuğu, parayı avucuna bastırırken. “Ben de sadece senin gibi bir çocuğum.”

Çocuk, Ping’e bakamıyordu. Bunun yerine, gözlerini kızın arkasındaki karanlığa dikti ve orada duran kocaman, kara şekle bakmaya başladı.

“Büyükbabam uyuyor,” dedi kız, çocuğu tüm gördüğünün zararsız, yaşlı bir adam olduğuna ikna etmeye çalışarak.

Çocuk sepeti daha sakin tutmaya başladı.

“Karanlıktan korkuyorum ve ay bir bulutun arkasında kayboldu. Benim için küçük bir iyilik yapar mısın?” diye yalvardı Ping. “Domuz ağılının dışına, muhafızların göremeyeceği bir yere bir lamba koyabilir misin? Lambayı, benim ulaşamayacağım bir yere koyabilirsin. İçeriye birazcık ışık sızacak kadar olsa yeter.”

Çocuk, Ping’e tedirgin bir bakış atma cesareti gösterdi. Kız gülümsedi. Ping çocuğun eline bir para daha koydu.

“Orada her şey yolunda mı çocuk?” diye seslendi muhafızlardan biri, güvenli bir mesafeden.

Çocuk bağırarakmış gibi ağzını açtı. Ping’in gülümsemesi kayboldu. Genç Kız, çocuğun bileğini daha sıkı kavradı.

“Tamam. Bunu görüyor musun?” Ping, yeşim taşından madalyonu çocuğa uzattı. Soluk ay ışığında, küçük şekil zorlukla görülüyordu. “Bu, bana itaat etmeyi reddeden son kişiydi.”

Çocuk, Ping’in avucunda duran küçük, yeşil şekle baktı.

“Eğer dediğimi yapmazsan seni de bir parça yeşim taşına çevireceğim.”

Kız bileğini bıraktı ve çocuk aceleyle kapıyı arkasından mandallayarak dışarı koştu.

“İyiyim,” dediğini duydu genç kız, çocuğun muhafızlara titreyen bir sesle.

Muhafızlar ateşin etrafına geri oturdular. Birkaç dakika sonra Ping, bir lambanın yaklaştığını gördü. Çocuk, lambayı domuz ağılının arka tarafına getirdi ve ağılın duvarına bir koldan biraz daha uzak bir yere bıraktı. Çocuk korku dolu gözlerle, bir an için Ping’e baktı ve sonra gözden kayboldu.

Bir veya iki saat sonra muhafızların ateşi söndü ve sohbetlerinin mırıltısı kesildi. Ping kapıya doğru sessizce süründü. İpek ipliği, yeşim taşından madalyona geçirdi ve kolyeyi boynuna takacakmış gibi uçlarını bağladı. Daha sonra, madalyonu kapı mandalının hemen üzerindeki bambunun deliğinden geçirdi. Genç kız, ipek ipliği madalyonun ağırlığının aşağı doğru çekmesine izin vererek uzattı. İplikteki düğüm, mandal seviyesinin altına indiğinde, ipliği mandalın altına taktı ve ipi yavaşça çekti. Mandal kalkmıştı. Genç kız kapıyı bir parça araladı.

“Planımın son bölümü için hazır mısınız?” diye sordu Ping, ejderhaya. Ejderha başıyla yavaşça onayladı. Genç kız, domuzların akşam yemeğinden aldığı üç kavun kabuğuna, Veeng’in patlayıcı tozundan ufak bir parça koydu ve yere bıraktı. Daha sonra, uyuyan domuzlardan birinin sırtına tırmandı ve sazdan yapılmış çatıdan bir saz yığını çekti. Genç kız, kolunu dışarı doğru uzattığında elindeki saz yığının ucuyla lambaya yetişebiliyordu. Sazlar yanmaya başladı ancak lambadan bir cızırtı sesi geldi ve ateş söndü. Eğer bu, işe yaramazsa genç kızın ikinci bir şansı olmayacaktı. Genç kız, domuzlardan birinin arkasına çömeldi ve yanan sazları birinci kavun kabuğuna uzattı.

Dışarıda uyuklayan muhafızlar, ateşte patlayan bambu sesi gibi bir gürültü, birbirlerine vurulan bakır kapların sesine benzer korkunç bir kükreme ve kısa bir anlığına geceyi aydınlatan, kör edici bir parlamayla uyandılar ve ayağa fırladılar. Korku içindeki muhafızlar, kargaşanın kaynağını bulmak için etrafa bakındılar. Başka bir parlama, bir patlama daha ve daha fazla kükreme oldu. Hepsi, domuz ağılından geliyordu. Ping en büyük domuzun arkasına saklandı ve mandalı çıkan bambu kapıyı tekmeleyerek açtı. Üçüncü bir patlama duyulduğunda ve kuvvetli bir ışık parlaması domuz ağılının içindekileri açığa çıkardığında, üç muhafızın da ağızları açık kaldı. Dört domuz da oradaydı ve dehşet içinde cıvıklıyordu ancak kilitledikleri genç kız ve yaşlı adam yerine, ağılın girişinde uzun, yeşil bir yılan ve iri bir fare vardı.

“Ben, şeytan ruhlu bir büyücüyüm,” dedi Ping, domuz ağılında saklandığı yerden. “Yolumuza çıkanlar, cehennemin en korkunç yerlerine gönderilecek.”

Üç muhafız, iki ucu sivriltilmiş değnek ve paslı bir tırpan-
dan başka silahı olmayan sıradan çiftçiler, çığlık atıp kaçtı.
Ping, domuz ağılından dışarı sıçrarken Hıvar'ı da aldı. Danze
sürünerek onları takip etti. Köylüler, uykulu bir halde sen-
deleyerek evlerinden çıktılar ancak lambalarını kaldırıp da
ejderhaya dönüşen bir yılan gördüklerinde donup kaldılar.
Hepsi dizlerinin üzerine çöktü, bazıları bağışlanmak için dualar
okurken diğerleri seyrettikleri dönüşüm yüzünden fenalaş-
tılar. Ping, muhafızların üzerlerini aradıkları ateşin yanın-
daki sepetini ve kesesini bulmak için koştu. Verandalardan
birinde Deeav belirdi. Basamaklardan inerek onlara doğru
koştu. Telaş içinde sendeledi. Adamın düşmesini seyretmek
Ping'in hoşuna giderdi ancak bunun için zamanı yoktu. Kız
ve ejderha karanlıkta kayboldular. İkili karanlıkta, yarım saat
boyunca durmadan koştular. Ping elleri dizlerinde öne eğile-
rek nefesini toplamaya çalıştı. Danze zorlukla soluyor, nefes
almaya çalışıyordu.

"Taş güvende mi?" diye sordu ejderha.

Ping elini sepetin içine attı. Ejderhaya baktı. "Ejderha
taşı gitmiş," dedi kız. "Deeav almış olmalı."

bölüm on bir

ADAKLAR

Karanlıktan dışarı eller uzandı ve Ping'i arkasından yakaladı. Genç kız uyarmak için, Danze'ye seslendi ancak rüzgâr, kızın kelimelerini ters yöne taşıyordu.

Normal şartlarda, dinlenmek, su içmek veya yemek için ne zaman mola vereceklerini soran hep Ping olurdu. Danze de bu sorulara hep aynı cevabı verirdi: "Henüz değil." Karanlığa kaçmalarından bu yana, Ping uzun adımlarla Danze'nin önünden gidiyor, hiçbir şey için durmuyor sadece ara sıra, dağılmış durumda olan ejderhayı hızlandırmak için arkasını dönüyordu. Genç kız her yavaşladığında, sanki ejderha avcısı hemen arkalarındaymış gibi, tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu.

Ping dinlenmek için bir dere kenarında duraklamaya cesaret ettiğinde kuşluk vakti gelmişti. Derenin taşlık yatağından akan

suların çıkardığı yüksek sesin, genç kızın endişesini dindirmeye bir faydası olmamıştı. Danze nefesini düzenlediğinde, öfkeyle gürleyen sesi patladı ve derenin köpürdeyen sesini bastırdı. Ping, ejderhayı hiç bu kadar sinirli görmemişti.

“Ping başarısız oldu,” dedi ejderha tekrar ve tekrar. “Ping taştan sorumlu. Ejderha taşı önce gelir. Kendi güvenliğinden bile önce.”

İnce ve uzun ağaçlardan oluşan bir ormanın derinliklerindeydiler. Deriye benzer yaprakları ve elbisesinin kolu her sürtündüğünde duyduğu hafif baharatlı kokuları sayesinde, Ping onların sinameki ağaçları olduklarını biliyordu. Eğer ağaçların dallarından sallanan pörsümüş meyveleri saymak gibi başka bir şeye odaklansaydı, zihninde dolaşan ejderhanın kelimelerini susturabileceğini ve yalnızca gümbürdeyen metal çarpışlarının sesini duyacağını biliyordu. Buna uzun süre devam edecek gücü yoktu.

Ping de kendi kendine kızıyordu. Taşı Deeav’a kaptırdığı için kızgındı. Ejderhanın avcısının kaba saba ellerinin, taşın pürüzsüz yüzeyine dokunduğunu veya onu elbise haline getirdiği kokuşmuş hayvan postunun içinde tuttuğunu hayal ediyordu. Taş hiçbir işe yaramıyordu ancak güzeldi. Değerliydi de. Deeav ona bu kadar çok sahip olmak istediğine göre, öyle olmalıydı. Eğer ejderhanın altını biterse, onu satabilirlerdi.

“Taş için dönmek lazım,” dedi ejderha.

Gümbürtüsü, bir çanın ağır ağır çalması gibi, aynı şeyi tekrarlayan, üzgün, donuk bir sese dönüştü.

“Taş için geri dönemeyiz. Bu çok tehlikeli.”

“Taş olmadan yolculuk anlamsız,” dedi ejderha.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Ping.

Ejderha cevap vermedi ancak Ping, yaratığın ne demek istediğini anladığını düşündü.

“Deeav bizi takip edecek,” dedi kız. “Seni o taştan daha fazla istiyor. Eğer uyumadan yürümeye devam edeceksek, yemek yememiz lazım.”

Danze, kızın ateş yakmasına izin veremezdi. Kurutulmuş hurma ve kabuklu yemişler yediler. Ping hâlâ açtı ancak ejderha ondan da az yemişti.

“Yeteri kadar yemiyorsun, Danze,” dedi Ping. “Zayıflıyorsun.”

Ejderha, kanadını inceledi. Kanat zarındaki yırtığın kenarları birleşmişti ve şiş ve iltihaplı görünse de iyileşiyordu. Ping sepetini karıştırdı. Kızıl bulut yağının olduğu kavanoz hâlâ oradaydı.

“Veeng Tso’nun yağının birazını kanadına sürmeme izin ver,” dedi kız. “Çöpe gitmesine izin vermenin bir anlamı yok.”

Danze itiraz etmedi, böylece Ping parmaklarını koyu kırmızı yağın içine daldırdı ve iyileşmekte olan yaranın üzerine yağdan sürdü. Kızın elinde kanat, derimsi bir his yaratmış, yara ise yumrulu gelmişti. Genç kız yağı, pürüzsüz yüzeyli soğuk taşla sürmeye alışmıştı. Taşın koyu mor rengini ve her gün değişiyormuş gibi görünen süt rengi girdaplarını özledi. Böyle aptal duygulardan kurtulmaya çalışarak başını iki yöne salladı. Bir taş kaybetmek onu nasıl bu şekilde etkileyebilirdi?

“Okyanustan ne kadar uzaktayız?” diye sordu kız Danze’ye, aklını taştan uzaklaştırmaya çalışarak.

Ejderha sessizdi.

“Haftalardır yürüyoruz,” diye ısrar etti kız. “Artık yaklaşmış olmalıyız.”

“Daha yarı yola gelmedik.”

Ping aniden bacaklarını ağır ve yorgun hissetti. Yüzlerce *li* daha yürümek bir yana, onları dereden çıkartacak gücü bile kendinde bulamıyordu. Sanki okyanusa ulaşmaya çabaladıkça daha da uzaklaştıkları bir rüyadalarmış gibi görünüyordu.

“Önce taş için geri dönmemiz lazım.”

Ping iç çekti. Ejderhayı geri dönemeyeceklerine ikna ettiğini sanıyordu.

Danze kanadını açtı. “Kanat neredeyse iyileşti,” dedi ejderha. “Yedi gün içinde tekrar uçabilecek. Ondan sonra, okyanusa çabuk ulaşacak.”

Ping uçmaktan hoşlanmamıştı ancak okyanusa yolculuğu bitirip bu işi arkada bırakmaktan memnun olacaktı. Danze, dereden uzun uzun su içti. Ping ağaçların arasında kırılan bir dal sesi duyduğu sırada keçi derisinden yapma su torbasını dolduruyordu.

“Bunu duydun mu?”

“Bir şey duymadı. Bir metal parıltısı gördü. Saklan!”

Ejderha, bir çapa formuna büründü ve kendisini bir ağacın arkasında sakladı. Ağaçlar, Ping’in arkalarında saklanamayacağı kadar inceydi. Genç kız sepeti ve keçi derisi çantayı omuzuna astı ve ağacın ince dallarının arasından, cesaret edebildiği kadar yüksekteki bir dala tırmandı. Eski püskü bir şapka takmış bir adam, sanki kendisinin de kokusunu alabiliyormuş gibi havayı kokladı. Genç kız adamdan sadece birkaç metre yukarıdaydı. Ağaçların yaprakları pek yoğun değildi.

Adamın tüm yapması gereken, kafasını kaldırıp yukarı bakmaktı ve Ping'i apaçık görebilecekti. Bir diğer adam, genç kızın saklamaya zamanı kalmayan, yerdeki kabuklu yemiş yığını ve hurma dallarını tekmeledi.

“Buradaymışlar.” Adam, Ping ve Danze'nin oturduğu yerdeki ezilmiş çimenleri inceledi. “Ve çok fazla da olmamış.”

“Sence hangi yöne gittiler?” diye sordu şapkalı adam.

Gün ışığı ve altın sözü, adamları cesaretlendirmişti.

“Söylemesi zor.” Diğer adam ağaçların altındaki çalılıkları aradı. “Bak! Ne buldum? Bir çapa.”

“Biraz eski bir çapa,” dedi arkadaşı.

“Temizleyebilirim bunu,” dedi adam.

Ping ne yapacağını bilemedi. Eğer adam Danze'ye dokunursa, metal bir eşya değil pullu bir ejderha hissedecekti. Adam çapayı almak için uzandı.

“Hey! Ben daha iyi bir şey buldum,” dedi şapkalı adam.

“Bir ayak izi. Görünüşe bakılırsa cadının ayak izi.”

Adam çapaya uzattığı elini geri çekti ve arkadaşının, dere kıyısındaki yumuşak kumda bulduğu izi incelemek için o tarafa gitti.

“Bu bölgeden uzaklaşan ayak izleri yok,” dedi birinci adam.

Ping nefesini tuttu. Kızın nerede sakladığını çözeceklerdi.

“Büyücü sırta kadem basmış,” dedi şapkalı adam.

“Hayır,” dedi diğer adam. “Dereden geçmişler. Haydi. Onları bulursak ödülü alacağız.”

İki adam, sular sıçratarak dereden geçtiler ve ağaçların arasında tekrar gözden kayboldular. Adamların geri dönmeyeceklerinden emin olduğunda, Ping dallardan aşağı kaydı.

“Artık yolu kullanamayız,” dedi Danze ejderha formuna bile dönmeden önce. “Güvenli değil.”

“Yani yürümeye devam mı edeceğiz?” diye sordu Ping. “Ejderha taşı için geri dönmeyecek miyiz?”

Ejderha başını iki yana hüznümlü bir şekilde salladı. Daha sonra, patıkaya dik bir açıyla ağaçların arasına yöneldi. Ping de peşinden gitti.

Hava ısınıyordu. Her geçen gün, Ping’in daha önce hiç görmediği, yeni çiçekler veya ağaçlar getiriyor gibi görünüyordu. Genç kız aklını kayıp ejderha taşından uzaklaştırmaya çalışmak için, ejderhaya bunların isimlerini sordu ancak Danze cevap vermedi. Zaman zaman dalların üzerinde veya çalılırların arasında, ormanlarından telaşla geçen yabancı yaratıklara sinirlenmiş görünen hayvanlar beliriyor ve hızla kaçıyorlardı. Normal şartlarda bir sincap ya da geyik görmek Ping’in hoşuna giderdi ancak çimenlerde yuvarlanan iki küçük kıvrıl ayıya rastlamak genç kızın hiç hoşuna gitmemişti.

Geceyi geçirmek için mola verdiklerinde, Danze hâlâ genç kızın ateş yakmasına izin vermiyordu. Ping, darıları iyice ıslattı ve bunu çiğ şekilde, yaban mantarları ve kuş yumurtalarıyla birlikte yediler. Kamptan ayrılırken ayak izlerini silmek için, ejderha, kuyruğuyla alanı süpürdü.

“Usta gezgin iz bırakmaz,” dedi ejderha.

Sık selvi ormanı boyunca başka birine rastlamadan üç gün daha yürüdüler. Zemin ne yükseliyor, ne de alçalıyordu ve etraflarını çevreleyen uzun ağaçlar, gökyüzünü ya da yürüdükleri yeri görmelerini imkânsız kılıyordu. Yola devam ettikçe, ayaklarının altındaki zemin kurumaya başladı. Çimenler seyrekleşmeye ve sararmaya başladı. Ağaçlardaki tomurcuklar, daha yeşermeye fırsat bulamadan kuruyordu.

Danze, ejderha taşı hakkında başka bir şey söylemedi. Ping, ejderhanın taşı bu kadar kolayca arkada bırakmayı kabul etmiş olmasına şaşırmişti.

En sonunda ağaçlar seyrelti ve kendilerini tekrar tarlalarla çevrili buldular. Rastladıkları çiftçiler, garip bir şekilde boş geziyor gibi görünüyorlardı. Ilık ilkbahar havasına rağmen kimse toprağı çapalamıyor veya tohum ekmiyordu. Kimse, onları ahırlarında veya ağıllarında uyumaları için davet etmedi. Kimse onlara, uzaklardan ne haberler getirdiklerini de sormuyor, yolcular geçerken göz teması kurmaktan kaçınarak ters bir şekilde başlarını sallıyorlardı. Ping, yaşlı bir kadından biraz sebze satın almak istediğinde, kadın başını iki yöne sallayıp turplarını ve soğanlarını, kendine doğru yaklaştırarak sanki değerli taşlarını koruyormuşçasına sarıldı onlara.

Öğleden sonra geç saatlerde, küçük bir gölet etrafına toplanmış bir grup insanla karşılaştılar. Göleti çevreleyen kurumuş çamur halkaları, su seviyesinin birkaç metre alçalmış olduğunu gösteriyordu. Bir zamanlar, neredeyse yarım *li* genişliğinde bir gölmüş burası. Şimdiyse, bir süs havuzundan biraz daha büyüktü. Bir zamanlar, gölün kıyısı olan yerde duran küçük bir mihrap vardı. Ping'den çok da uzun olmayan, çatısı yeni

yeşile boyanmış, basit, ahşap bir yapıydı. Ping yapının içindeki ilkel ejderha resmine baktı. Resmin altında dört tane portakal, kertenkele şekli verilmiş bir taş ve tütmekte olan koni şeklinde bir tütsüden oluşan düzenli bir yığın vardı. Tütsünün kokusu, altında için için yanan bir ateş bulunan, üçayaklı, bronz kazanın içinde pişen etin kokusuna karışıyordu. Üzerinde yeşil nakışlı, yırtık pırtık bir elbise bulunan, köyün yaşlılarından biri gölün ruhuna dualar mırıldanıyordu.

“Mütevazı adaklarımızı lütfen kabul et, Baba Ejderha,” diyordu adam. “Uyan ve bize yağmur getir.”

İnsanlar, göle bir şeyler attılar: eski demir kaplar, pash çiftlik aletleri, kırk bir kılıç.

Ping bir ağacın arkasından olanları izliyordu. “Ne yapıyorlar?” diye sordu genç kız.

“İnsanlar, gölde ejderha yaşadığına ve ilkbahar yağmurlarını getirmek için kış uykusundan uyanmadığına inanıyorlar. Ejderhaların demirden nefret ettiğini biliyorlar, bu yüzden onu dışarı çıkarmak için göle demir atıyorlar.”

“Gölde bir ejderha var mı?” diye sordu Ping.

“Belki yüzyıllar önce vardı ama artık yok.”

İnsanların bir kısmı yukarı, gökyüzündeki ufacık bir bulutun izine bakıyorlardı.

“Bak,” dedi içlerinden biri. “Şu bulutu görüyor musunuz? Ejderhaya benzer bir şekilde. Bu iyiye bir işaret.”

Danze, tekrar yaşlı adam formuna döndü ve o ve Ping, yürüyerek gölün yanından geçtiler. İnsanlar onları kuşkuyla izledi ancak hiçbiri konuşmadı.

Karanlık çökmeye başlamıştı ve rüzgâr kuvvetleniyordu. Ping, ufak bir tepeye yöneldi ve gece için mola verecekleri, onları rüzgârdan koruyacak ve kayaların çıkıntıları sayesinde köylülerden saklanabilecekleri, çıkıntılı kayaların olduğu bir yer buldu.

Ping ufak bir ateş yakma riskini göze aldı ve mercimek ve bir yaban kavunuyla basit bir yemek pişirdi. Bir haftadır yedikleri ilk sıcak yemek buydu. Karınları doydu ama yemeğin tadı tuzu yoktu. Danze, her akşam olduğu gibi yorgunluktan bitap bir haldeydi ancak bu sefer, günlerdir ilk kez yaşlı adam formuna dönüştüğü için daha da bitkindi.

“Biraz daha mercimek al, Danze.” Her zamanki gibi, ejderha Ping’den daha az yemişti.

“Daha fazla yemek yok,” diye cevapladı Danze. “Ama biraz çay isterim.”

Keçi derisi su torbası neredeyse boştu.

“Gidip biraz su getireceğim.”

Danze çoktan uyuklamaya başlamıştı.

Ay henüz yükselmemişti. Rüzgâr, birkaç ufacık bulutu da uzaklara üflüyordu ve gökyüzü, koyu renk bir kumaşa dökülmüş tuz tanelerine benzer şekilde sayısız yıldızla kaplanmıştı. Ping, karanlıkta Danze’ye geri dönecek yolu tekrar bulabileceğini umarak dikkatlice ağaçların altındaki çalılıkların arasından kendine yol açmaya çalışıyordu. Rüzgârla, kendine doğru sürüklenen sesler duydu. Bunlar yüksek ve sinirli seslerdi. Göle yaklaştıkça, yanan meşalelerin alevlerini görebiliyordu ve köylülerin halen orada toplanmış olduklarını

fark etti. Şiddetli rüzgâr, insanların söylediklerinden sadece küçük parçalar taşıyordu.

Diğer sesler tartışmaya katıldılar, hepsi tek bir ağızdan bağırıyor, giderek daha da fazla heyecanlanıyorlardı. Küçük bir çocuk, çılgılık atmaya başladı. Titrek meşale ateşinde, Ping, adamlardan birinin, mücadele eden küçük bir kızı tuttuğunu gördü. Bir kadın, kız çocuğunu adamın elinden almaya çalıştı ancak diğerleri, kadını uzaklaştırmak için geldiler.

Köylülerin bağırış çağırış içindeki konuşmalarından küçük bir bölüm, rüzgârla Ping'e ulaştı.

“... sadece küçük bir kız.”

“Yalnızca Cennet... hayatı alır.”

Kadın ağlıyordu. Ping ne konuştuklarını anlamaya çalışarak biraz daha yaklaştı.

“... tek bir hayat kaybolacak...”

“Eğer yağmurlar gelmezse... birçok insan... açlıktan ölecek.”

Karanlıktan dışarı eller uzandı ve Ping'i arkasından yakaladı. Genç kız uyarmak için, Danze'ye seslendi ancak rüzgâr, kızın kelimelerini ters yöne taşıyordu. Kısmen sağır olan yaşlı ejderha, onu asla duyamazdı. Genç kız ilk başta, bunun Deceav olduğunu düşündü ancak onu tutanların hiçbirinde, ejderha avcısının berbat, ölü hayvan kokusu yoktu. Ping, kendi tutanların ellerinden sıyrılıp kurtulmaya çalıştı ancak adamlar, kızı daha sıkı kavradılar ve onu gölün kenarına sürüklediler.

Gölün kıyısındaki kalabalığa ulaştıklarında, Ping meşalelerin ışığıyla artık köylülerin yüzlerini görebiliyordu. İnsanlar

gölümsemiyordu, yorgunluk ve endişeden bitkin düşmüş, yüzleri buruşmuştu. Grubun ortasında, Ping'den yaklaşık iki yaş daha küçük bir kız çocuğu duruyordu. Yüzü, korkudan bir maskenin içinde donmuş gibi görünüyordu. Elleri önünde bağlanmıştı ve iplerden kurtulmaya çalışarak bileklerini kıvrıdığı yerler kanıyordu. Küçük kız, ön tarafına yeşil, üstün körü bir ejderha resmi çizili, kısa, kenevirden bir iç gömlek giyiyordu. Soğuk bir gece değildi ancak kızın vücudu, kontrolsüz bir şekilde, başından ayaklarına kadar titriyordu. Köyün yaşlılarından birinin önünde bir kadın dizleri üzerinde çökmüş, hıçkırarak ağlıyor ve adamın cübbesini kavriyordu. Ping'i yakalayan her kimse, kızı köyün yaşlısına doğru sürükledi.

“Bakın, çalılarda saklanan ne bulduk,” dedi arkasındaki bir ses.

Ping, kendini yakalayanların yüzlerini ilk kez gördü. Onlara, yetişkin erkek demek çok zordu, sadece korkunç yüzü genç çocuklardı.

Kadın, Ping'e baktı. Pis yüzü, bir rüzgâr gibi aniden değişti ve kadının akan gözyaşları aniden parladı.

“Vey Vey yerine onu kullanabiliriz,” dedi kadın.

Ping, ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu. Yaşlı adam başıyla onayladı. Küçük kıızı tutan adam onun gitmesine izin verdi ve kız annesine koştu. Ping'i tutan çocuklar, daha da sıkı kavradılar. Başka bir kadın, küçük kızın giydiği kenevir iç gömleğini çıkardı ve titreyen vücudunu bir battaniyeye sardı. Kadın, Ping'e döndü ve belindeki kuşağı çözerek elbisesini çıkardı. Kısa iç gömleği Ping'in başından geçirdi ve kızın

kollarını, kenevir iç gömleğin kollarının içinden sertçe itti. Daha sonra kadın, Ping'in ellerini önünde birleştirdi ve deri bir kayışla bileklerini bağladı.

“Beni birisiyle karıştırıyor olmalısınız,” dedi kız. “Ben bu bölgeye yabancıyım.”

Yüzlerindeki korkunç ifade, bir gülümsemeyle dağıldı. “Biliyoruz.”

Çiftçiler, gölün kenarında diz çöktüler ve derinlerde yaşadığına inandıkları ejderha tanrıya dualar okumaya başladılar. Çocuklar, Ping'i de, kendileriyle birlikte diz çöktürdüler.

“Bu kurbanı kabul et, Muhteşem Ejderha,” dedi köyün yaşlı kişisi. “Sana ne yanlış yaptıysak, lütfen bizi bağışla. Bize yağmur getir ve sana her zaman tapalım.”

Aniden her şey Ping'e çok açık geldi. Onu gölün tanrı ejderhasına kurban edeceklerdi. Onu suya atacak ve boğulmaya bırakacaklardı. Genç kız, adamın elinden kurtulmaya çalıştı. “Danze, bana yardım et!” diye bağırdı, ejderhanın bu mesafeden onu duymasına hiç imkân olmadığını bildiği halde.

Uzak bir tepenin üzerinde ay belirdi. Köylüler, genç kızın boğulmasını izlemek istermiş gibi gölün etrafında toplandılar. Çocuklar, Ping'i gölün dik kıyısından sudaki bambu sala götürdüler. Kız direnince ayaklarını da bağladılar. Genç kız çocuklardan kurtulmaya çalışıyordu ancak çabası faydasızdı. Gerektiği kadar güçlü değildi. Çocuklar kızı salın üstüne fırlattılar. Çocuklardan biri, onu salın üzerinde, yerde tutarken diğeri gölün ortasına doğru kürek çekti. Ping daha fazla dualar okunacağını, adaklar olacağını böylece kaçmanın bir

yolunu bulmak için biraz daha zamanı olacağını zannediyordu ancak yanlış oldu. Seremonide bir telaş vardı. Köylüler, seremoniyi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorlardı, böylece ejderha memnun edilmiş olacaktı. Çocuklar, Ping'i sanki bir tahıl çuvalıymışçasına salın kenarına yuvarladılar. Genç kız, ayın yansımasının gölün üzerinde erimiş gümüş gibi dalgalandığını görebiliyordu. Daha sonra çocuklar, önce kızın baş tarafını suya attıklarında yüzünde suyun sert ve soğuk tokadını hissetti.

Genç kız, bağışlamak için ağzını açtı ancak bir ağız dolusu su yuttu. Havaya ihtiyacı vardı. Tekrar nefes aldı ancak orada ciğerlerine dolacak sudan başka hiçbir şey yoktu. Genç kız, etrafındaki havayı hep cepte görmüş, ne kadar kıymetli olduğunu asla fark etmemişti. Bacaklarını kendine çekti ve bağlanmış parmaklarıyla ayak bileklerine bağlanmış olan kayışa uzanmaya çalıştı. Genç kızın vücudu ağır çekimde ileri doğru takla attı. Daha sonra kız, suda titreşen bir yüz gördü. Bir ejderha yüzü. Suda yaşayan bir ejderha olduğunu düşündü. En azından gölün dibinde yalnız olmayacağım.

Ejderha yüzü yaklaştı ve sonra dört keskin tırnağı olan bir ejderha pençesi kıza uzandı ve onu giydiği kısa gömlekten yakaladı. Sonrasında kız sudan çıkmıştı ancak ciğerlerine hâlâ hiç hava girmemişti. Sağır edici bir gürleme gece göğünü doldurdu. Sanki on adam, odun gibi tokmaklarla bakır davullar çalıyor gibiydi. Ping, hepsi yere düşmüş, korkunç seslerden korunmak için kulaklarını kapatmaya çalışan köylülerin üzerinde havada duruyordu. Ciğerleri patlamak üzereymiş

gibi hissediyordu. Kızın üzerinde parlayan bir ışık vardı. Bu, ay değildi; kız ayı önünde görebiliyordu. Bu başka bir şeydi. Genç kız başını çevirdi ve bir anlığına, soluk bir ejderha gördü. Yaratık, ay ışıklarından yapılmış gibi görünüyordu. Genç kızın görüşü bulanıklaştı ve kulaklarındaki kuvvetli bir uğultu, gürlemenin yerini aldı.

Ping, sanki ağır bir şey göğüs kafesine bastırıyormuş gibi düzenli aralıklarla basınç hissetti. Kızın midesi ve ciğerlerindeki su, ağzından ve burnundan o kadar hızlı dışarı fırladı ki genç kız yanma hissetti. Nefes aldı. Bu sefer ciğerleri havayla dolmuştu. Tekrar nefes aldı, bu sefer derin bir nefes. Havanın herhangi bir tadı veya dokusu yoktu ancak bir şekilde ona bal ve şarap gibi gelmişti. Tüm hayatı boyunca tecrübe ettiği en harika şeydi. Ağırılık tekrar göğüs kafesine bastırdı. Kız gözlerini açtı. Bu bir ejderha pençesiydi.

“Acıtıyor,” diye şikâyet etti, pençe göğsünden kalktığında. Danze, tepesinden ona bakıyordu. Ejderhalar tam olarak gülümsemezlerdi ancak genç kız, yaratığın dudaklarının çevresinde bir yumuşama fark etti ve rüzgâr çanlarına benzer bir ses duydu.

“Göldeki ejderhayı gördüm,” dedi Ping, hâlâ meyve özü içer gibi içine hava çekerek.

“Beni gördün,” diye cevapladı Danze. “Ping’in kafası karıştı. Danze göl yüzeyinin üzerinde altında değil.”

Ping, bunu anlamaya çalışırken suratını astı.

“Başımın dertte olduğunu nasıl anladın?” diye sordu Ping. “Yardım için bağırıramı duyacağını düşünmüyordum.”

“Duymadı. Gördü. Ejderhalar, duyma zorluğu çeker ancak bir hardal tohumunu yüz *li* uzaklıktan görebilir, geceleri bile. Sana bunu yürürken söylemiştim. Ping dinlemiyor.”

“Bundan sonra, söyleyeceğin her şeyi dikkatle dinleyeceğim. Söz veriyorum.”

bölüm on iki

KARA BİR BULUT

*Hızla kanat çırpıyordu. Kanatları küçük ve narin
göründüler, ağır vücudunu havada tutamayacak
kadar kırılğan. Ejderha daha hızlı kanat çırpı
ancak başaramıyordu.*

Danze, ateşi yeniden yakmıştı ve ateşin üzerinde bir kap su fokurduyordu. “Ping’in çay isteyeceğini düşündü,” dedi ejderha. “Saygıdeğer Hivar için ağustos böceği yakaladı.” Ejderha ölü bir böcek uzattı.

“O burada değil mi?” Ping kâseyi elinden bıraktı ve ateşin yanında kurumakta olan elbisesini yakaladı. Bakır paralar ve yeşim taşı madalyon hâlâ cebin içindeydiler, Vceng Tso’nun patlayıcı tozundan artakalan kırıntılar da öyle. Ancak, Hivar’dan bir iz yoktu.

“Nerede olabilir ki?” Ping, fareyi, ateşin yanında kendini ısıtırken ya da yemek stoklarını kemirirken görmeyi umarak çılgına dönmüş biçimde etrafa bakındı.

“Fareyi göremedi,” dedi ejderha.

Ping, fareye adıyla seslendi ancak Hıvar gelmedi. Genç kız, ateşin yanına geri yığıldı.

“Elbisemi çıkardıkları zaman kaçmış olmalı,” dedi.

“Fare sadık yaratık. Geri dönecek.”

“Neden benimle kalmak istiyor ki? Bütün yaptığım, onu tehlikeli durumlara sokmak. Diğer hayvanlarla birlikte, yaban bir hayat yaşasa çok daha mutlu olurdu.”

Ertesi sabah, Hıvar hâlâ dönmemişti. Ping gölün kıyısında onu aradı. Bulamadı. Genç kız, köylüler tekrar suyun kenarında toplandıklarında, saklandıkları yere geri döndü.

Ejderha iç çekti. “Tarlalarda çalışıyor olmalılardı.”

“Artık gölde bir ejderha olduğundan emin oldular,” dedi Ping. “Ejderha onlara yağmur getirene kadar dua etmeyi bırakmayacaklar.”

“Eğer yağmur getirirse, köylüler bunun genç kızı kurban ettikleri için olduğunu düşünecek. Her yağmur istediklerinde aynısı yapacaklar.”

“Yağmur yağdırabilir misin, Danze?”

Ejderha, başını bir yandan diğerine, ne evet ne de hayır anlamına gelecek şekilde çevirdi.

“Ejderha görülmesi ile ilgili haberler dökülmüş süt gibi yayılacak,” dedi Ping. “Deeav’ın izimizi tekrar bulması fazla uzun sürmez. Bu yerden hemen uzaklaşmalıyız, Danze.”

Danze, gölün etrafındaki köylüleri izlemeyi sürdürdü. “Biraz daha bekle.” Ping, onlar oyalandıkça Decav’ın kendilerine daha da yaklaştığını hayal etti.

“Onlara, ejderhanın kurban istemediğini anlatacağım.”

“Dinlemeyecekler, yağmur istiyorlar.”

“İnsanlar neden senin yağmur yağdırabileceğini düşünüyorlar?”

“Uzun zaman önce, birçok ejderha varken, her ejderha belli nehirlerden, göletlerden ve derelerden sorumluydu. Onları çekip çeviriyorlardı. Köylüler, onların ilkbahar yağmurlarını getirdiğine inanarak ejderhalara tapmaya başladılar.”

Ping elbisesini ve saçlarını düzeltti.

“Onların anlamasını sağlamayı deneyebilirim,” dedi kız.

Önemli görünmeye çalışarak göle doğru yürüdü. Köylü grubunun üzerine dingin bir sessizlik çöktü.

“Ben göletin prensesiyim,” dedi kız. “Muhteşem ejderha size kızgın.”

Köylüler inillediler.

“Ejderhaya söyle, onu kızdırdığımız için üzgünüz. Ona başka bir kurban daha vereceğiz.”

“Kendisine insanları kurban etmenizi istemiyor.”

“Peki, ne yapacağız?”

“İlkbahardayız. Tohumlarınızı ekmelisiniz.”

“Ama yağmur olmazsa ürünlerimiz ölecek. Ekim yapmanın bir anlamı yok.”

Ping, eğer tohumları ekmezlerse, yağmur yağsa bile bir şey yetiştiremeyeceklerini anlatmaya çalıştı ancak köylüler anlamış gibi görünmüyordu.

“Muhteşem ejderhayı kızdırdık,” diye acı acı bağırdı köyün yaşlısı. “Her şeyi kaybettik.”

Köylüler, başlarını öne eğdiler ve saçlarına çamur atmaya başladılar. Ping işleri sadece daha da kötüleştirdiğini görebiliyordu.

“Ejderha yağmur getirecek,” dedi Ping. “Ama sadece kutsal bir söz verirsiniz.”

İnsanlar feryat etmeyi bıraktılar, başlarını kaldırıp baktılar ve her şey için söz vereceklerini söylediler.

“Derhal tarlalarınıza tohum ekmeye başlamalısınız,” dedi Ping onlara, Huangling’de hayvanları yerlerine geri sokmaya çalışırken kullanmaya alışık olduğu katı bir sesle. “Ve ona, bir daha asla insan kurban etmeyeceğinize söz vermelisiniz.”

“Kızları bile mi?” diye sordu bir adam.

“Evet,” dedi Ping, kesin olarak. “Adak olarak pişmiş kırlangıç tercih ediyor.”

İnsanlar, saçlarındaki çamuru fırçaladılar. “Eğer bu sözleri tutarsak, ejderha ilkbahar yağmurlarını getirecek mi?”

“Evet,” dedi Ping, bütün bir köyün aç kalmasındansa küçük bir yalan söylemenin daha iyi olduğunu düşünerek.

Köyün yaşlısı, insanlarına çapaları ve sabanı almalarını emretti. Üç genç adamı da kırlangıç avına gitmesi için seçti. Köylüler, ejderhanın emirlerini yerine getirmek için koşuşturdular.

Ping ejderhanın yanına döndü.

“Köylüler çalışıyor,” dedi Danze. “Aferin. Ping onlara ne anlattı?”

Ping sessizdi. Ejderhanın öne çıkık kaşları, Ping'e döndüğü sırada düz bir çizgi halini aldı.

“Ping ne dedi?” diye tekrarladı ejderha.

“Onlara, eğer tarlalarına geri dönerlerse ve bir daha asla insan kurban etmezlerse senin... yağmur yağdıracağını söyledim.”

Ejderha, derin gürleme sesleri çıkardı.

“Başka ne diyeceğimi bilmiyordum,” dedi Ping. “Yağmura ihtiyaçları var.”

“Cennet karar verir, ilkbahar yağmurlarının gelip gelmeyeceğine.”

Ping ejderhaya baktı. “Deneyemez misin?”

“Ejderhalar, bulutlardaki yağmuru teşvik edebilir. Böyle bir uçuş için yaralı kanat yeteri kadar iyileşti mi bilmiyorum,” dedi ejderha.

Danze sol kanadını açtı, kanadın ince zarının üzerindeki yara bir kenarından açılmıştı.

“Dün gece, beni kurtarmak için uçtuğunda kanadına zarar vermiş olmalısın,” dedi Ping, suçluluk içinde.

Ejderha kanadını tekrar kapadı.

“Yağmur yağdırmak için uçman gerektiğini bilmiyordum,” dedi Ping. “Büyü yapacağını ya da o garip seslerden birini çıkaracağını düşünmüştüm.”

“Yukarı, bulutların üzerine uçmak lazım,” dedi Danze.

Ping, gökyüzüne baktı. Havada sadece, kendisine Huangling sarayının salon köşelerinde biriken toz topaklarını hatırlatan, ufacık, gri bulutlar vardı.

“Daha sonra ne yapacaksın?”

“Bulutların üzerinde tüküreceğim,” diye cevapladı ejderha.

“Tükürmek mi?”

Ejderha, sanki bu olağandışı bir şey değilmiş gibi başıyla onayladı. “Ejderha tükürüğü birçok işe yarar.”

“Ama kanadında bir yarayla gökyüzündeki bulutlara kadar uçamazsın,” dedi Ping, köylülere o sözü hiç vermemiş olmayı dileyerek. “Gidip onlara söyleyeceğim.”

Ping göl kıyısına geri koştu. Köylülere, yaralı kanadı anlattı.

“Ejderha bize niçin kendisi gelmiyor?” diye sordu yaşlı adam.

“Bize kızgın,” dedi dün gece Ping’i yakalayan çocuklardan biri.

“Başka bir adak istiyor.”

“Hayır, istemiyor,” dedi Ping.

Köylüler, kızın etrafını çevirmeye başladılar. Yüzleri yeniden korkunç bir hal aldı. Ping kendini savunmak için hazırlandı.

Daha sonra, insanların onu dinlemediğini fark etti. Köylüler, genç kızın arkasına bakıyorlardı. Ping arkasını döndü. Onları çevreleyen kırsal alan, Danze ve kızın kamp yaptıkları tepe dışında, düzlüktü. Köylüler, heyecanla tepenin yamacından yukarı doğru çıkan, küçük bir şekli işaret ediyorlardı. Bu, Danze’ydi.

Yerden havalanmak, bir ejderha için uçuşun en zor kısmıydı. Çok fazla enerji gerektiriyordu. Ping, Huangling’de Danze’yi uçuran şeyin katıksız bir dehşet duygusu olduğunu tahmin ediyordu. Dağ tepesinden ikinci havalanışlarındaysa sağlam bir kaya çıkıntısı ona yardımcı olmuştu. Ping, önceki gece onu kurtarmak için ejderhanın nasıl havalandığını bil-

miyordu ancak bu alışılmadık egzersizden sonra, yarattığın kanatlarındaki kasların ağrı içinde olduğundan emindi. Endişeyle uzaktaki ejderhayı izledi. Danze küçük ve çelimsiz görünüyordu. Yorgun kasları ve yırtık kanadıyla, ejderhanın bulutlar kadar yükseğe uçamayacağından korkuyordu genç kız.

Danze tepenin yamacından aşağı koşmaya başladığında, Ping nefesini tuttu. Ejderhanın uçabilmek için tepeden aşağı koşması garip görünüyordu ancak Ping, onun havalanmak için yeterli hıza ulaşmaya çalıştığını biliyordu. Ejderha, yamacın üçte birini geçmişti ve hâlâ hiçbir havalanma belirtisi göstermiyordu. Eğer ejderha bir dağa çakılırsa, köylüler ne yapardı? Az sonra, bacakları arkasına doğru çöken ejderha kanatlarını açtı ve gökyüzüne süzüldü. Köylüler sevinçle tezahürat yaptılar. Ping tekrar nefes aldı ancak gözlerini endişeli bir şekilde, yavaşça gökyüzüne yükselen ejderhaya kilitledi. Bu mesafeden kanatları bir kelebeğinki kadar kırılğan görünüyordu.

Tüy gibi kabarık bulutlardan bir tanesi daha griydi ve diğer ikisinden daha ağır görünüyordu. Danze kanatlarını çalıştırdı. Yavaşça buluta doğru dönerek yükseldi. Bulutlara ulaşmak, ejderhanın neredeyse yarım saatini almıştı. Artık bir serçe kadar bile görünmüyordu. Daha sonra ejderha, bulutun içinde kayboldu. Ping, ejderhanın yağmur yağdırabileceğine inanmak istiyordu ancak bu imkânsız görünüyordu. Köylülerin gökyüzüne dönük yüzleri, gölün ejderha tanrısına dualar okudukları sırada, gülümsüyordu. Ejderhanın onlara yağmur getireceğinden hiç kuşkuları yoktu. Bulut, yavaşça sürüklenirken

ve inatla yağmur bırakmayı reddederken birkaç uzun dakika daha geçti. Artık gökyüzünde daha fazla bulut vardı. Ping kendi dualarını mırıldanmaya başladı. Danze onu kurtarmaya çalışırken kanadına zarar vermişti ve onun bu uçuşa çıkmasına sebep olan da kendisiydi. Ejderha, kızın kendi aptallığı yüzünden ölmek zorunda değildi. Cezalandırılması gereken, genç kızın kendisiydi. Genç kız, yardım edecek güçten yoksun, gri bulutlara baktı.

Köylülerin gülümsemeleri kaybolmaya başlamıştı. Övgü dolu çığlıkları kesildi. Yağmur neredeydi? Köylüler, birbirlerine karanlık bir şeyler mırıldandılar. Umutları artırılmıştı. Göllerini tekrar dolu olarak hayal etmişlerdi. Endişelerini ve kaygılarını bir yana bırakmışlardı ancak hepsi sahte bir umuttu. Ping'i yakaladılar.

“Bizden tekrar kaçamayacaksın,” diye bağırdı yaşlı adam paslı kılıcını kınından çıkartırken.

Ping onlarla tartışmadı. Belki de bu, tanrıların isteğiydi. Eğer köylüler onu öldürürse, Danze kurtulabilirdi. Daha sonra, gökyüzünde bir ışık belirdi ve derin bir gök gürlemesi duyuldu. Ping yukarı baktı. Bulutlar daha koyuydu ve daha ağırlaşmışlardı. Batı yönünden yaklaşan daha fazla bulut vardı. Başka bir parlama ve gök gürlemesi daha oldu. Sinirlendiği zaman Danze'nin çıkardığı sese benziyordu. İri bir yağmur damlası, Ping'in yanağına düştü, sonra bir tane daha. Göğec dönük yüzlerine yağmur damlaları düşmeye başladığında köylülerin mırıltıları kesildi. Ping'i serbest bıraktılar ve bağırıp kahkaha atmaya başladılar. Çok geçmeden, sürekli bir

yağmur başlamıştı. Köylüler çamurlu su birikintileri içinde dans ettiler.

Ping gözlerini gökyüzünde tutmaya devam etti. Danze neredeydi? Aniden, ejderha bulutların içinden çıktı. Hızla kanat çırpıyordu. Kanatları küçük ve narin göründüler, ağır vücudunu havada tutamayacak kadar kırılgan. Ejderha daha hızlı kanat çırpıttı ancak başaramıyordu. Gücsüz kanatları, kayalık çıkıntılara çarpamazdı. Kanatların çırpması kesildi ve şile bezinden, ince bir pelerin gibi ejderhanın arkasında toplandılar. Danze düşmeye devam etti. Ping izlemeye dayanamıyordu ancak izlemek zorundaydı. Ejderhanın nereye indiğini bilmek zorundaydı. Danze düşüşünü kontrol etmeye, kanatlarını tekrar açmaya çalışıyordu ancak yapamadı. Daha sonra, yaralanmış bacaklarını iki yanına doğru çekti ve başını aşağı uzattı. Vücudunu ters yöne kıvrırdı, böylece göle yöneldi. Yere çarpıp ölmek yerine Danze, göle başının üzerine daldı. Chang'an'daki en yüksek binadan bile daha yüksek bir su sütunu göğe yükseldi. Ancak, göldeki su sığdı. Ping ayak tabanlarında sarsıcı bir darbe hissetti.

“Ejderha, gölün dibindeki evine geri döndü,” dedi yaşlı adam. “Şimdi bize hediye edilen yağmuru kutlamalıyız.”

Köylüler, Ping’i unutarak gölü terk ettiler ve yağmurda şarkılar söyleyip dans ederek evlerine geri döndüler.

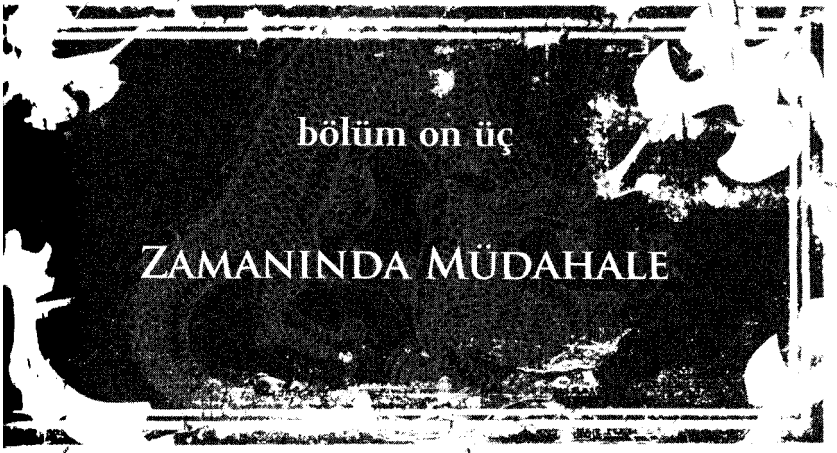
Ping, bir hareket işareti görmeyi umarak çaresizce karanlık sulara bakıyor ve gölün kenarında duruyordu. Yağmur damlaları dışında, gölün yüzeyini hareketlendiren bir şey yoktu. Yağmur şiddetlenmişti. Bulutlar siyahtı. Gündüzden çok gece gibiydi. Genç kızın, ejderhayı aramak için suya atlamasının

bir anlamı yoktu. Yüzme bilmiyordu. Genç kız suyun derinliklerine bakarak gölün etrafında dolaştı ancak hiçbir şey göremedi. Çamura oturdu, tirtir titriyordu. Ejderha olmadan ne yapacaktı ki? Nereye gidecekti?

Ping her zaman yalnız olmuştu. Hayatında olduklarını hatırlayabildiği insanlar sadece Lav Ma ve korkunç Lan'dı. Zaten onlar da arkadaşları değildi. Efendi Lan, genç kıza bir an bile bir yakınlık göstermemişti ve Lav Ma, kıza kibar davranmasına rağmen, onu sadece bir köle olarak görmüştü. Huangling'de iken, daha fazla yemekten, daha sıcak tutacak bir kabandan veya ona doğru daha az şey fırlatılmasından bile daha çok istediği tek bir şey vardı. Genç kız, konuşacak gerçek bir arkadaşı olmasını çok istiyordu. Arkadaşın, bir ejderha şeklinde geleceğini hiç hayal etmemişti. Huangling'de iken arkadaşsızdı ancak yalnız değildi. Şimdi ise dostluğu yaşamış ve kaybetmişti, tüm hayatı boyunca kendini ilk kez yalnız hissediyordu. Genç kızın tüm dostları bir ejderha ve bir fareydi ve şimdi her ikisi de gitmişti. Gözyaşları döküldü ve kızın yüzünden çoktan akmakta olan yağmur sularına karıştı.

Ping su seviyesinin yavaşça yükselmesini izleyerek bütün gün gölün kıyısında oturdu. Arkasındaki köyden kutlama sesleri geliyordu; şarkılar ve bağırışlar, neşeli tezahüratlar ve kahkahalar. Kızın elbisesi sıırıslılam olmuştu ve saçları ıslak şeritler halinde sallanıyordu. Gökyüzü o kadar karanlıktı ki Ping gecenin çöktüğünü güçlükle fark edebilmişti. Genç kız sonunda ayağa kalktı ve gölün çevresinden dolanarak kayalık sığınağa yöneldi. Artan karanlıkta, yapışkan çamurun içinden

ayaklarını sürüyerek ilerledi. Genç kız sendeledi ve yüzükoyun yere düştü. Bir kütüğün üzerine düştüğünü zannetti ancak bu, pullu gri bir kabukla kaplanmış gibi görünüyordu, odundan daha yumuşaktı. Kız başlangıçta dal zannettiği şeylerin boynuzlar olduğunu fark etti. Bu hiç de bir kütük değildi. Bir ejderhanın vücuduydu.

*Kızın kendi kalbi hem onu hem de
ejderhayı canlı tutmaya çalışır gibi
gümbür gümbür atıyordu.*

Ping, gölün kenarındaki suya diz çöktü ve Danze'nin pullu göğüs kafesinde bir kalp çarpması aradı. Bulamadı. Kızın kendi kalbi hem onu hem de ejderhayı canlı tutmaya çalışır gibi gümbür gümbür atıyordu. Ejderhanın ters yönlü pullarının hemen üzerindeki, kaşınmasından hoşlandığı yumuşak, pılsuz bölgeyi bulana kadar yaratığın boynunda elini gezdirdi. Genç kız, parmaklarını buraya bastırdı. Nabız vardı. Yavaş ve zayıftı ancak Danze yaşıyordu.

Yükselen su çoktan ejderhanın arka pençelerini ve kuyruğunu aşmaya başlamıştı. Ping onu kimildatmalıydı. Ejderhayı imtaz etmek ve ona yiyecek ve şifalı otlar verebilmek için onu

kayalık çıkıntının olduğu yere geri götürmeliydi. Köylülerden, ona yardım etmelerini istemeyi düşündü ancak ejderhayı bu kadar acınacak bir halde görmelerini istemedi. Danze'yi oraya kendisi sürüklemeliydi.

Ping, ejderhayla birlikte olduğundan bu yana yüzlerce *li* yürümüştü ancak önünde duran yarın *li*'nin en zoru olacağını biliyordu. Zemin yumuşak ve yağmur yüzünden çamurluydu. Bir dal kullanarak kamplarına giden yolu düzledi, taşları kaldırdı ve çimenleri söktü. Daha sonra, aynı dalı kullanarak ejderhayı sırtüstü çevirdi. Bu bile, genç kızın nefesini kesmişti. Ejderhayı ön bacaklarından tutup çekti. Yaratığın vücudu çamura oturdu. Genç kız, ejderhanın yerini değiştiremiyordu. Kaygan çamurda, düşe kalka yarattığı itti ve çekti, kuvvetle asıldı ve gerdi. Şiddetli yağmur yapmaya devam etti. Gölün seviyesi, tehlike işareti veren bir hızla yükseliyordu. Artık, ejderhanın yarı vücudunu geçmişti. Ping gözlerini kapadı ve Efendi Lan'ı, merhametsiz sözlerle geçen yılları ve kendisine fırlatılan objelerin etine çarpmasından doğan çürükleri düşündü. Vücudunun her parçasındaki, bütün *shu* enerjisini çağırmaya odaklandı. Genç kız, ejderhayı sıkı sıkı tuttu ve büyük bir güçle tekrar çekti. Ejderhanın vücudu, oturduğu çamur kalıptan ayrılırken emme sesine benzer bir ses çıktı.

Ping, ejderhayı sadece birkaç santim kımlıdatmıştı ancak bu ona cesaret verdi. Eğer onu beş santim kımlıdatabildiyse, beş santim daha kımlıdatabilirdi. Kız onu tekrar çekti. Ejderhanın vücudu, gölün kenarındaki dik bayırdan yukarı kaydı. Yaratık ağırdı ve eğer dinlenmek için durursa onun geri kayacağından ve tüm emeklerinin boşa gideceğinden korkuyordu. Bu şekilde,

yarım saat kadar gerildikten sonra Ping'in kolları ağrımıştı ve harcadığı güç yüzünden başı dönüyordu. Bir saatten sonra, ağrı delici bir acıya dönüştü ancak kız durmadı. Sonunda, gölün kenarındaki yamacın üzerine ulaştı. Genç kız, ejderhayı düz zemine çekti ve dinlendi. Yolunun geri kalan kısmı daha düzlüktü. Yağmur, zemini çamurla kayganlaştırmıştı ve Ping ejderhayı daha kolay itebiliyordu. En sonunda, sığınaklarına ulaştı ve baygın durumdaki ejderhayı yağmurun altından çekti.

Her ne kadar yere yığılmak istese de Ping bunu yapamayacağını biliyordu. Genç kız, ateşi yeniden yaktı ve ejderhayı ona yakın bir yere yerleştirdi. Bir önceki gün topladığı odunlar ıslanmıştı. Ateşten dumanlar çıktı ve bir süre için çok az ısı verdi. Ateşin doğru dürüst yanmasını beklerken genç kız, kayalık çıkıntının bir tarafını kapatmak ve yağın yağmurun sığınaklarına girmesini engellemek için dallardan bir paravan inşa etti. Kurumaları için daha fazla odunu ateşin yakınına yığıldı ve ejderhayı sert zeminde elinden geldiği kadar rahat ettirmeye çalıştı. Sonunda ateşten çıkan dumanlar kesildi ve odunlar alev almaya başladı. Veeng Tso'nun kendisine verdiği, kurutulmuş şifalı otların son kalanlarıyla Danze'ye bir bitki karışımı hazırladı. Demliği ateşin üzerine yerleştirdi. Danze'nin yemeğe ihtiyacı vardı. Erzakları azalmaya başlamıştı. Her halükarda ejderhanın darıdan ve yaban sebzelerinden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşündü. Çamurla kayganlaşan yoldan göle geri döndü. Pişmiş et adağı hâlâ mihraptaki kazanın içinde duruyordu. Ping, eti aldığı için vicdanında herhangi bir rahatsızlık duymadı. Bu, gölün ejderhasına sunulmuş bir adaktı. Danze kendi hayatını tehlikeye atarak köylülerin iste-

diğini yapmıştı. Eğer o, eti almaya hak kazanmadıysa kimse kazanmamıştı. Ping dört portakalı da aldı.

Hazır olur olmaz, koyu kahverengi bitkisel içeceğin bir kısmını ejderhanın dişlerinin arasından döktü. Danze bir canlanma belirtisi göstermiyordu. Kız, etten bir parça ve portakallardan birini yedi, daha sonra ateşi besledi ve yanına uzandı.

Ping düşündüğünden daha uzun süre uyumuştı. Uyandığında, şafak vaktini çoktan geçmişti. Kız endişeyle ejderhaya baktı. Danze'nin gözkapakları titredi. Büyük bir rahatlama hissi, sıcak bir kaynağın suyu gibi vücudunu yıkadı. Ejderha hâlâ yaşıyordu. Ateş sönmüştü ancak küllere üfleyerek ve kuru odun ekleyerek tekrar canlandırmayı başardı. Kızın elbisesinin ateşe dönük yattığı ön yüzü kurumuştu ancak arka tarafı hâlâ nemliydi. Şiddetli yağmur azalmış, çiselemeye dönüşmüştü. Ping bitki karışımı tekrar ısıttı ve ejderhaya birkaç ağız dolusu içirmeyi başardı. Genç kız biraz daha yedi ve kendisine de biraz çay yaptı. Bunlar kıza güç vermişti.

Genç kız güçsüz, metalik bir çınlama duydu. “Ping iyi bir iş yaptı.” Bu, genç kızın duyduğu en güzel müzikti.

“Sesini tekrar duymak güzel, Danze,” dedi Ping, ejderhaya gülümseyerek.

Genç kız zayıf bir ses daha duydu. Metalik ejderha sesleri değil, küçük ciyaklamalar ve tırmalamalar. Kız yere doğru baktı ve elbisesinin eteklerinden yukarı doğru tırmanmaya çalışan bir fare gördü.

“Hıvar!”

Ateşten gelen sıcaklık yüzünden fareden dumanlar çıkıyordu. Ping kahkahalarla güldü. Danze, çalan çanlara benzer bir ses çıkardı. Kolları ağrıyordu, elbisesi nemliydi ancak şu anda Ping, istediği her şeye sahipti.

Genç kızın mutluluğu, ejderha kanadını açtığı zaman kayboldu ve bulutların üzerine uçtuğu zaman yarattığın kanadının nasıl yaralandığını gördü. Ejderhanın kanadının ince zarı, yırtık pırtık giysi parçaları gibi sallanıyordu.

“Danze,” diye bağırды kız. “Kanadına bak. Belki de onu kumaş şeritleriyle bandajlayabilirim. Kızıl bulut yağını getireyim.”

“Hayır!” dedi ejderha Ping çantasına uzanırken.

“Yağı taş için saklamalı.”

“Taş gitti, hatırlamıyor musun?”

“Tabii,” dedi ejderha.

“Tekrar onun için geri gitmeyi düşünmüyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır.”

Ping, ejderhaya inandığından emin değildi. “Kanadın için bir şeyler yapmak zorundayız yoksa bir daha asla uçamayacaksın. Lütfen, biraz yağ sürmeme izin ver.”

Ejderha kararlı bir şekilde, başını iki yana salladı. Parçalanmış kanadına bakarak düşündü. “Çok zarar görmüş,” dedi Danze. “Yağ iyileştirmeyecek. Ping dikiş atmalı.”

“Dikiş atmak mı?” dedi Ping.

“Parçalar birbirine dikilirse, kanat zamanla iyileşir.”

Ping, iğneyi ve ipliği satın aldığı anda hiç böyle bir amaçla kullanacağını hayal etmemişti. Kırmızı ipeği, iğneden geçirdi ve Danze’nin kanadının yırtık pırtık parçalarını birbirine dikti.

“Acımıyor mu?” diye sordu kız, ipliği zarın içinden çekerken gözlerini bile kırpmadan.

“Acı yok.”

Ping işini bitirdiğinde, Danze kanadını yeniden açtı. Ping, gülümsemesini bastıramıyordu. “Yamalı bir battaniye gibi görünüyor,” dedi.

bölüm on dört

HIZLI YOLCULUK

“Bu yanlış yol değil mi?” diye sordu Ping.

“Okyanus doğuda.”

“Doğru yol bazen dolambaçlı olmalı,” diye cevapladı ejderha.

“Gerçekten de yağmur yağdırdın, Danze,” dedi Ping.

Yağmur yağmaya devam etti. Ping, çay demleyerek dışarıdaki ıslak manzarayı ve hızla dolan gölü izleyerek fare ve ejderha ile birlikte kaya oyduğu içinde oturdu. Sıcak, kuru ve karnı tok olmak gibi basit zevklerin tadını çıkardı.

İki gün sonra bulutlar dağıldı ve yağmur dindi. Danze ayağa kalktı ve tarlalarıyla meşgul olan köylüleri görebileceği bir yere yürüdü. Bir tanesi sabanı çekiyor, diğerleri iki buklüm tohum ekiyorlardı. Ping, ejderhanın melodik rüzgâr çanlarına benzer sesini duydu.

“Yolculuğa devam etme zamanı,” diye bildirdi ejderha.

Danze, ejderha taşından bahsetmemişti. Onu unutmuş gibi görünüyordu. Ping taşı bir daha asla göremeyeceği için üzgündü ancak en azından okyanusa doğru yola koyulmuşlardı.

Yola çıktıktan birkaç saat sonra Danze, doğuya giden patikadan çıkıp kuzeye yöneldiğinde Ping şaşırdı.

“Bu yanlış yol değil mi?” diye sordu Ping. “Okyanus doğuda.”

“Doğru yol bazen dolambaçlı olmalı,” diye cevapladı ejderha.

Ejderha, sanki her adım özel bir konsantrasyon gerektiriyormuş gibi yavaşça yürüdü. Normalde konuştuğundan bile daha az konuştu. Facia gibi geçen son uçuşu ve demire değmek ejderhayı zayıflatmıştı. Danze, niye yön değiştirdiklerini açıklamadan önce Ping’in, öğle yemeği için mola verene kadar beklemesi gerekmişti.

“Sarı Nehir’e gitmek lazım,” dedi ejderha, Ping’e. “Sandalda yolculuk.”

Bu daha da büyük bir sürprizdi. Daha önce ejderha, Veeng Tso’nun onlara verdiği parayı harcamak konusunda çok isteksizdi. Ping’in, yemek için tek bir bakır para harcamak konusunda ejderhayla saatlerce tartışması gerekmişti.

“Birçok hafta boyunca uçamayacak,” diye açıkladı Danze. “Yaz bitmeden okyanusa ulaşmak lazım.”

Ejderha daha önce hiç zamanlarının kısıtlı olduğundan bahsetmemişti ancak Ping, onu sorgulasaydı bile kıza sebebini söylemezdi. Genç kızın ayakları yürümekten nasır tutmuştu.

Eğer nehirde yolculuk, genç kızın yürümeyeceği anlamına geliyorsa, Danze'nin yeni planına uymaktan mutluluk duyacaktı.

Sarı Nehir'e ulaştıklarında Ping, sadece durup izleyebildi. Yolculukları sırasında derelerden geçmişlerdi. Kanalların yanından yürümüşlerdi. Danze'nin adına nehir dediği, kuvvetli bir su akıntısının üzerinden geçmişlerdi ancak bu coşkun nehirle kıyaslandıklarında hepsi birkaç damla su gibiydi. Sarı Nehir, o kadar genişti ki diğer tarafı görebilmesi için Ping'in gözlerini zorlaması gerekmişti. Nehir o kadar hızlı akıyordu ki genç kız, sandalcıların, sandallarının alabora olmasını nasıl engellediklerini anlamamıştı. Nehir hakkındaki korkutucu bir diğer şey de gerçekten sarı olmasıydı ya da en azından kumlu kahverengi.

"Uzak diyarların sarı toprakları nehre akıyor," diye açıkladı Danze. "Okyanusa kadar bütün yol boyunca gidiyorlar."

Tek varoluş amacı, çok miktarda yük almak veya boşaltmak için yanaşan gemilerin demirleyebileceği bir liman yaratmak olan hareketli bir kasabanın dış kesimlerindeydiler. Kalabalık rıhtımlara yaklaştıklarında Danze, Ping'e ne yapması gerektiğini açıkladı. Genç kız sadece bir sonraki kasabaya değil, mümkün olduğunca doğuya giden, ufak bir sandal bulmalıydı. Daha sonra sandalcıya, yolculuk boyunca kamarasından vazgeçmesi için, makul bir miktarda (adamı şüphelendirecek kadar fazla olmamalıydı) para teklif etmeliydi. Ping adama, yaşlı büyükbabası hasta olduğu için kamaraya ihtiyaçları olduğunu söyleyecekti ancak aslında Danze'nin

gizli kalabilmesi ve yaşlı adam formunda daha uzun kalıp çok fazla enerji harcamaması içindi.

Rıhtım, üzerinde birçok adamın kargı yüklediği ve boşalttığı, taştan yapılmış, sağlam bir yapıydı. Her yana çuval yığınları ve tavuk dolu kafesler sıralanmıştı. Yük arabaları, yük beygirleri ve tahtirevanlar, aralarından geçmeyi zorlaştırıyorlardı. Merdivenler, en az dört kere on tane sandalın bağlı bulunduğu, sahil kıyısına doğru iniyordu. Bazıları, yolcu dolu büyük sandallardı. Daha küçük sandallar, yüksek hububat çuvalı yığınları, sebze tepecikleri veya ipek kumaş toplarıyla kaplıydı. Sandallar, ufak veya büyük olsun, hepsi aynı şekilde yapılmışlardı. Kalın tahta kalaslardan yapılmış sandalların güverteleri, her iki uca doğru hafifçe yükseliyordu ve böylece hem baş hem kış tarafları suyun dışında kalıyordu. Büyük sandalların güverteleri üzerinde bir çatı vardı ve bu yolcuları yağmurdan ve rüzgârdan koruyordu. Yük sandallarında, içlerinde sandalcıların yaşadıkları, küçük kamaralar vardı ancak güvertenin geri kalanı, yük için boş bırakılmıştı. Büyük sandallarda kürek çekmek için oluşturulmuş ekipler vardı ancak küçük sandallar sadece iki kişi tarafından idare ediliyordu. Aynı zamanda narin el işçiliği ürünler de vardı ancak bunlar sadece eğilmiş bambuların üzerine deri şeritler bağlanarak yapılan iri kâseler ya da tahıl ve kurutulmuş balık için taşıma sepetleriydi. Bu uyduruk el işçiliği malzemeler, balıkçılar veya çiftçiler tarafından pazara giderken sopalarını uçlarına asılıyor ve delinecek gibi görünüyorlardı.

Ping Danze'yi rıhtımdaki insanlar tarafından görülmeden ejderha formunda dinlenmesi için bir hububat çuvaları

yığının arkasında bıraktı. Tek gözlü, iri bir sarman kedi gelip Danze'nin yanına oturdu.

"İşte oldu," dedi Ping. "Ben gidip bir sandal bulurken, sana da bir arkadaş çıktı."

Genç kız, içinde yolcular için kamarası bulunan birini ararken, sandaldan sandala dolaşarak saatler harcadı. Sandalcılar, kızıdan şüpheleniyor ve kamaralarını vermek istemiyorlardı. Hepsi, kıza yolcu sandallarına gitmesini söylediler. Ping nehirden hoşlanmamıştı. Çok hızlı akıyordu, çok tehlikeliydi. Üzerinde çalışan, dost canlısı olmayan insanlardan da hoşlanmamıştı.

Ejderhayı bıraktığı yere geri döndü.

"Keşke tekrar yolda olsaydık," dedi kız. "Ağrıyan bacaklar veya su toplamalarını umursamıyorum. Yürümeye devam edemez miyiz?"

"Ping neden korkuyor?" diye sordu ejderha.

"Boğulmaktan."

"Sandalcılar çok yeteneklidir. Nehirde az insan boğulur."

Çok az insanın boğuluyor olması, Ping'in umurunda değildi. Onlardan biri olmak istemiyordu.

"Denemediğim tek bir sandal kaldı ve o da en sondaki."

Diğer sandallardan daha uzakta demir atmış bir sandalı gösterdi. Güvertesinde daha az çuval ve sandık yığılıydı.

"Bir sürü boş yeri var gibi görünüyor."

"Sandalcı, sahtekâr veya soğuk biri olmalı," dedi Danze. "Muhtemelen acemi."

Aslında sandalının görüntüsü Ping'in hoşuna gitmişti. İyi, bakımlı bir sandaldı. Soğan çuvalları ve kavunlar düzgün

bir şekilde sıralanmıştı ve ipler, yelkenler ve sandalının uçları dikkatlice güverteye sabitlenmişlerdi. Sandalcı hakkında da hoşuna giden bir şey vardı. Diğer sandalcılar, gürültülü gruplar halinde ortalıkta dolaşıp seyahat hikâyelerini anlatırken, bu adam güvertesini süpürmekle meşguldü. Genç kız, Danze'nin çıkardığı zayıf, endişeli sesleri duymazdan geldi ve sandala çıktı.

“Doğuya doğru bir seyahat hakkında görüşmek istiyordum,” dedi Ping.

Sandalcı döndü ve Ping'e doğru geldi. Kız aniden, neden bu sandalcıya doğru çekilmiş olduğunu anladı. Bu bir adam değil, kadındı. Saçlarını örtmüyordu ve başının arkasında sıkıca örgü yapmıştı. Yüzü, nehirde geçirdiği pek çok senenin etkisiyle kararmış ve kırışmıştı.

“Ben yolcu almam,” dedi sandalcı kadın.

Sandalcı kadın, kenevirden yapılmış bir pantolon ve erkeklerinkine benzer, vücudunu saran bir ceket giyiyordu. Kadının ayağında sağlam, su geçirmez botlar vardı. Avuçları, sürekli kürek çekmekten ve sandalını kuvvetli akıntılarda, sıkıca desteklemekten nasır tutmuştu. Tek gözlü kedi, iskele güvertesi üzerinde gezindi ve sandalcı kadının bacaklarına sürtündü.

“Tamam,” dedi kadın. “Birkaç misafirin bir zararı olmaz.”

“Bu sizin kediniz mi?” diye sordu Ping.

Kadın başıyla onayladı. Ping kediye okşayınca, kadının sert yüz ifadesi kayboldu. Ping kadınla bir anlaşma yaptı ve Danze'yi sandala getirmek için geri döndü.

“Biraz ekstra paraya, sandalcı kadın bizim için yemek de pişirecek,” dedi Ping ejderhaya.

Az miktarda kargosuna rağmen yolculuk kârlı olacaktı, kadın yelken açmak için sabırsızlanıyordu.

“Sabaha kadar bekleyemez miyiz?” diye sordu, nehir macerasına atılmak için o kadar da sabırsızlanmayan Ping.

“Gün ışığı için hâlâ dört saat kadar daha zamanımız var,” dedi sandalcı kadın. “Eğer şimdi hareket edersek, bir gece için daha demirleme parası ödemem gerekmeyecek.”

Oyalanmalarını gerektirecek bir şey yoktu. Ping, Danze’yi kamaraya götürdü. Sandalcı kadın, sandalı çözüp iskeleden uzağa itti. Sandalı, korunaklı limandan dışarı çıkana ve kuvvetli akıntı sandalı kavrayıp nehre doğru çekene kadar, sırkla ilerletti. Ping sıkıca tutundu. Sandalcı kadının, Ping’in rahatsızlığına kahkahalar atarken gözleri parladı ve daha sonra güleç kırışıklıklarının katları arasında kayboldu.

“Daha önce açılmadığını görebiliyorum,” dedi kadın. “Endişelenme, şimdiye kadar suda bir soğandan fazlasını kaybetmedim.”

Sandal, suların arasında tehlikeli bir hızla kayıyordu. İskeleye bağlıyken yeteri kadar sağlam görünüyordu ancak şimdi dalgalar sandalı bir oyuncak gibi sallıyordu. Geniş nehrin her iki yanındaki setler, dik falezlerde yükseliyorlardı ancak çok uzakta görünüyorlardı. Kayaların tepe noktaları sudan yükseliyordu ve Ping, sandalın bunlardan birine çarpmasından korkuyordu. Sandalcı kadın, tek başına sandala yön veriyor, çok uğraşması gerekiyordu ancak sandalı güvenli bir şekilde, ustalıklı kayaların arasından geçiriyordu. Önlerinde, geniş nehri üç dar kanala bölen, iki büyük ada belirdi.

“Üç Kapılar,” dedi sandalcı kadın. “Sağdaki kanal İnsanların Kapısı’dır, ortadaki kanal Tanrıların Kapısı’dır ve soldaki kanal da Ejderha Kapısı’dır. Hangisinden gideceğiz?”

Ping paniklemişti. “Ben deniz yolculuğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sen seçemez misin?” Neden herkes ondan kararlar almasını bekliyordu ki?

“Yanımda sıkça yol arkadaşı olmuyor. Senin karar vermen hoşuma gider.”

Ping kanallara baktı. “Ejderha Kapısı.”

“İyi bir seçim,” dedi sandalcı kadın. “Bu, en geniş ada-
nın etrafından dolanan, daha uzun bir kanaldır ancak akıntı
burada daha yavaştır ve dümen kullanmak daha kolaydır.”

“Diğer ikisi nasıldır?”

“İnsanların Kapısı, en yavaş akıntının olduğu kanaldır. Kolay bir yol gibi görünür ancak sadece küçük bir kısmı su-
dan çıkmış kayalıklar gibi uğraşılacak gizli tehlikeler vardır. Tanrıların Kapısı en kısa ve en düz rotadır ama akıntı çok tehlikelidir. İyi seçim yaptın.”

Sandalcı kadın, tekneyi soldaki kanala yönlendirdi. Rüzgârın hızı azaldı. Akıntı zayıfladı, sandal yavaşladı. Dik yamaçlar, öğleden sonra güneşini kapadılar. Ping, kenar setlere yaklaştıklarında kendini daha güvende hissetti. Genç kız, sandalcı kadının, fakir insanlar için mağara evler olduğunu söylediği, yamaçlara oyulmuş delikler fark etti. Mağaralarda yaşayanlardan bazıları, yamaçların kenarlarına kazılmış dar, tehlikeli yollardan yürüyorlardı. Sandal geçerken el salladılar. Kanal içindeki korunaklı dönemeçte, dik dağ yamaçları, çimenlerle kaplı tepelere ve bambu çalılıklarına dönüştü. Daha sonra,

yamaçlar tekrar yükseldi. Sandal adanın kuzey sahili etrafından dolaştı ve nehrin kızgın akıntısına geri çekildiler. Sandal tekrar hızlandı. Ping'in midesi bulandı.

Sandalcı kadının adı Jiang Bing'di. Sandalı iki kere on adım uzunluğunda ve güvertesi, tıpkı diğer tekneler gibi her iki uçta yükselmektedir. Sandalın kış tarafında, kadının sandala yön vermekte kullandığı geniş dümen vardı. Güvertenin ortasında da kadının kamarası bulunuyordu. Kamarada sadece örülmüş bambu çatılı, ahşap bir kulübeydi. İçeride saman bir döşek bulunuyordu. Döşek basitti ancak Danze'nin, günlerini ejderha formunda geçirmesi için gerekli mahremiyeti sağlıyordu. Sandalın kenarları güverteden sadece bir ayak boyu yükseklikteydi. Ping, nehre düşeceğine inanıyordu. Kamaranın dışında alçak bir korkuluk vardı. Ping bu korkuluğun üzerine çıkmış oturuyordu.

Sandalcı kadının kürek çekmesine gerek kalmadı. Akıntı çok hızlıydı ve kadının tek yapması gereken kış tarafında durmak ve sandala dümenle yön vermektir. Sandal, çalkantılı nehir sularında bata çıka ilerliyordu. Sandalı rotasında tutmak için kadının tüm gücünü harcaması gerekiyordu. Ping, akıntının ters yönünde gitmek için kürek çekmenin, Jiang Bing için ne kadar ağır bir iş olduğunu hayal etti. Ping'den pek de iri olmayan sandalcı kadının, bu işi yalnız başına yapması mümkün görünmüyordu ancak pek çok defa yapmış olmalıydı.

Danze, Ping'e teknede bir günde aldıkları yolu, yürüyerek ancak dört günde gidebileceklerini anlatmıştı. Genç kız, bu kadar kızılı ilerliyor olmalarından memnundu ancak bu durum onu huzursuz da ediyordu. Sadece bir soğan çuvalının üzerine

oturup hiçbir şey yapmadan bu kadar hızlı hareket ediyor olmak doğaya aykırı görünüyordu. Ping, nehrin hareketli, sarı sularına baktı. Suyun kuvveti kızı korkuttu. Daha önce, gölün sakin sularına atıldığında, suyun gücünü hissetmişti. Sarı Nehir'e düşerse, nehir onu hızla çamurlu derinliklere çekerdi ve bu sefer Danze bile kurtaramazdı. Ping, sandalın kışında oturup dümeni sıkıca tutan ve gözleriyle önlerindeki nehri tarayan Jiang Bing'i izledi. Genç kız yetkin ellerde olduklarından emin oldu. Kedi bir sepetin üzerine oturmuş, tek sarı gözüyle Ping'e bakıyordu. Diğer gözün olması gereken yerde, içeri doğru çökmüş bir yara vardı. Kedi göz bile kırpmıyordu. Bu, Ping'i huzursuz etti.

"Genelde insanlara pek ilgi göstermez," dedi sandalcı kadın. "Sende bu kadar büyüleyici ne buldu bilmiyorum."

"Ben biliyorum." dedi Ping. Genç kız, Hıvar'ı dikkatle elbisesinden çıkardı.

Kedi ileri doğru atılmaya hazır bir halde, yere sindi. Hıvar, kediye baktı ve çılgına dönmüş bir biçimde oradan kurtulmaya çalıştı. Ping, fareyi çabucak elbisesinin katları arasına sıkıştırdı.

Sandalcı kadın kahkaha attı. "Şimdi anlıyorum."

Güneş ufkun arkasında gözden kaybolduğunda kadın, sandal kıyıdaki sete yönlendirdi ve akıntının kuvvetli olmadığı, dar bir koy buldu. Güverteden aşağı ufak bir çapa attı ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Ping, Jiang Bing'in yemek pişirmek için kullandığı, ayaklı, metal çanağın içinde odun kömürleriyle ateş yaktı. Kadın, balık yahnisi yapmak üzere, daha önce yakaladığı balıkların pullarını temizledi.

Yemekten sonra Ping, suyun sığ bir bölümünde kâseleri ve yemek çubuklarını yıkadı. Daha sonra, Danze'nin rahatının yerinde olduğuna emin olduğunda, lahana çuvalları ve kavun kasaları arasında kendine bir yatak hazırladı. Sandal, sanki tekrar yola çıkmak ister gibi çapa tarafından geri çekilince güverte sallandı. Karanlık, yıldızlarla dolu gökyüzü üzerlerinde uzanıyordu. Genç kız, Danze'nin, yerini nasıl bulacağını öğrettiği Gök Mavisi Ejderha Takımyıldızı'nı görebiliyordu. Ay, her gece gökyüzünde, ejderhanın boynuzundan kuyruğuna doğru hareket ediyordu. Ay henüz boynuza yeni ulaşmıştı ancak genç kız o kadar yorgundu ki daha boyun hizasına gelmeden uyuyacağını biliyordu.

Ertesi sabah, şafak vaktini pek de geçmeden nehirdeki rotalarına geri dönmüşlerdi. Ping, sandalı sanki su üstünde yüzen küçük bir dalmış gibi baştan sona sallayan suyun kuvvetinden hâlâ rahatsız oluyordu. Genç kız, çalkantılı sulara bakmamaya çalıştı ancak nehri sınırlayan, uzaktaki çıplak yamaçlarda dikkat çekecek pek az şey vardı.

Etrafta izleyecek hiçbir şey olmadığı için Ping, Jiang Bing'le konuşmaya ve böylece aklını akıntılı nehirden uzaklaştırmaya karar verdi. Genç kız, yolunun üzerindeki kasalara ve kutulara tutunarak dikkatle teknenin kıç tarafında geçti ve sonra kendini birkaç çuvalın arasına sıkıştırdı.

Ping, sandalcı kadına kendisi hakkında sorular sordu. Jiang Bing, imparatorluğun, Huangling'den bile daha uzak bir köşesinden olduğunu söyledi.

“Benden çok daha yaşlı bir adamla evliydim,” dedi kadın. “Ebeveynlerim onu seçti çünkü adamın on *mou* büyüklüğünde, verimli toprakları vardı ve oldukça yüksek bir başlık parası ödedi.”

“Sana kötü mü davrandı?” diye sordu Ping.

“Hayır. İyi bir adamdı ama evliliğimizden kısa bir süre sonra öldü. Toprakları kardeşine kaldı ve tüm hayatımı kayıncı hizmet ederek geçirmem gerekiyordu.”

“Sen ne yaptın?”

“Sadece on altı yaşındaydım, kalmak yerine kaçtım.”

“Hepsini kendi başına nasıl başardın?” diye sordu Ping.

“Başlangıçta zordu,” diye cevapladı kadın. “Nerede iş bulabilirsem çalıştım. On yıl sonra, bu sandalı alacak parayı biriktirdim. Sandalcılar dost canlısı insanlar değildir. Tüccarlar, ailesi olmayan ve tek yol arkadaşı bir sarman kedi olan, yalnız bir kadına temkinli yaklaşırlar. Mallarını erkeklerin çalıştırdığı sandallarla sevk etmeyi tercih ediyorlar. Bu yüzden hâlâ ancak hayatımı devam ettirebilecek kadar kazanıyorum ama mutluyum.”

Ping, Danze ile oturması gerektiğini biliyordu ancak Jiang Bing’in arkadaşlığından da çok hoşlanıyordu.

“Ya sen?” diye sordu sandalcı kadın. “Seni, büyükbabanla yolculuk etmeye iten şey nedir?”

Ping, kadının sorularının, kaçınılmaz bir şekilde, kendisi ile ilgili bir yerlere geleceğini biliyordu. Danze, ou, başkalarına gerçeği anlatmamak konusunda uyarmıştı ancak genç kız Jiang Bing’e yalan söylemek istemiyordu.

“O benim büyükbabam değil,” diye, kısık bir sesle cevapladı, böylece ejderha onu duyamayacaktı.

“Ailem beni henüz bir çocukken köle olarak sattı,” dedi kız. “Yakın bir zaman öncesine kadar, zalim bir efendi için çalıştım. Yaşlı adam, kaçmama yardım etti. Bunun karşılığında, ben de ona yolculuğunda eşlik etmeye karar verdim.”

Jiang Bing başıyla onayladı ve hüzünlü bir ifadeyle gülmüştü. Ping, daha önce hiç kimsenin onun hayatını, bu kadın kadar anlamadığını düşündü.

“Sen ve yaşlı adam nereye gidiyorsunuz?”

“Okyanusa,” diye cevapladı Ping. “Ölmeden önce okyanusu görmek istiyor.”

Ping, sandalcı kadının tepkisinin ne olduğunu görmek için baktı.

“Bu nehrin, oraya kadar uzandığı söylenir,” dedi kadın.

Ping, Jiang Bing’in yeteneğine güvenmeye başlayarak biraz rahatladı. Hava, genç kızın ayakkabı ve çoraplarını çıkartacak kadar sıcaktı. Belki de, yolcuğun en kötü bölümü arkalarında kalmıştı. Belki de, okyanusa kadar bütün yolu yürüyerek gitmeye uğraşmayacaktı. Belki de, bunun yerine sadece sandalda bir ya da iki hafta oturacaktı ve okyanus ona gelecekti.

*Ping'in, okyanusa kadar tüm yolu
nehirden gitme hayali, çorbadaki kabarcıklar
gibi kayboldu.*

Suyun üzerinde beş günden sonra Ping, sandalın nehrin sularına batıp çıkarak seyir etmesine alıştı. Genç kız artık güverteden düşmekten korkmuyor, sandalda güvenle dolaşıyor ve kadına yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Genç kız, kısa sürede nehrin üzerindeki hayatı sevmeye başlamıştı. Huzur veren bir ritmi vardı. Yapılması gereken işler, yakalanması gereken balıklar vardı, buna rağmen her gün hiçbir şey yapmadan oturup etraflarında değişen manzaranın tadını çıkartacak birkaç saat kalıyordu.

Dik yamaçlar önce yavaş yavaş tepelere ve daha sonra düz, verimli arazilere dönüştü. Köyler ve tarlalar yanların-

dan geçiyordu. Taşra hayatı manzaraları; tarlaları çapalayan çiftçiler, nehir kıyısında çamaşır yıkayan kadınlar, çamurda yuvarlanan bir mandayla ilgilenen genç bir çocuk, görünüp kayboluyordu. Genç kız, gerçek olaylardan çok, bir dizi tabloya bakıyor gibiydi. Nehrin kıyıları dut bahçeleriyle doluydu.

Jiang Bing, nehir ve çevresindekiler hakkında her şeyi biliyordu.

“Dut ağaçları, sadece tatlı meyveleri için yetiştirilmez,” diye anlattı kadın, Ping’e. “Bu ağaçlar, ipek böceklerinin en sevdiği yiyecek olan yaprakları için de yetiştirilirler. İpek böcekleri, yiyebildikleri tüm yaprakları yerler ve bu küçük yaratıklar karşılığında, ipek kozası örerler.”

“Dünya harikalarla dolu,” dedi Ping.

Devasa yamaçlara oyulmuş gibi görünen, teraslı tepelerden geçtiler, sanki buradan geçen bir dev, yamaca tırmanmayı kolaylaştırmak için dev bıçağıyla tepceye basamaklar oymuştu. Ping bunu söylediğinde, Jiang Bing kahkaha attı.

“Bir dev tarafından oyulmadılar,” dedi kadın. “Çiftçiler, tepenin yamaçlarında tahıl ve bitki yetiştirebilmek için basit kürekleriyle yamacı kazar ve bu düz alanları oluştururlar.”

Gün ortasında öğle yemeklerini yerlerken, kadın her gün yaptığı gibi, sandalı bağladı. Yemek hep aynıydı: balık ve biraz zencefille ile Jiang Bing’in çok sevdiği bir yaban otuyla tatlandırılmış soğanlar.

Ping’in, nehirdeki yolculukta hoşuna gitmeyen tek şey sarman kedi olmuştu. Sürekli genç kızı izliyor, hiç kırpmadığı tek sarı göz, sürekli ona bakıyordu. Zavallı Hivar, genç kızın

elbisesinden günde sadece birkaç dakikalığına çıkabiliyor ve Ping'in gözetiminde güvertede gezinebiliyordu.

Jiang Bing'in kaç yaşında olduğunu anlamak zordu ancak kadının, kendi annesi olabilecek yaşlarda olduğunu düşünüyordu. Genç kız, bu nehrin üzerinde yaşamamanın ve kadının yardımcısı olarak çalışmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti; güzel bir hayat olacağını düşündü. Belki, Danze okyanusa ulaştıktan sonra geri gelebilirdi. Bir tıslama ve tükürük sesi, Ping'i gündüz düşlerinden uyandırdı. Hıvar güverte boyunca koşuyor, sandalcı kadının kedisi de onu kovalıyordu. Fare, tırnaklarını Ping'in elbisesine geçirerek yukarı tırmandı ve bu telaş içinde kızı da tırmaladı. Hıvar nehrin üzerinde yaşamaya çok da hevesli olamazdı. Kedi, Ping'e düşmanca baktı. Genç kız, şimdiye kadar tanıdığı tüm dört ayaklı yaratıkları sevmişti: Huangling'deki sığırı ve keçiyi, birlikte hapsedildiği domuzları, Hıvar'ı ve tabii ki ejderhayı. Ama genç kız, sandalcı kadının sarman kedisinden hoşlanmamıştı.

Danze, günün büyük bir bölümünde kamarada uyuklamaktan hoşlanıyordu. Ping, ejderhanın taşı bulma fikrinden tamamen vazgeçmiş olmasından memnundu. Genç kız, yaşlı ejderhayla daha çok zaman geçirmesi gerektiğini biliyordu ancak güvertede kalmayı ve Sarı Nehir'de geçirdiği hayatıyla ilgili hikâyeler anlatan Jiang Bing'i dinlemeyi tercih ediyordu. Sessiz bir ortamda, bolca dinlenmenin Danze için de iyi olduğunu söyledi, kendine. Böylece ejderha, tüm *qi* gücünü kanadını iyileştirmek için kullanabilirdi.

Öğle yemeklerini henüz yemişlerdi. Ping kömür ateşinde su kaynatıyor ve Jiang Bing için çay yapıyordu. Veeng Tso'nun

verdiği çay yapraklarından az bir miktar kalmıştı ancak genç kız, bunları sandalcı kadınla paylaşmaktan memnundu.

“Bir sonraki kasabada demir atacağız,” dedi Jiang Bing çayını yudumlayarak.

Ping nehrin aşağısına baktı. Ufukta, karanlık bir leke görebiliyordu. İlkbahar güneşinin sıcaklığına rağmen genç kız titredi.

“O kasaba mı?” diye sordu Ping. Genç kız gözlerini zorluyordu ancak hiçbir detay göremiyordu.

Jiang Bing başıyla onayladı.

“Adı nedir?” diye sordu Ping ancak aniden ismini bilmek istemediğini hissetti.

“Vuuçeng.”

Ping’in, okyanusa kadar tüm yolu nehirden gitme hayali, çorbadaki kabarcıklar gibi kayboldu. Danze’nin Vuuçeng, büyücülerin ejderha kalbi aramak için toplandıkları yer, hakkında söylediklerini hatırlayınca genç kız titredi.

“Burada durmak zorunda mıyız?” diye sordu kız.

“Teslim etmem gereken yük var,” diye cevapladı Jiang Bing.

“Eğer buraya uğramadan geçerse bu yükü teslim etmediğin için edeceğin zarar kadar daha fazla ödeme yaparız sana,” diye ısrar etti Ping.

Jiang Bing, Ping’in endişelerine çok şaşırmış görünüyordu. “Yükü boşaltmak sadece bir saat kadar sürer.”

Danze, Ping’in arkasında, yaşlı adam formunda belirdi. Günlerdir ilk kez güverteye çıkıyordu.

“Danze,” dedi Ping. “Burası Vuuçeng!”

Yaşlı adam hiçbir şaşırma belirtisi göstermeden ileri baktı.
“Buraya geldiğimizi biliyor muydun?”

Danze başıyla onayladı. Ping, bir şeyler sormak istedi ancak Jiang Bing yanlarındayken yapamazdı.

Nehir onları kasabaya yaklaştıırken, kara leke, karanlık bir dağ şeklini aldı ancak hâlâ bulanık görünüyordu. Dağın zirvesinde, bir duman sütunu dönüyordu. Ancak duman yükselmiyor, yavaşça alçalıyor ve dağın yamaçları çevresinde gri bir sis halkasına dönüşüyordu.

“Burası Ateş Dağı,” diye açıkladı Jiang. “Dağın tepesinde, yeryüzünün derinliklerindeki ateşlere giden bir çukur var.”

Ping, onlar yaklaştıkça dağın büyümesini seyretti. Yamaçları, dağın bir yüzünden aşağı doğru akarken donmuş karanlık bir nehre benzeyen şeyi saymazsak, yanmış kömür artıklarına benzeyen taşlarla kaplıydı.

“Ateş Dağı’nın içi o kadar sıcaktır ki kayaları eritir,” dedi Jiang Bing, kızı. “Uzun zaman önce, erimiş kayalar dağdan dışarı fışkırmış ya da öyle diyorlar. Korkunç, kızıl bir renkleri varmış ve şehrin yarısını yutarak yamaçtan aşağı akmışlar. Sonra soğuyup, tekrar kayalara dönüşmüşler ve kasabanın geri kalanı kurtulmuş.”

Vuuçeng, Ping’in şu ana kadar gördüğü en çirkin yerdi. Dağ üzerinde hiçbir yerde, hiçbir şey yetişmiyordu. Huangling’in çıplak topraklarında bile başıboş birkaç kış kavunu ve bir miktar deve dikenini olurdu. Ateş Dağı’nda hiçbir şey yoktu. Tek bir yeşil filiz bile.

Kasaba, sıralı kayalardan çıkartılmış parçalarla örülmüş, yüksek bir duvarla çevriliydi. Vuuçeng, saklayacak sırları olan

bir kasaba gibi görünüyordu. Sanki güneşten sakınmak ister gibi, katılaşmış bir kaya sırasının gölgesinde uzanıyordu. Jiang Bing, akıntı yönünden ayrılıp sahile yöneldiğinde, sandal bir baştan diğer başa sallandı. Ping, ejderhayı, sandalcı kadının onları duyamayacağı bir yere götürdü. Genç kız kediyi oturmakta olduğu soğan çuvalının üzerinden kovaladı böylece o ve Danze, bir yere oturabilecek ve korkuluğa tutunabileceklerdi.

“Neden bu berbat yere gitmek istiyorsun?” diye sordu Ping.

“Ejderha taşını bulmak için,” diye cevapladı ejderha.

“Onu unuttuğunu sanmışım.”

“Hayır. Burası, Deeav’ın taşı getireceği yer, çok altına satmak için.”

“Sence Deeav burada mı?”

Yaşlı adam başını ne evet ne de hayır anlamına gelen, can sıkıcı şekilde bir yandan diğerine salladı.

“Ben oraya gitmek istemiyorum,” dedi Ping ama Vuuçeng’c gitmekle ilgili kötü bir önsezi de hissetmedi. Kedi okşanmak isteyerek kızın kolunu dürttü. Ejderha taşını bulmaları için en ufak bir şans bile varsa, Ping’in kalbinden kasabaya gitmek geçiyordu.

“Bazen yaklaşmak, uzaklaşmak gibi görünür,” dedi ejderha.

Sandal iskeleyle hafifçe çarptı ve Jiang Bing halatları bağladı. İskelenin çürümüş kalaslarına çıkmak için basamaklar yerine, çürük merdivenler vardı.

Yaşlı adam formundaki ejderha, sandalcı kadını başıyla selamladı ve yürüyerek merdivenden çıktı. “Sandalcı kadının parasını öde, Ping,” dedi kızın zihnindeki ejderha sesi.

Ping iç cebinden bir miktar para çıkardı ve Jiang Bing'e verdi.

“Keşke seninle daha uzağa seyahat edebilseydim,” dedi kız.

Sandalcı kadın, Ping'in elini kendi elleri arasına aldı ve bir süre bu şekilde tuttu.

“Belki başka bir sefere,” dedi sandalcı kadın üzgünce, daha sonra işine döndü.

Ping ejderhayı iskeleye doğru, hüzünlü bir kalple takip etti.

Genç kız, karaya ayak basar basmaz başının döndüğünü hissetti. Yürürken bacakları yalpalyordu. Sandal üzerinde hareket etmeye o kadar alışmıştı ki, ayaklarının altındaki hareketsiz zemin ona sallanıyormuş gibi geliyordu. Genç kız, nehirdeyken mide bulantısı hissetmemişti ancak artık karadaydı ve midesini altüst olmuş hissediyordu. Kasabanın duvarlarının yapıldığı karanlık kül taşları, kabarcıklı ve çukurluydu. Duvarın üzerindeki kayaların çıkıntılı uçları o kadar sivriydi ki tırmanmaya çalışan birinin derisini delip geçebilirdi. Ancak duvardaki giriş kapıları açıktı ve muhafız yoktu. Ping ve ejderha, bu kül rengi kasabaya girecek kadar sersemleser, kimse onları durdurmayacaktı.

Kasabanın giriş kapısından içeri doğru, eşit genişlikte üç sokak uzanıyordu.

“Hangi yol?” diye sordu ejderha. Sesi, şimdiden yorgun gibi geliyordu.

“Ben nereden bileyim?” diye sordu Ping sinirle.

“Hangi yol, Ping karar verecek,” dedi ejderha.

Ping, neden kendisinin karar vermesini istediğini bilmiyordu ancak ejderhayla tartışmanın vakit kaybı olduğunu biliyordu. Genç kız ortadaki yolu işaret etti ve ejderha o yola girdi.

Vuuçeng, donuk renkli ve dökülmekte olan bir kasabaydı. Sokaklar, ezilmiş kömür artıklarından yapılmıştı. Evler eskiydi ve yıkık döküktü. Bazıları çok eski odunlardan, diğerleri ise kasaba duvarlarında kullanılan çirkin kayalardan yapılmıştı. Saraylar, güzel salonlar, heykeller yoktu. Etrafta insan da yoktu. Hayalet kasaba gibiydi, boş ve sessiz. Ping'in, canlı olarak görebildiği sadece çatı kirişine tünemiş iki büyük, siyah kargaydı. Dağdan kasabaya doğru kül taneleri uçuşuyordu ve Ping'in elbisesinin koluna konuyorlardı. Dumanlı hava, gözlerini yakıyor ve çürümüş yumurta gibi kokuyordu.

"Deeav'ın buraya geleceğinden emin olamazsın," diye fısıldadı Ping.

Ejderhanın metalik sesi, kasvetli sokaklarda yankılandı. "Danze, ejderha avcılarının yöntemlerini bilir."

"Taşı nasıl bulacağız?"

"Onu, Ping bulmalı."

"Nerede olduğunu bilmiyorum!"

"Ping taşı bulabilir. Zihninle araştır."

Ping, Danze'ye baktı, onu görececek kimse yoktu ancak ejderha yaşlı adam formundaydı. "Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyorsan, delirmiş olmalısın," diye cevapladı Ping.

"Ping, daha önce de bir şeyleri hissetti."

Ping daha önce hissettiği dehşet duygusunu hatırladı, bir kere Chang'an'daki pazar yerinde ve Fengjing kasabasına

yaklaştıklarında bir kere daha. Hatıraları bile, kızın titremesine sebep oldu. Her iki seferde de Deeav yakınlardaydı. Genç kızın midesi bulanıyordu ancak bu daha önce hissettiği dehşet duygusuyla aynı şey değildi. Her üç sokağı da baştanbaşa yürüdüler ancak kimseye rastlamadılar. Bir veya iki sefer Ping, pencerelerinden onlara bakan gözler hissetti ya da evlerin giriş kapılarında, göz ucuyla, birilerini gördüğünü düşündü ancak dönüp baktığında hiç kimse yoktu. Tek yol arkadaşları, tembel tembel çatından çatıya gezinen iki kargaydı. Duydukları tek ses, kuşların ağır, hüznü dolu gırtlaklarıydı ve ardından tekrar sessizlik çöküyordu.

Her üç yolu da dolaşmayı bitirdiklerinde, Ping durdu. Genç kız, Vuuçeng'i sevmemişti ancak dehşet hissi yoktu.

"Deeav burada değil," dedi kız.

"İyi," dedi ejderha.

"Haydi, o zaman gidelim," dedi Ping, giriş kapısına dönerek. "Eğer acele edersek, Jiang Bing açılmadan önce iskeleye yetişebiliriz."

Danze bitkin bir halde başını salladı. "Bir han bulmalı."

"Niçin? Herhalde geceyi burada geçirmeyi düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

Genç kız ejderhayı hiç bu kadar yorgun görmemişti.

"Burası çok tuhaf bir yer ve geldiğimizden beri tek bir insana rastlamadık. Nehirdeki bir salda uyumayı bile buraya tercih ederim."

Yarım yamalak aydınlık, yerini karanlığa bıraktığında, pencerelerde fenerler belirmeye başladı. Danze, Ping'i kül taşı

binalardan birine götürdü. Kapının yanında duran, karanlık hayvan şeklini gördüğünde Ping korktu ve çığlık attı.

“Hancı,” dedi Danze.

Ping daha yakından baktı. İlk başta, bir çeşit garip cannavarmış gibi gördüğü şeyin aslında sadece bir adam olduğunu fark etti. Adamın saçları omuzlarına kadar iniyordu. Hiç dişi yoktu ve yüzünde, sol gözünün kenarından çenesine kadar uzanan bir yara izi vardı. Adam, elbisesinin üzerine, kurt postundan yapılmış gibi duran bir tunik giymişti. Hancı onlara kuşkuyla, ters ters baktı ancak şeytani değil huysuz görünüyordu. Ping, adama birkaç bakır para verdi ve hancı onları bir odaya götürdü.

Ping aç değildi ancak kızın, adamdan yemek getirmesini istemesi konusunda Danze ısrarlıydı. Bir süre sonra, hancı onlara üzeri örtülü, kilden bir çömlek getirdi. Ping çömleği açtı ve içinde tavuk parçaları bulunan koyu bir yahniden dumanlar yükseldi. Güzel kokuyordu, Jiang Bing’in kullandığı yaban otu gibi. Danze, yahniden bir kâse yedi. Ping, Vuuçeng’de yapılmış hiçbir şeye güvenmiyordu. Genç kız yahniye kaşığına daldırdı ve az bir miktar yudumladı. Tadı güzeldi ancak genç kızın midesi bulanıyordu ve sadece birkaç damla yutabilmişti.

Garip Vuuçeng kasabası, sürgülü kapının diğer yanında kaldığında Ping rahatlamaya başladı. Tüm yapmaları gereken, gece burada zaman geçirmekti, sonra sabah olduğunda nehre geri dönebilirlerdi. Genç kız sandıkta temiz şilteler ve battaniyeler buldu ve bunları yere yaydı. Tekrar ejderha formuna dönen Danze, şilteyle ilgilenmedi ve dev bir kertenkele gibi,

kuyruğunu kendi etrafına dolayarak yere oturdu. Ping, kendi şiltesine uzandı ve bir ejderhayla, hanın birindeki bir odayı paylaşmanın ne kadar garip olduğunu düşündüğü sırada, Danze ayağa kalktı.

“Dışarı çıkma zamanı,” dedi ejderha.

Ping sızlandı. “Ne için dışarı çıkmak istiyorsun? Tehlikeli olabilir.”

“Ejderha taşını aramak lazım.”

“Ama şehrin her tarafını dolaştık. Deeav’ı hiçbir yerde hissetmedim.”

“Bu sefer Deeav’ı aramıyor. Ejderha taşını arıyor.”

Ejderha yaşlı adama dönüşmeye başladığında, genç kız başını diğer yöne çevirdi. Genç kız kapının sürgüsünün açıldığını duydu ve adamı dışarıdaki geceye doğru takip etti.

Vuuçeng, gece olduğunda çok farklıydı. Şimdi sokaklar, kendi işleriyle uğraşan, garip insanlarla doluydu. Yüzleri, başlarındaki kapüşonların altında saklanan insanlar vardı. Üzerlerinde garip şekiller resmedilmiş elbiseler giyen adamlar vardı. Saçları tamamen beyaz bir kadın vardı.

“Simyacılar, astrologlar ve büyücüler kötü insanlar değil,” dedi ejderha, kıza. “Ping’in korkmasına gerek yok... ruh çağırانlar başka.”

“Ruh çağırانlar nedir?” diye sordu Ping.

“Geleceği öğrenmek için ölüleri diriltten büyücüler.”

Ping, bir ruh çağırانla, bir simyacıyı nasıl ayırt edeceğini bilmiyordu, bu yüzden hepsine karşı dikkatli olmaya karar verdi.

Ping'in gündüz gördüğü boş binaların birçoğu açılmış ve dükkânlara veya yemek tezgâhlarına dönüşmüşlerdi. İnsanlar, kâseler dolusu sıcak yahni ve tabaklar dolusu pişmiş et yiyordu. Neredeyse normal bir kasaba görünüyordu, tabii normal bir kasabada insanlar, gecenin bu saatinde, sanki gün ortasıymış gibi alışveriş yapıp yemek yemek yerine uyuyor olurlardı.

Ping'in, kasabalarla ilgili çok fazla tecrübesi yoktu ancak Vuuçeng, şimdiye kadar gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu. Satılan eşyalar, Chang'an pazarında satılanlardan farklıydı. Bir tezgâhta, on veya iki kere onluk sıralar halinde, bambu yapraklarına düzgünce iğnelenmiş ölü böcekler; kırkayaklar, örümcekler, kinkanatlılar satılıyordu. Bir diğerindeyse taş parçaları satılıyordu. Taşların bazılarının üzerinde, parlayan gümüş ve altın parçacıkları ya da kırmızı ve yeşil damarlar vardı. Bazı taşlar ise yaşayan varlıklar gibi şekillendirilmişti: bir kaplumbağa, bir armut, bir yumruk. Diğerleri ise, yerden toplanabilecek taşlar gibiydi ancak tezgâhtar, onların sihirli özelliklerini anlatıyordu.

Başka bir tezgâhta, kan içinde duran iç organlar; böbrekler, kalpler, metrelerce bağırsak vardı. Yılan derileri, ayıkulakları ve kavanozlara doldurulmuş dişler, pençeler ve gözler vardı. Bu malzemeleri satan kadın, Ping'in ağzı bir karış açık, gözleri yuvalarından fırlamış bakışını yanlış anladı.

"Kaplan ciğeri ve yarasa kanı," diye seslendi kadın. "Taze, günlük."

Kadın bir yabancıydı. Saçları, sattığı tilkikuyruğuyla aynı renkteydi. Cildi soluktu ve elbisesindeki pullar parlıyordu.

Paça kısımları bağlı, geniş bir pantolon giyen adam, birkaç *shu* maymun beyni satın aldı ve sonra, Ping'in ne olduğunu anlayamadığı birkaç kurutulmuş organ yumağı için pazarlık etmeye başladı.

“Beş yıldır sahip olduğum ilk ejderha kalbi bu,” dedi tezgâhtar. “Beş *jîn*’den aşağı satamam.” Kadın kurutulmuş bir et parçası uzattı.

Ping yanındaki ejderhanın katılaştığını hissetti. Hiç şüphe yok ki, onun düşünceleri de kızinkiler gibiydi. Acaba bu Lu Yu’nun, Danze’nin arkadaşının, ölü vücudundan Lan tarafından kesilip çıkartılan kalp miydi? Bir şekilde, Vuuçeng’e mi gelmişti?

Genç kız hızla uzaklaştı ve canlı hayvanlar satan başka bir tezgâhtar tarafından yolu kesildi. Adamın boynuna dolaşmış bir yılan vardı. Kafeslerde kurbağalar, üzgün bakışlı bir maymun ve üç bacaklı sarı bir kuş vardı. Adam üzerinde garip semboller resmedilmiş, mor bir elbise giyiyordu.

“Bir simyacı veya büyücü olmak için çok gençsin,” dedi adam. Yerdeki bir noktaya bakıyor olsa da, Ping, adamın kendiyile konuştuğunu biliyordu. “Sen bir kâhin olmalısın. Tüm kâhinlerin kendilerine yardımcı bir hayvana ihtiyaçları vardır.”

Ping yürüyüp gitmeye çalıştı ancak adam önünü kesti. Adamın koyu, neredeyse kara bir suratu, beyaz gözleri vardı ve gece olmasına rağmen bambu bir şapka takıyordu. Ping onun kör olduğunu fark etti.

“Tam sana göre bir şeylerim var: taşıması hafif, eğitmesi kolay, zehirsiz.” Adam ensesinden tutup kaldırdığı, miyavlayan bir kedi yavrusu uzattı.

“Benim zaten bir hayvanım var,” dedi Ping, Hıvar’ı elbisesinden dışarı çıkartarak.

Adam, farenin parlak kürkünde elini gezdirdi ve kızın geçmesine izin verdi.

Ping, gölgelerin içinde birinin onu izlediğinin farkındaydı. Kısa, gür sakallı ve yanaklarından birinde koyu renk bir doğum lekesi olan bir yüz görebiliyordu. Kulaklarından aşağı süsler sallanıyordu. Adam bir pelerin takıyordu ancak onun altında, genç kız, parlayan başka bir giysi daha olduğunu fark etmişti. Ancak adamın, kendisine mi, Hıvar’a mı yoksa kör adama mı baktığından emin olamıyordu.

Ping, fareyi telaşla elbisenin içine yerleştirdi. Tam kızın duyma alanın ucundaymış gibi kısık gelen bir inleme sesi, Ping’i rahatsız ediyordu. Kız bu sesi, şehre girdikleri andan beri duyuyordu. Ejderhaya sormanın bir anlamı yoktu. O bu sesi duyamazdı. Taş parçalarını satan adama geri döndü.

“Ben büyük, mor renkli bir taş arıyorum,” dedi kız. “Bir kavun şeklinde ve pürüzsüz bir yüzeyi var. Sen böyle bir taş gördün mü?”

Adam başını bir yöne doğru, sanki uzaktaki bir şeyi dinliyormuş gibi kaldırdı. Gözleri cam gibiydi. Daha sonra, sanki burnunun ucundaki bir sineği kovalamak ister gibi başını salladı.

“Onu görmüş olabilirim ama görmüş olsam da, bunu sana söylemezdim.” adam sanki çok komik bir fıkra duymuş gibi kahkaha attı. “Bu güzel bir taş,” diye ekledi, Ping’e yeşilimsi kristal bir taşı göstererek. “Ufalayıp geyik sütüyle birlikte içtiğinde, bir hafta hiç uyumadan ayakta kalmanı sağlar.”

Ping adama ilgilenmediği söyledi ve oradan uzaklaştı.

“Bu zaman kaybı, Danze,” dedi Ping. “Taşın nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Ping taşı bulmak için kalbini aramalı.”

“Onu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye cevapladı Ping bitkin bir halde.

“Gizli olacak. Bir şeyi gerçekten çok istemeli, sonra bulacak. Ping bunu hiç yaşamadı mı?”

“Hayır,” diye parladı Ping. “Neden yaşadığımı düşündüğünü de bilmiyorum. Ben bir köleyim, büyücü değil.”

Ağlama sesi kuvvetleniyordu. Ses genç kızın sinirlerini sınırı kadar zorluyordu. Ping, Vuuçeng sokaklarından gitmek istiyordu.

Ejderha iç çekti. “O zaman hana dön.”

Ping, ejderhanın bu kadar çabuk vazgeçmiş olmasına inanamadı ancak onunla tartışmadı. Bütün gün boyunca midesini rahatsız eden ağrı, keskin bir acıya dönüştü.

Döndüklerinde, hancı, hanın önündeydi. Sandalcı kadının kedisiyle aynı renkte bir kediyi kovalıyor, ona bağırıyor ve bir süpürge sallıyordu. Ping, tekrar sandalda olmayı diledi ancak bu olamayacağından en azından sürgülü kapının arkasında olabilirdi.

Ping henüz uzanmaya fırsat bulamadan, ejderhanın uyurken çıkardığı düzenli nefes hırıltısını duymaya başlamıştı. Çok yorgun olmasına rağmen uyuyamıyordu. O gece gördüğü şeyler zihninde fırl fırl dönüyor ve bunları boşaltıp uyumasını engelliyorlardı. Midesi ağrıyordu ve bütün gece boyunca duyduğu ses de hâlâ oradaydı. Artık keskin ve tiz ağıta dönüşmüş, kızın

kulaklarını acıtiyordu. Sabahın ilk ışıkları, uyuyan ejderhanın şeklini ortaya çıkarmaya başladığında, genç kız hâlâ uyanıktı. Diğer insanların, handaki diğer odalara döndüklerini duydu ve sonra her şey, tekrar sustu. Kızın ağzı kurumuştı. Tuzlu yahniyi yediğinden beri hiçbir şey içmemiştir. Genç kız, yalın ayak, parmaklarının ucunda ve üzerinde sadece, gecelik olarak sakladığı, ön tarafında yeşil ejderha resmi bulunan kurban töreni elbisesiyle odadan dışarı çıktı.

Dışarıdaki avluda hava hâlâ dumanlı, ağır kokulu ve pusluydu ancak gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Yakında tamamen gün doğacaktı ve Vuuçeng'den ayrılacaklardı.

Ping kendine itiraf etmemiştir ancak taşı bulacaklarına dair küçük bir umuda kapılmıştır. Ejderhaya, sonunda sadece hayal kırıklığıyla biteceği halde, kendisini umutlandırdığı için kızgındır. Neden ejderha taşına ulaşabilmesi ve onu bulması için kıza güvenmişti ki? Ejderha olan oydu. Onun mistik güçleri vardı, kendisinin değil. Bunların hepsi, boşa kürek çekmekti. Sandalda, Jiang Bing'le birlikte kalmalıydılar.

Hanın avlusu, güven verici bir şekilde normaldi. Kilden tuğlalarla yapılmış bir ocak, hâlâ ılıktı. Avluda bir kuyu vardı. Kilden bir çömlek ve yedikleri yemekten kalan bulaşıklar yıkanmış, ters çevrilip kurumaya bırakılmışlardı. Ping kuyudan bir kova su çekti. Bir kancada, yarım daire şeklinde tutacağı olan bir kepçe asılıydı. Genç kız kepçeyi aldı, suya daldırdı ve kana kana içti. Ancak rahatlayamıyordu. Kızın zihninin derinliklerinde, sürekli vızıldayan bir ses vardı. Bu, ejderhanın sesi değil, kızın kendi vicdanının sesiydi. Ejderhaya karşı

dürüst olmamıştı. Aklına, Chang'an'da yaşamış olduğu diğer hissiyat geldi. Danze'ye söylemediği hissiyat. Kürk şapkalı çocuk paralarını çaldığında, genç kız öfkelenmişti. Bir şekilde bu öfke Ping'e, çocuğa ulaşabilecek gücü vermişti. Genç kız, başkentte yaşayan binlerce insanın arasından, bu çocuğun yerini bulmayı başarmıştı. Kızın içindeki bir şey, onu çocuğa çekmişti. Genç kız, ejderhaya, zihninde ağlayıp duran sestene bahsetmemişti.

Ping zihninde ejderha taşını resmetti; güzel, mor renkli derinliğini, süte benzer girdaplarını. Genç kız, taşın yuvarlak, pürüzsüz şeklini ve yürürken kalçasına çarpışını hissetmekten nasıl hoşlandığını aklına getirmeye çalıştı. Taşla ilgili anılar, genç kızı üzüntüye boğdu. Taşı özledi. Huangling'de, taşı ilk görüşünde, Deeav'ın gözlerindeki açgözlü memnuniyeti hatırladı. Adamın pis ellerinin taşın soğuk yüzeyinde gezişini, giydiği yağlı hayvan postunun taşın renklerini nasıl kirlettiğini hayal etti. Başlangıçta küçük olan ancak durmadan büyüyen bir öfke tohumu oluştu kızın içinde. Taşını çaldığı, onun güzelliğini lekelediği için Deeav'a öfkeliydi ama genç kız, kendisine daha da öfkeliydi. Taşın kaybolup gitmesine izin veren oydu. Fengjing'deki muhafızlar, taşı ondan aldıklarında genç kız direnmemişti. Bir ejderha taşı, bir ejderha avcısını veya Vuuçeng'de yaşayacak kadar şeytan ruhlu herhangi birinin ellerinde olmayı hak etmiyordu. Ping taşı geri almaya çalışmak için hiçbir şey yapmamıştı. Nehir hayatının ritminin ve oradaki dostluğun sıcaklığının, onu baştan çıkartmasına izin vermişti.

İçindeki öfke, bir gulgas kökü boyutuna ulaştı. Ping, içinde bu kökün şeklini bile hissedebiliyordu. Genç kız bunu durdurmaya çalışmadı ve öfkenin içini tamamen doldurana kadar büyümesine izin verdi. Öfkenin gücü, genç kızın titremesine sebep oldu. Genç kız zihninin dolaşmasına izin verdi ve kürk şapkayı aradığı gibi ejderha taşını da aramaya başladı. Hiçbir şey hissetmeyi beklemiyordu. Ejderha taşı, imparatorluğunu herhangi bir yerinde olabilirdi. En fazla, bir bilgi fısıltısı duymayı, taşı nerede arayacaklarına dair yön belirtecek, hayal meyal de olsa bir ışık umuyordu. Ancak kızın hissettiği şey o kadar kuvvetliydi ki, onu yere serdi. Hissettiği, bir duygu seliydi; korku, öfke ve yalnızlık birbirine karışmıştı. Ejderha taşı yakındaydı, çok yakında. Tüm gün boyunca duyduğu ses, artık daha kuvvetli ve daha tizdi. Bu ses, kızın zihnini doldurdu. İnanılmaz gibi görünüyordu ancak genç kız artık emindi. Ejderha taşı ona sesleniyordu.

Genç kız ayağa kalktı, gözlerini kapadı ve onu ileri doğru çekecek bir güç hissedene kadar daire çizdi. Genç kız, kendisini elbisesinin önünden odaya geri çeken şeyin ejderha olmadığından emin olmak için, tek göztünü açtı. Kimse yoktu. Sanki kuvvetli ipler, genç kıza bir yere doğru yaklaşıyor, onu çekiyorlardı. Kız öfkesine tutundu. Bu öfke onu, handan dışarı, terk edilmiş sokağa çekti. Nereye çekiliyorsa, oraya gitmek istiyordu.

Ping gözlerini açtı. Bir kapı, kızın ilerleyişini durdurmuştu. Ateş Dağı'nın oyuklu kayalarından yapılmış bir evin önünde duruyordu. Ejderha taşının kızı çağıran çığlığı daha acil bir

hal almıştı. Kapı kilitli değildi. Ping kapıyı yavaşça açarken menteşeler gıcırdadı. Genç kız eve girerken nefesini tuttu; bir yanı, içeride Deeav'ın olacağını bekliyordu. Yerdeki şiltede uyuyan, kıvrılmış bir şekil vardı. Ancak bu, Deeav değildi; Ping'in daha önce gördüğü, gölgelerde saklanıp kendisini izleyen adamdı.

bölüm on altı

KAYBOLDU VE BULUNDU

*Ruh çağırının parmakları, ejderha taşma uzandı.
Adamın uzun, kara tırnakları, sazdan sepete kanca
gibi takıldı.*

Ping, odaya dağılmış korkunç şeyler olduğunu görebiliyordu: Bir kaplan kuyruğu, bir köpeğin veya kurdun kafatası, kurutulmuş bir karaciğer. Kabaca köklerinden sökülmüş bitkiler, beyazlatılmış kemikler de vardı. Yerde, ölü bir yavru keçi uzanıyordu, midesi kesilip açılmış ve iç organları dışarı çekilmişti. Bir hareketlenme, genç kızı korkuttu. Bir kafeste, tüylerinin neredeyse tamamını kaybetmiş, iri bir kuş vardı. Şöminenin üzerindeki kazandan, mide bulandırıcı, ekşi bir koku geliyordu. Duvarda, takımyıldızlarıyla ilgili çizelgeler ve daire şeklinde, bronz bir ayna vardı. Ping, aynada yaşlı, buruşuk yüzlü bir kadının yüzünü gördüğünü sandı. Ancak

daha sonra, bunun kendi yansıması olduğunu fark etti. Adam, dudaklarında bir gülümsemenin anısıyla, gürültülü bir şekilde uyuyordu. Ping daha önce adamın yanağında gördüğü, bir doğum lekesi olduğunu düşündüğü şeyin aslında bir dövme olduğunu fark etti. Bu, şeritli bir kuyruğu, çiçeklerden yapılmış bir yelesi ve keskin dişlerle dolu açık bir ağzı olan, olağanüstü bir yaratık dövmesiydi. Adamın bir gözünde göz bandı vardı ve kafası tamamen keldi. Gür sakalları siyah değil, turuncumsu bir renkteydi. Efendi Lan'ın seyrek, uzun, siyah sakallarının aksine bu adamın sakalları, Lav Ma'nın temizlik yaparken kullandığı domuz kılı fırçanın kılları gibi kısa ve sertti. Uyan adamın kulaklarında sallanan süsler, turkuvaz taşından oyulmuş kuşlardı. Tahta bir asa, adamın şiltesinin yanında, berbat durumdaki bir saatle yan yana duruyordu. Odada çok az ışık olmasına rağmen parlayan bir kumaştan yapılmış bir tunik giyiyordu. Belinde, beş farklı renkte ipin birbirine örülmesiyle yapılmış bir kuşak vardı. Adam uyurken şeytani görünmüyordu ancak ejderha taşının çılgılığı, kızın zihnini dolduruyordu. Taşın çılgılığı, çaresiz, korku ve acı doluydu. Genç kız, bu adamın zararsız bir büyücü olmadığını biliyordu.

Şiltenin yanında, yan yatmış bir kadeh vardı. Koyu renkli bir leke, kadehten dışarı akmıştı. Genç kız, sadece gözlerine güveniyor olsaydı, arkasını dönüp parmak uçlarında odadan çıkabilirdi. Ancak öyle yapmıyordu. Kızı, bu korkunç yere getiren içgüdü, ona kalmasını söyledi. Genç kızın duyabilmediği çılgılık, bir haykırışa dönüştü. Kız daha yakından baktı. Odanın hafif aydınlığında, adamın bir şeye sarılmış olduğunu görebiliyordu. Adamın tırnakları, çok uzun ve siyahtı. Tanı

olarak göremese ve hatta adamın kucakladığı şey bir kumaş parçasına sarılmış olsa da genç kız, bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Ping zihninde, pürüzsüz kıvrımlar, kristalimsi mor bir derinlik ve süt rengi güzel çizgiler görebiliyordu. Taşı bulmuştu. Tüm yapması gereken, onu adamın ellerinden kurtarmaktı. Ama nasıl? Kızın hissettiği güç, tıpkı bir yumurta sarısının kırılan kabuktan düşüşü gibi, genç kızdan kopup gitti. Duyduğu çığlık tekrar kısık bir fısıltıya dönüştü. Ping'in bu dünya ile ilgili hiç tecrübesi yoktu, şimdiyse genç kızın her gün yeni planlar ve komplolar kurması gerekiyor gibi görünüyordu. Kararlar vermeli ve içinde saklı kalmasını tercih edeceği güçler bulmalıydı. Genç kız kendini çok yorgun ve aptal hissederek yere çömeldi. Hissettiği içgüdü kaybolmuştu ve kızın aklına yeni fikirler de gelmiyordu. Tekrar cahil bir köle kız olmuştu.

Kızın burnuna, dökülmüş şarabın kokusu geldi. Efendi Lan'ın evini hatırlatan, tanıdık bir kokuydu. Ping birden, buna benzer durumlar hakkında birçok tecrübesi olduğunu fark etti. Efendi Lan, sıklıkla, kızın istediği bir şeye sarılıp bu şekilde sızardı: Kirli bir kupa, olgun bir şeftali, bir tavuk budu. Kızın bir fikri vardı.

Kuyudan aldığı kepçe hâlâ kızdaydı. Kuşun kafesine doğru gitti ve altına dökülmüş olan tüylerden birini aldı. Kuş, kalan tüylerini kabarttı ancak ses çıkartmadı. Genç kız, ihtiyacı olan tüm aletlere sahipti.

Gücü hissettiği zamanlarda kız kendini korkusuz hissediyordu, şimdiyse dehşete kapılmıştı. Büyücünün şiltesinin kenarına diz çöktü ve kuşun tüyünü titreyen eliyle adama

doğru uzattı. Adamın burnunun ucunu gıdıkladı. Büyücü, tıpkı kızın umduğu gibi hâlâ uyur bir halde, onu rahatsız eden şeye vurmak için elini burnuna götürdü. Sonrasında, adamın eli başının yanına düştü. Taşı artık tek eliyle tutuyordu. Ping, adamın uykusunun tekrar derinleşmesi için biraz ara verdi. Adamın dövmesi yakından daha da şeytani görünüyordu. Yaratığın yeleşi çiçeklerden değil, kuru kafalardan oluşuyordu. Kız kepçeyi aldı ve onu kaşık olan ucundan kavradı. Bununla taşa uzandı. Genç kız, yarım daire şeklindeki tutacağı, taşı tutan kumaşın boşta kalan ucuna geçirdi. Çok küçük hareketlerle, kumaşı nazıkçe kendine doğru çekti. Adamın, uykusunda gevşemiş parmakları, taşın çekilip alınmasına izin verdi. Taş tam adamın elinden çıkmak üzereyken, kafesteki kuş feci bir şekilde ciyaktı. Adamın uzun, siyah tırnakları kumaşa battı. Tek gözü açıldı. Doğrudan, Ping'e bakıyordu. Genç kız kimildamadı. Adamın gözü, doğal olmayan, idrara benzer, donuk sarı bir renkteydi ancak cam gibiydi ve bir yere odaklanmış değildi. Ping o kadar yakındı ki, adamın nefesinin iğrenç kokusunu alabiliyordu. Kızılımsı, domuz kılına benzer sakallarını ve kulaklarındaki delikleri görebiliyordu. Adamın kulaklarından sallanan süslerin kuşlar değil, yarasalar olduğunu fark etti. Soluk şafak ışıkları adam için fazla parlakmış gibi görünüyordu. Adam, kızgın bir keçininkine benzer bir sesle mırıldandı ve kolunu yüzüne doğru attı. Ping bekledi, büyücünün nefesi tekrar normale dönene ve her aldığı nefeste kısık bir horlama duyulana dek, parmağını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi. Daha sonra, bir kez daha ejderha taşını hafifçe çekti. Adamın parmakları çözüldü. Kumaş elinden

kurtuldu. Ping tutabileceği bir mesafeye gelene kadar, taşı kendine doğru çekti. Sonra, taşı bir an için kollarına aldı. Kızın kalbi mutlulukla şarkı söylüyordu.

Ping'in yorgunluğu kaybolmuştu. Kız, okyanusa kadar tüm yolu koşabilecek güçle dolmuştu ancak kendisini, odadan dışarı sessizce çıkana kadar tuttu. Sokaktan aşağı, hana kadar koştu ve ejderhanın hâlâ uyuduğu odaya döndü. Genç kız, yüksek sesle bağırmamak için kendini zor tuttu. Ejderha taşın varlığını hissedemiyor muydu? Kendisi gibi, taşın şarkı söylediğini duyamıyor muydu?

"Danze," dedi kız. "Aldım onu! Ejderha taşını buldum."

Genç kız, taşın üzerindeki kumaşı açtı ve gülümsemesi kayboldu. Ejderha taşı, karanlık ve donuktu ve kahverengi lekelerle kaplanmıştı. Yüzeyindeki girdaplar süt beyazı değil kül rengiydi ve üzerlerinden kan kırmızısı damarlar geçiyordu. Danze'nin uyanması biraz zaman aldı. Ejderha, nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyordu. Daha sonra taşı gördü.

"Taşı kim almış?" diye sordu ejderha.

Ping, büyücünün dövmeli yüzünü tarif etti.

"Ruh çağıran," dedi ejderha.

"Taşı bu yerden uzaklaştırmalıyız."

"Artık taşı okyanusa götürmek daha da önemli."

Vuuçeng'den mümkün olabildiğince uzak olduğu sürece, nereye gittiklerinin bir önemi yoktu Ping için. Genç kızın bir ayağı, çoktan kapının dışındaydı.

"Ping giyinmeli." Ejderhanın, kızın zihnindeki sesi sakindi.

Ping, başını eğip kendine baktı. Genç kız hâlâ çıplak ayaklıydı ve kurban seremonisindeki iç gömleği giyyordu.

Hızlıca elbisesini, çoraplarını ve ayakkabılarını giydi ve az sayıdaki eşyalarını toplayıp ejderha taşını sazdan yapılmış sepete koydu. Ejderha, ağır hareketlerle, yavaşça ayağa kalktı. Ping onu beklemedi.

Dışarıda, sokak boştu. Vuuçeng'in tüm ahalisi, karanlıkla birlikte gözden kaybolmuştu. Ping kasabanın giriş kapısına koştu. Sokakta, kızın yolunun üstünde altı kişi duruyordu. Genç kız durdu. Bunlar, uçuşan kül rengi cübbeleri ve hiç rüzgâr olmamasına rağmen baş hizalarında uçuşan uzun, seyrek saçları olan, garip, ince şekillerdi. Bomboş bakan yüzleri vardı. Bunlar hakkında başka bir şey daha vardı. Şekiller, yerin hemen üstünde, havada süzülüyorlardı.

"Nöbetçi hayaletler," dedi ejderha. "Ruh çağıranı uyacaklar."

Ping ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Ruh çağırın hemen arkasındaydı, adamın yüzü bir fırtına bulutu gibiydi. Elinde bir asa tutuyordu. Ping, ejderha taşına sıkıca sarıldı, gözlerini kapadı ve koştu. Genç kız, buz gibi bir ürperti hissetti ancak tüyler ürpertici adamların arasından koşmaya devam etti. Sanki vücutları sisten yapılmış gibi onların tanı içlerinden geçti.

Genç kız giriş kapılarına ulaştığında, kapıların kapalı olduğunu gördü. Kurşun kadar ağır görünüyorlardı. Kız, kilitli olmasalardı bile bu kapıları asla açamazdı. Kızın kulağını hemen yanından, sivri ve parlak bir şey geçti ve giriş kapısının koyu renk kalasına saplandı. Kedi pençeleri gibi kıvrımlı ve keskin, üzerinde ışık saçan üç çengel bulunan, parlak bir metalden yapılmış bir daireydi bu. Genç kız arkasını döndü.

Ruh çağırın hâlâ sokağın ortasında duruyor, genç kıza daha fazla kancalı daire fırlatıyordu. Ping, birinciden ve ikinciden kaçtı ancak üçüncü daire tam ona doğru, dönerek geliyordu. Kızın vücudunu, birkaç santimle ıskaladı ancak elbisesini kapıya mıhlamıştı. Ruh çağırın, esasını ejderhaya tuttu. Asadan çıkan güç, ejderhayı döndürerek duvara fırlattı.

“Ping onu durdurmalı,” diye zorlukla nefes aldı ejderha.

“Yeteri kadar güçlü değilim,” diye cevapladı Ping.

“Cennetin altındaki hiçbir şey, sudan daha yumuşak değildir,” dedi Danze. “Yine de su, güçlü ve sert olanı mağlup edebilir.”

Ruh çağırın, gözlerini ejderha taşına dikmiş, genç kıza doğru yürüyordu. Kız, taşta tek eliyle sıkıca sarıldı. Taş, tekrar korkuyla çığlığa benzer sesler çıkartıyordu. Genç kız boşa çıkan elini, adamı durduracakmış gibi yukarı kaldırdı. Adam, alaycı ve küçümseyen bir tavırla kıza kahkaha attı. Ejderha taşını kızdan, tıpkı bir bebeğin elinden çiğdesini alır gibi, kolayca alacağından hiç şüphesi yoktu. Adam esasını kaldırdı. Ping içinde büyüyen öfkeyi tekrar hissetti. Kızın vücudu, tepeden tırnağa kadar ürperdi. Genç kız, saniyeler içinde, *qi* gücünün bir sel gibi benliğini doldurduğunu hissetti. Genç kızın toplanan gücü, kolundan aşağı doğru aktı ve parmak uçlarından fışkırdı. Ruh çağırın, görünmez bir güç tarafından yere fırlatıldı. Adam güçlkle dizlerinin üzerine kalktı ve esasını kıza doğrulttu. Ping hâlâ kapıya mıhlamış durumdaydı. Ruh çağırın kendi gücünü toplama şansı bulamadan, Danze adamın yanında belirdi ve ruh çağırına, pençesiyle kuvvet-

lice vurdu. Adam, başını eğip kendi vücuduna baktı, parlak tuniğinden kanlar süzülüyordu.

“Duvarın üzerinden uçabilir misin?” diye sordu Ping.

“Yapamam,” diye cevapladı ejderha. “Yerden havalanmak için yüksekliğe ihtiyaç var. Üstünden tırmanmalı.”

Ping duvarı oluşturan keskin kayalara baktı. “Bu kayalar beni lime lime eder.”

“İnsan etini keser,” dedi ejderha. “Ejderha pullarını değil.”

Ruh çağırın tekrar ayağa kalkmıştı. Ping’in parmak uçlarından çıkan güç, adamı bu sefer sadece sendeletti. Genç kız, sazdan sepeti omuzunun üzerine attı ve ejderhanın sırtına atladı, yaratığını boynuzlarına tutunuyordu. Dizlerini de, ejderhanın boynuna kenetlemişti. Sivri çıkıntılı kayalar, ejderhaya, ayaklarını basabilecek birçok uygun alan sağlıyordu. Ejderha, Ping’i ve kendini bu tehlikeli kayalardan yukarı çekerek güç bela duvara tırmandı. Duvarın tepesine ulaştılar. Diğer tarafta nehir vardı ve onlardan sadece bir *li* kadar uzaktaydı. Kızın arkasında, ruh çağırın göğsünü tutuyor ve kilidi açacak güçleri çağırıyordu.

Genç kız, başının etrafında çırpılan kanatlar hissetti. Vuuçeng’e ilk geldiklerinde görmüş oldukları iki karga, Ping’i gagalıyordu. Genç kız, kendine saldıran gagalardan gözlerini korumak için, kollarını yukarı kaldırdı. Gagalardan biri, genç kızın etinin derinliklerine kadar battı ve kızın kolunu deldi. Genç kız acı içinde bağırdı ancak öfkeyle kükreyen ejderhanın sesi, onun çığlığını bastırdı. Kargalar uçarak uzaklaştı ve Danze kanatlarını açtı. Ping’in attığı kırmızı dikişler, ejderhanın sol kanadının kopmuş parçalarını hâlâ bir arada tutuyordu.

Kargalar geri döndü ve bu sefer, ejderhanın kükreyişini umursamadılar. Danze ön pençelerinden birini, kargaların geldiği yöne doğru savurdu. Ejderhanın pençesi, kargalardan birinin göğsünde yara açtı ve buradan kanlar damlamaya başladı. Kuş yere düştü. Diğer karga, Danze'nin pençelerinin ulaşamayacağı yerdeki kırmızı dikişleri gagaladı. Burnuna gelen kan kokusunun kızdırdığı Hıvar, Ping'in elbisesinin içinden hızla çıktı ve ejderhanın açık kanadı boyunca Ping'in attığı dikişleri gagalayan kargaya doğru koştu. Kuş, farenin üzerine doğru geldiğini gördü, kanatlarını çırpı ve havalandı. Hıvar, karganın üzerine doğru sıçradı ve havaya yükselen kuşun ayağını dişleriyle yakaladı. Danze duvardan aşağı atladığında Hıvar, Ping'in görüş alanından çıktı. Ejderha diğer yöne doğru süzüldü ve kısa bir sürede toprakla buluştular. Ejderhanın inişi hantalca ama güvenli olmuştu. Ping yukarı baktı ve karga kanat çırpıyor ve yükselmeye devam ediyordu, Hıvar da hâlâ kuşun ayağında sallanıyordu. Karga acı içinde ciyakladı ve Hıvar, aniden yere doğru dümdüz düşüşe geçti. Ping onu yakalamak için koştu. Ayakları, elbisesinin eteklerine dolandı ve kız düştü. Hıvar, yere çakılıyordu ve Ping ayağa kalkamıyordu. Yere birkaç santim kadar kalmışken, bir ejderha pençesi uzandı ve Hıvar'ı yakaladı. Ping ve ejderha, nehre doğru koştular.

İskelede vardıklarında, Jiang Bing'in sandalının hâlâ bağlı olduğunu gören Ping çok mutlu olmuştu. Sandalcı kadın kafasını kaldırıp baktı ve hemen yanında bir ejderhayla, kendisine doğru koşan Ping'i görünce şaşırdı.

“Hemen gitmeliyiz,” dedi Ping, güçlükle sandalın güvertesine çıkarken. “Peşimizde bir ruh  ağır n var. Daha sonra açıklayacağım.”

Ejderha merdivenleri zorlukla çıktı ve yorgunluktan güverteye yığıldı. Ping kasabanın duvarlarına baktı ancak ruh  ağır ndan bir iz yoktu.

“Zaten ayrılmak üzereydim,” dedi Jiang Bing sakince.

Kadın, iskelenin etrafına bakındı. Kediye seslenmedi ya da ıslık  almadı ancak sarman kedi, birkaç tahıl çuvalının arkasından çıkageldi ve güverteye sıçradı.

Jiang Bing sandalı çözdü. Ping, kadın sandalı iskeleden uzağ a iterken, ona yardımcı oldu. Akıntı onları yakalayıp nehrin orta yerine çekene kadar, kadın sırkla tekneyi itmeye devam etti. Vuuçeng küçülmeye ba ladı ve Ping rahatlayarak hızla   stlerinden geçen havayı içine çekti. Karganın bir ayağını hâlâ ağızında tutan Hivar, Danze’nin onu kavrayan pençesinden sürünerek  ıktı. Fare ile, Ping elbisesinin emniyeti arasında, sandalcı kadının kedisi duruyordu. Hivar, ejderhanın bacaklarından birine tırmandı ve yaratığın çenesinin altındaki ters pullardan birinin içinde kayboldu.

“Tekrar nehirde olmak harika,” dedi Ping. Sazdan sepete hâlâ sıkı sıkı sarılıyordu. Kız, yüzünde bir gülümsemeye, Jiang Bing’e döndü.

Sandalcı kadının yüzü asıktı. Ejderhaya bakıyordu.

“Eğer bu olanlardan kimseye bahsetmezsen, sana altın veririm,” dedi Ping.

“Altın istemiyorum,” dedi kadın, Ping’in daha önce duy madığı sert bir sesle.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Ping.

“Ejderha taşını istiyorum. O, benim efendime ait.”

Ping duyduğu şeye inanamıyordu.

Sarman kedi, Jiang Bing’in etrafında dolanıyordu. Ping, kedinin karnındaki bir yaradan kan damladığını gördü. Kedinin etrafındaki hava parladı ve titreşti.

Hayvan büküldü ve kıvrıldı. Kürkü, ete ve elbiseye dö-nüştü. Ping her ne kadar midesini bulandırsa da, korkunç dönüşümden büyülenmişti. Kızın gözlerinin önünde, kedi bir adama dönüştü. Adam koyu renk bir cübbe giyiyordu ancak cübbenin altındaki bir şey sabah güneşinde parladı. Adamın bir gözünde gözbağı, yanağında bir dövme ve kızılımsı bir sakalı vardı. Bu ruh çağırandı. Jiang Bing, adamın yanında durmak için ilerledi. Kadın, adama hayranlıkla ve sonrasında Ping’e de küçümseyerek baktı. Ping sendeleyerek sandalın kenarına geldi ve nehre kustu.

“Ejderha taşını bana ver,” dedi ruh çağıran, Ping’e doğru ilerlerken.

“Danze!” diye seslendi Ping, taşla sınıksı sarılarak. “Bana yardım et.”

Ejderha, ayakları üzerinde sendeliyordu. *Qi* gücünü toplamak istedi ancak yapamadı. Danze çok halsizdi.

Ruh çağıranın parmakları, ejderha taşına uzandı. Adamın uzun, kara tırnakları, sazdan sepete kanca gibi takıldı. Sepeti, Ping’in elinden aldı. Kız sepetin gitmesine izin verdi ancak ejderha taşını bırakmadı. Kara tırnaklar tekrar uzandı ve Ping’i çok sinirlendiren bir ses çıkararak ejderha taşının yüzeyini tırmaladı. Ruh çağıranın elleri, taşı sarmalamak üzere

uzandı. Taş ılık attı. Ping, bu adamın ejderha taşına sahip olmasına asla izin veremeyeceğini biliyordu. Genç kız, sandalın kenarından aşağı, köpüren sarı nehrin sularına atladı. Ruh çağırın boğuk bir sesle ve öfkeyle bağırdı.

“Kızın kaçmasına izin verme,” diye emretti Jiang Bing’e.

Sandalcı kadın tereddüt etmedi. Ping’in peşinden, nehrin sularına atladı.

Ping yüzme bilmiyordu. Ping ağzını ve burnunu doldurmaya ve onu nefessiz bırakmaya istekli, boğucu suyu tüm vücudunda hissetti. Kuvvetli akıntı kızı çekti ve sanki bir yaprakmış gibi kolaylıkla alıp götürdü. Genç kız boğulacağını biliyordu. Bunu umursamadı. Ruh çağırının taş a sahip olmasına izin vermektense kesinlikle ölmeyi tercih ederdi. Ping ölmekten korkmuyordu. Kız, bir isim koyamadığı, berrak, kuvvetli bir şey hissediyordu. Bedenini nehrin soğuşu yerine, bu duygunun sıcaklığı sarmıştı. Gülümsedi. Sandalcı kadın suyla mücadele ediyor ve ona doğru yüzüyordu. Ping’in gülümsemesi soldu. Ondan başka hiç kimse bu taş a sahip olmayacaktı. Sol bacağına topladı ve sandalcı kadına elinden geldiğince sert bir şekilde vurdu. Ayağı, kadının burnunda patladı. Boşalan kan, nehrin sarı sularına karışırken, Jiang Bing acı içinde bağırdı. Kadın sular sıçratmaya başladı, sanki kolları nasıl yüzüleceğini unutmuş gibiydi. Sandalcı kadın, dalgalı suların içinde gözden kayboldu.

Kollarının arasındaki taş bir mengene gibi kavrayan Ping, taşın ağırlığının, kendisini nehrin karşı koyulmaz sularına batırması bekledi. Ancak batmadı. Taş, sanki bir elma gibi, bata çıka suyun üzerinde yüzüyor, Ping’i de berabe-

rinde taşıyordu. Genç kız, başını suyun üstünde tutabilmek için kasıldı. Ne kadar az direnirse, o kadar kolay olduğunu fark etti. Avuçlarının içinde, taşın soğuk sertliğini hissetti ve vücudunu serbest bıraktı. **Kız**, *gerçekten* bir yapraktı. Nehrin, onu istediği yere götürmesine izin verebilirdi.

Kız ve taş, bir yan akıntıya kapılıp nehrin kıyısına doğru, su yüzeyindeki diğer şeylerle, dallar, balık iç organları, Vuuçeng'in çöpleriyle birlikte vurmadan önce, sadece birkaç *li* kadar sürüklenmişlerdi. Genç kız nehrin kıyısına ulaşmak için, pis sarı köpükler içinde emekledi. Taşın üzerindeki pis köpük tabakasını sildi. Ejderha taşının, mor renkli derinlikleri hâlâ donuk görünüyordu ancak üzerindeki kahverengi lekeler kayboluyordu. Üzerindeki, kül rengi çizgileri kesen kırmızı damarlar, eskisi kadar kalın görünmüyorlardı. Taş iyileşecekti. Genç kız, arsenik ve kızıl bulut otu bulacaktı ve taşı iyileştirecekti.

Ping, ejderha taşına sımsıkı sarılarak nehir kıyısına uzandı. Hayattaydı ve taş hâlâ ondaydı. Ruh çağıranı ve yardımcısını yenmişti. Güneş, ufuk çizgisinin tam üzerindeydi ve portakal rengi ışınlarını her yöne yolluyordu. Dünya güzel bir yerdi. Genç kız oturdu ve gökyüzünün portakal renginden pembeğe dönüşünü izledi. Daha sonra, bir şey unuttuğunu fark etti. Önemli bir şey. Ejderha hâlâ sandalda, ruh çağırana birlikteydi. Ve **Hıvar** da öyle.

bölüm on yedi

KUVVET VE ZAYIFLIK

*Güneş gözden kayboldu, hava karmaya başladı.
Sonunda, alacakaranlığın içinde kırk bir
iskele belirdi.*

Ping'in başı dönüyordu. Danze ve Hıvar, taştan daha önemlilerdi. Onlar kızın dostlarıydı. Danze olmasaydı kız hâlâ Huangling'de olurdu. Hıvar olmasaydı kız muhtemelen yıllar önce mutsuzluktan ölürdü. Ama içinden bir ses, ejderha taşının daha önemli olduğunu söylüyordu. Arkadaşlarını kurtarmak için geri dönerse, ejderha taşı tekrar ruh çağırının ulaşabileceği bir yerde olacaktı. Genç kız, taşın derinliklerine baktı. Yanağını taşın soğuk yüzeyine yasladı. Onu kaybetmeye dayanamazdı. Ama yine de arkadaşlarını da bırakamazdı. Hepsini kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ruh çağırının sandalı görüş alanına girdiğinde, genç kızın henüz planının başlangıç aşamasını bile düşünme şansı olmamıştı. Adam sandalın kış tarafında durmuş, dümeni tutuyor ve gözleriyle kıyı şeridini tarıyordu. Ejderha, geçen herkesin açıkça görebileceği şekilde, güverteye boylu boyunca uzanmıştı. Bacakları, kesilmeye hazır bir öküç gibi, sandalın kenarlarına bağlanmıştı. Ruh çağırın, genç kızın da, muhtemelen Jiang Bing gibi boğulduğunu düşünüyordu. Adam ejderha taşını arıyordu. Ping ayağa fırladı.

“Bak burada,” diye bağırdı kız, ejderha taşını başının üzerinde tutarak. “Bunu mu arıyorsun?”

Ruh çağırın, genç kıza büyük bir şaşkınlıkla baktı. Kız sadece canlı kalmamış, bir de ejderha taşını adama teklif ediyordu. Adam dümene yaslandı ve sandalı, kıyı şeridine yönlendirdi. Ping’in, Vuuçeng’in çöpleriyle birlikte sürüklendiği küçük koy, sandalın demirlemesi için fazla sığdı. Ruh çağırın çapayı sandaldan attı. Sandal birdenbire durdu. Akıntı sandala çarptı ancak çapa sağlam duruyordu. Adam, sandaldan güverte iskelesini alıp kıyıya uzattı. İskele kıyıya ulaşamayacak kadar kısaydı ancak sığ sulara kadar uzanıyordu. Ruh çağırın ancak sahildeki balık kafalarına ve kavun kabuklarına kadar gelen iskeleden, kıyı şeridine doğru uzun adımlarla yürüdü.

Ping ne yapacağını bilmiyordu. Vuuçeng’de, ruh çağırını hazırlıksız yakalamayı başarmıştı ve öfkesi sayesinde *qi* gücünü odaklayabilmişti. Şu anda öfkeli hissetmiyordu, sadece korkuyordu. Ne bu kadar kuvvetli bir büyücüyü yenecek yetenekleri ne de bronz bıçağı dışında kullanacak başka bir silahı vardı.

Ejderha taşını, sağ kolunun altına sıkıştırdı, bıçağını çıkardı ve onu sol eliyle sıkıca kavradı.

Ruh çağıran, kızın tam önünde duruyordu. Kızın, en fazla on santim uzunluğundaki sebze doğramak için yapılmış bıçağını gören adam kahkaha attı. Kınından, uzun ve kavisli bir kılıç çekti. Kılıcın kenarı, güneş ışığında tehditkâr bir şekilde parıldadı. Ruh çağıran, kılıcını kızın bulunduğu tarafa doğru salladı. Adam güçsüzdü, kız bunu görebiliyordu. Giydiği tunik, kandan sıırıslam olmuştu. Adam kedi formunda beş gün geçirmişti. Şekil değiştirmenin, Danze'nin gücünü nasıl tükettiğini biliyordu. Nöbetçi hayaletler çağırmanın da adamın gücünü azalttığına şüphe yoktu. Adamın sahip olduğu yetenekler Ping'de olmayabilirdi ama genç kız hızlı ve çevikti. Kılıçtan kaçtı. Kılıç, çamurlu nehir kıyısının derinliklerine saplandı. Ruh çağıran kılıcı geri çekmek için, her iki eliyle sapına sarıldı. Küçük ve gri bir şey, güverte iskelesinden aşağı, yıldırım gibi koşuyordu. Bu Hıvar'dı. Fare iskelenin sonuna geldiğinde, tek bir sıçrayışta sığ suları ve çamurlu alanı geçmeye çalışarak havaya sıçradı. Mesafe çok uzaktı. Tam çamurlu kıyı şeridine doğru düşerken Hıvar, bacaklarını iki yana açtı ve en yakınındaki şeye tırnaklarını geçirerek bir yana doğru süzüldü. Tutunduğu şey, ruh çağıranın elbisesinin sırtıydı. Büyücü arkasını döndü ve bacağından yukarı tırmanan fareyi gördü. İki eliyle kavradığı kılıcı bıraktı ve Hıvar'ı bacağından atmak için, kendi arkasına doğru vurmaya çalıştı. Fare, kendine doğru sallanan parmakları gördü ve elbiseyi bırakıp onlardan birini yakaladı. Ruh çağıranın debelenmeleri sadece, çamura daha da batmasına sebep oldu. Ayakları, bilekle-

rine kadar çamura gömülmüştü. Parmağındaki fareyi sallayıp atmaya çalıştı. Hivar tutunduğu yeri bırakmayacaktı. Fare, ruh çağırının etini, yaradan kan akmaya başlayana kadar ısırdı. Ping'in aklına daha önce Vuuçeng'deyken ejderhanın kendisine söylediği bir şey geldi. O zaman bir anlam ifade etmemişti ancak şimdi tam yerini bulmuştu.

“Birinin, kendi sınırlarının farkında olması bilgeliktir,” demişti ejderha.

Ping'in sınırları, bir dağ akarsuyu kadar berraktı. Hünerli büyücüyü yenmesinin bir yolu yoktu. Adam güçsüz kalmış olabilirdi ancak tükenmiş olmaktan uzaktı. Büyücü tekrar güçlerini topluyordu, yakında kendini çamurdan kurtaracaktı ve kızın hakkından gelecekti. Adam, ejderha taşına sahip olabiliyordu. Kız mutlaka kaçmalıydı.

Ping iskeleye koştu.

“Hivar, haydi!” diye bağırdı sandala doğru tüm gücüyle koşarken.

Ruh çağırın, bir ayağını ve kılıcını çamurun içinden çıkardı. Fareyi parmağından sallamayı denedi tekrar. Bu sefer başardı. Hivar, boşluğu tekmeleyerek havada geniş bir yay çizdi. Bu sefer, farenin tutunabileceği bir şey yoktu. Suyu inış yaptı. Ruh çağırın, artık diğer ayağını da çamurdan çıkarmıştı ve güverte iskelesinden sadece üç uzun adım uzaklıktaydı. Ping ejderha taşını hafifçe, bir ip rulosu içine bıraktı. Her iki eline de ihtiyacı vardı. Güverte iskelesinin, teknedeki ucunu kaldırdı ve suya attı. Ruh çağırın, çamurlu sularda yürümeye isteksiz görünerek suyun kenarında bir an için durakladı. Ping, bronz bıçağı hâlâ sol elinde tutuyordu. Kız çapanın ipini

bıçağıyla kesmeye başladı. Hıvar sandala doğru yüzüyordu; küçük bacaklarını o kadar hızlı çırpıyordu ki, bacakları sanki bulanık görünüyordlardı. Ping, bıçağını keskin tutmuştu. Genç kız, ipi üç hamlede kesti. Hıvar, sandalın baş kısmından hâlâ üç kol uzaklıktaydı. Ping sandalın kenarından aşağı sarktı ancak fareye ulaşamıyordu. Ruh çağıran ipin kesik ucunu yakalamaya çalışarak suya daldı. Kendini çeken çapadan kurtulan sandal, hevesle nehrin akıntısına sürüklendi. Üzerindeki yosunlarla kayganlaşan ip, ruh çağıranın ellerinden kaydı. Sandal yanından geçerken, Hıvar çaresizce batıp çıkıyordu. Sandal akıntıyla birlikte nehirden aşağı sürüklendi. Ping dümene koştu ancak fare, sandalın dümen suyunun girdabına çekilirken, hiçbir şey yapamadı. Daha sonra uzun ve yeşil bir şey, sandalın kık kısmından aşağı, suya doğru devrildi. Bu, ejderhanın kuyruğuydu. Kuyruğun ucu, sular sıçratan farenin yüzeye çıktığı yerin yakınına düştü. Hıvar, yeşil pulların altına pençelerini geçirdi. Ejderha, kuyruğunu tekneye geri çekti. Kuyruk sandalın güvertesine tokat gibi indi. Hıvar bitap düşmüş ve sırlıklam bir halde, kuyruğun yanında yatıyordu. Akıntı sandalı hızla, hâlâ sığ suları tekmeleyen, öfkeli büyücüden uzağa kaçırdı.

“İyi misin, Danze?” diye seslendi Ping, ejderhaya doğru giderken. Sandal sallandı ve yön değiştirdi. Ping güverteye fırlatıldı. Ejderha başını çevirdi.

“Kaç.”

Ping sandalın kık kısmına kadar emekledi ve dümeni kavradı. Sandalı şiddetli merkez akıntıdan çıkarmak ve güney kıyı şeridine yakın, daha yavaş bir akıntıya yönlendirmek,

genç kızın tüm gücünü tüketti. Hıvar sudan ya da havaya fırlatılmaktan hoşlanmıyordu. Fare dengesini sağlar sağlamaz, üzerindeki nehir suyunu mümkün olduğunca silkeledi ve Ping'in elbisesine tırmanarak katları arasına saklandı.

Ping her iki elini de sandalın dümeninde tutmak zorundaydı. Sadece bir saat kadar sonra, kızın kolları ağrımaya başlamıştı ancak durmaya cesaret edemiyordu. Genç kız hâlâ güverteye bağlı, kurbanlık bir keçi gibi gerilmiş olan ejderhaya bir bakış attı. Daha sonra ise endişeyle, bir ip rulosu içine yuvaladığı ejderha taşına baktı.

“Duramıyorum, Danze,” diye bağırdı. “Ruh çağırandan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyız.”

Ejderha kısık bir ses çıkardı. Çok zayıf bir çınlama gibiydi, sanki rüzgâr çanlarının çok hafif bir rüzgârın fısıltısında çınlaması gibi.

“Körpe ağaç küçüktür ama onu kimse yenemez,” diye fısıldadı ejderha.

Pek fazla bir şey söylememişti ama Ping, ejderhanın güçsüz de olsa, iyi durumda olduğunu anladı.

Ping'in hayatının en uzun günüydü. Akıntının gücü, Ping'in tüm gün boyunca dümeni bırakamayacağı anlamına geliyordu; bırakırsa sandalın kontrolünü kaybedebilirdi. İşin aslı, nehrin sandal üzerindeki kontrolü, kızinkinden daha fazlaydı. Ping, sandalı daha sakın kenar akıntısında tutmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sandal tekrar kuvvetli orta akıntıya kapılıyordu. En sonunda kız, işlerin nehrin istediği gibi gitmesine izin verdi ancak kuvvetli orta akıntıda, sandalı rotasında tutmak için tüm gücüne ihtiyacı vardı. Tehlikeli bir durumdu ancak

genç kız daha hızlı gidiyor olmaktan da memnundu. Ne kadar hızlı giderlerse, ruh çağırının onları yakalama ihtimali o kadar düşerdi.

Ping gözlerini, önlerinde uzanan nehirde tutmalıydı. Uzaktaki sahillerde yer alan, bambu bahçelerini ve köyleri izlemekten hoşlanırdı ancak nehirdeki kayalara ve diğer sandallara dikkat etmeliydi. Genç kız dinlenemezdi. Sıcaktan bunalmıştı ve susamıştı. Yorgundu ve acıkmıştı. Ancak yemek veya su için duramazdı. Sandalı rotasında tutmaya çalışmaktan, kolları ağrımıştı. Güverteye bağlanmış, hareketsiz ejderhaya göz attı. Genç kız, ejderhayı çözmek için de duramazdı.

Gün ilerledikçe, güneş bulutsuz gökyüzünde yükseldi. Ping'in dikkatini toplaması zorlaştı. Genç kız, dümende otururken uykuya daldı ve bazı adamların bağırtilarıyla uyandı. Başını kaldırdı ve bunların başka bir sandalda; ellerinde sırkalar bulunan dört adam, sandala iplerle bağlı, kıyı şeridindeki iki öküz ve hafif rüzgârı yakalayacak şekilde açlandırılmış uzun bir yelken yardımıyla, akıntının ters yönünde ilerlemeye çalışan bir tekneye yaklaştıklarını gördü. Ping dümeni çevirdi, diğer sandaldan ve korkmuş mürettebatından uzaklaştılar. Genç kız uyanık kalmalıydı. Bine kadar sayma alıştırması yaptı. Genç kız, toplam iki şarkı biliyordu ve bunları yüksek sesle söyledi; Lav Ma'dan öğrendiği bir çocuk tekerlemesi ve Efendi Lan'ın içerken söylemekten hoşlandığı bir şarkı.

Sonunda güneş batmaya başlamış ve arkalarında kalmıştı. Ping, ruh çağırını arkada bıraktıklarına inanma konusunda kendi rahatlatı.

“Sanırım, artık durmamız güvenlidir,” diye seslendi kız ejderhaya, gerçi ejderhadan saatlerdir bir ses duymamıştı.

Durmaya karar vermek kolaydı. Ancak sandalı gerçekten durdurmak zordu. Çapa hâlâ, genç kızın ruh çağırana karşı karşıya geldiği nehir yatağında gömülüydü. Ping, kalan son gücünü de kullanarak, sandalı nehrin güney kıyısına yönlendirdi. O bölgedeki akıntı daha yavaştı. Uzun bambu sııkları, sanki eğilip yere kapanan imparatorluk görevlileri gibi, nehrin kıyısından suya doğru bir kemer oluşturuyor, hafif rüzgârda sallanıyor ve suya batıyorlardı. Kızın elleri dümeni tutmaktan titriyordu. Kollarına doğru, keskin acılar yayılıyordu. Kendini devam etmek için zorladı. Bir eliyle dümeni tutmaya devan etti. Diğeriyile de, güvertede düzgün bir şekilde sarılı duran, kenevirden yapılmış bir ipe ancak uzanabiliyordu. Genç kız, dümeni kolunun altına sıkıştırdı ve ipin bir ucunu ilmek yaptı, diğer ucunu da sandalın kık kısmına bağladı. Genç kız, yapmış olduğu ilmeği, daha küçük olan bambu sııklara fırlatmaya çalıştı ancak ip, kaygan ve kavisli bambu sııklarından kaydı. Kız tekrar ve tekrar denedi, sonuç aynıydı. Sonunda, ilmeği fırlatıp çevresinden geçirebileceği, daha sağlam bir şeyin ortaya çıkması için bekledi: Sarkmış bir ağaç, terk edilmiş bir sandal, sudan çıkmış bir kaya.

Güneş gözden kayboldu, hava kararmaya başladı. Sonunda, alacakaranlığın içinde kırık bir iskele belirdi. İskele- nin ucundaki kalaslar çürümüşü ve destek direkleri suyun üzerine uzanıyordu. Ping ipi fırlattı ve ilk seferinde ıskaladı. Genç kız, sandalı gece çökmeden önce bağlaması gerektiğini ve bunun son şansı olabileceğini biliyordu. Dümeni bıraktı.

Akıntı, sandalı kıyıdan uzağa, nehrin daha hızlı aktığı orta bölüme doğru sürüklemeye başladı. Ping, ilmek yaptığı ipi elinde tutuyor ve sandalın kış kısmında duruyordu. İkinci destek direğini geçtikleri sırada, ipi fırlattı. İpteki ilmek, bir an için havada asılı kaldı ve sonra kırık iskelenin destek direklerinden birine takıldı. Sandal yoluna devam etti ve sonra ansızın sertçe çekildi. İskelenin ahşap direği, onu yerinden sökecekmiş gibi kuvvetle çeken sandala direndi. Ping, baş tarafına da çabucak başka bir ip geçirdi ve kırık iskeleye atlayarak sandalı sıkıca bağladı.

Sandalın güvenle bağlandığından emin olduktan sonra Danze'nin yanına koştu. Ejderha kımıldamadı. Genç kız, ejderhanın bacaklarını ayırarak sandalın iki yanına bağlayan ipleri çözdü. Nehirden kovayla su çekti ve baygın durumdaki ejderhanın başına döktü. Kendi kolları da, bütün gün gergin bir şekilde dümeni tutmanın yorgunluğuyla titriyordu. Kız, Danze'nin devasa ağzını zorlayarak açtı ve yavaşça su damlattı. Ejderhanın uzun dili, tıpkı bir deri kayış gibi kuruydu. Kendisi de sudan biraz içti.

Ping, ejderhanın ağzına su damlatmaya devam etti ve çenesinin altını hafifçe kaşıdı. Danze yavaş yavaş kendine geldi. Ping, kendisine sanki bir asır gibi gelen uzunca bir süreden sonra, zihninde o tanıdık sesi ilk kez duydu.

“Taş iyi mi?”

Ping ejderha taşını içine yerleştirmiş olduğu ip rulosuna doğru, el yordamıyla yolunu bularak ilerledi. Taşı eline aldı. Gökyüzü karanlıktı. Hilal şeklindeki ay çok inceydi.

“Bilmiyorum,” dedi kız. “Anlamak için fazla karanlık.”

Ping küçük bir ateş yaktı. Bir alev yaratabilmek sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Daha sonra bir fener yaktı. Taşı, fenerin aydınlatdığı yuvarlağa tuttu. Yüzeyi koyu mor renkteydi. Derinliklerindeki, kreme benzer girdaplar, sanki ayın gökyüzünde kayıp olan bölümünden yapılmış gibiydiler. Bu girdapları saran kırmızı damarlar artık koyu kestane rengiydi. Tüm yaptıkları, taşı daha da güzelleştirmek olmuştu. Ejderha, arka ayakları üzerine oturmak için acıyla çabaladı. İri kafasını taşa yaklaştırdı ve sanki taşın içini, merkezini görmek istermişçesine baktı.

Danze'nin tüm söylediği, "O iyi durumda," oldu.

İkisi de dakikalarca oturup taşın mor renkli derinliklerini izlediler. Daha sonra Ping, dikkatini yemek hazırlamaya verdi. Güvertede yemek ambarları vardı; tahıl, kurutulmuş balık ve soğanlar. Genç kız, balık yahnisi yapmaya başladı. Sandalcı kadının, yemek yaparken kullanmayı sevdiği kurutulmuş otlardan yahniye eklemek üzereyken, Danze bir pençesini uzattı ve kızı durdurdu.

"Nedir bu?"

"Bir çeşit bitki."

Danze yaprak kavanozunu alıp kokladı. Daha sonra kavanozu ve içindekileri nehre fırlattı.

"Bunu neden yaptın?"

"Tespahağacı yaprakları," dedi ejderha. "Ejderhalar için zehirlidir. Kalbi yavaşlatır, zayıf ve hüzünlü yapar."

Ping inil dedi. Sandalcı kadının ihanetinin devamıydı bu. Jiang Bing, sahte dostluğuyla kızı tamamen kandırmıştı.

"Bu yaprakları, bütün yemeklerimize koydu," dedi Ping. "Vuuçeng'de yediğimiz yemekte de biraz vardı. Ruh çağıran, yemeğe katması için hancıya para vermiş olmalı."

Ping, ejderhanın ne kadar yavaş ve dalgın olduğunu hatırladı. Vuuçeng’de, ejderha taşını aramaktan ne kadar kolay vazgeçtiğini. Sandalda, ruh çağırana direnmek için ne kadar az çabaladığını da.

“Neden yaprakların benim üzerimde de böyle bir etkisi olmadı?” diye sordu kız.

“Ufak miktarlarda insanların sadece midesini bozar.”

Ping’in aklına, Vuuçeng’deki gece hissettiği bulantı ve mide ağrısı geldi.

Ping ve Danze, sessizce yemeklerini yediler. Balıktan hoşlanmayan Hıvar da yahniden biraz yedi. Ejderha kıvrıldı ve hemen uykuya daldı. Hıvar, Danze’nin kıvrık kuyruğu içine yatağını yaptı. Ping uykunun kendisine de bu kadar istekle gelmesini diledi. Genç kız kamarada uyuyabilirdi ama bunun yerine güvertede yatmayı tercih etti. Hava gündüz güneşli olmasına rağmen, güneş kaybolunca tekrar soğumuştı. Genç kız, sandalcı kadının battaniyesine sarıldı ve bulutsuz gökyüzünü izledi. Ay, ilahi ejderhanın kalbi olan ateş yıldızına doğru yol alıyordu. Birkaç gün evvel Vuuçeng’e varmalarından önce, sandalda kendini ne kadar mutlu hissettiğini hatırladı. Sandalcı kadının dostluğunun sahte olduğunu öğrenmeden önce.

Her ne kadar aklını başka yere vermeye çalışsa da, genç kızın düşünceleri, Jiang Bing’e ve o kadına güvenmeye ne kadar istekli olduğu konusuna geri dönüyordu. Kız gelecekte çok daha tedbirli olacaktı. Rastladıkları insanlara karşı kibar olmaya devam edecekti ancak artık birine güvenmek konusunda çok daha katı olacaktı.

bölüm on sekiz

ŞANS BULUŞMASI

*İçinde, sanki her zaman kapalı kalmış olan
gizli bir yer açılmış gibiydi.*

Ejderha, kuvvetini Ping'in beklediğinden çok daha çabuk geri kazandı. Tespihağacı, sindirim sisteminden çıkana kadar bir şey yiyemezdi ancak ertesi gün, yaşlı adam formunda, bir veya iki saat kadar dümende kalabilecek kadar güçlenmişti. Bu süre, Ping'e sandalda keşfe çıkmak için bir fırsat sağladı. Genç kız, kızıl bulut yağının geri kalannın içinde olduğu sazdan sepeti buldu ve yağı ejderha taşına sürdü. Danze, yağın bir kısmını, karganın gagaladığı yerdeki morarmış yarasına sürmesini istedi ancak Ping yağı kendisi için harcamayı reddetti.

Bir sandıkta yedek bir çapa ve olta buldu. Sandalcı kadının eşyaları arasında yedek elbiseler ve bambu bir şapka da vardı. Ruh çağıran, ardında daha ilginç şeyler bırakmıştı:

Bambu bir kitap, bir bağ civanperçemi çubuğu ve kan dolu bir su kabağı.

Doğuya yolculuklarına devam ederken, Danze ve Ping, dümene sırayla geçtiler. Ping'in, ejderhaya sormak istediği birçok soru vardı.

“Neden bana ruh çağırانların da, ejderhalar gibi şekil değiştirebildiğini söylemedin?”

“Sormadı.”

Ping gülümsedi. Ejderhanın her zamanki, insanı çileden çıkaran haline geri dönmüş olması güzeldi. Hıvar güneşin altında güverteye uzanmıştı. Sarman kedi sandalda olmadığı zaman, deniz yolcuğundan memnun görünüyordu.

“Ruh çağırان ejderha taşını niçin istiyordu?” Taş Ping'in kucağındaydı.

“Büyü yaparken kullanabilir,” diye cevapladı ejderha

“Ne çeşit büyüler?”

“Ping'in ilgisini çekecek bir şey değil.”

Ping ona inanmadı. Taş değişiyordu. Sadece renkleri değişmemişti, aynı zamanda büyümüştü de. Artık sepete ancak sığar olmuştu. Aynı zamanda, zihninde ejderha sesinin yanı sıra, başka sesler de duyabiliyordu kız. Vuuçeng'de duyduğu gibi korkunç, acı dolu sesler değil, mırıldayan bir kedi gibi yumuşak sesler. Ne gibi sihirli güçleri olursa olsun, taşın kendisiyle bir bağlantısı olduğundan emindi.

“Vuuçeng'deyken, bende bu... kuvvet ortaya çıktı,” dedi Ping, hâlâ olanlara inanmakta güçlük çekiyordu. “Nereden geldiğine emin değilim.”

Danze başıyla onayladı. “Ping *qi* odakladı. Onun gücünü kullandı.”

“Ama bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Öfke.”

“Yani öfkeli olduğum zamanlar *qi* gücümü odaklayabiliyorum, öyle mi?”

“Hayır. Ping, ne zaman ihtiyacı olursa *qi* toplamasını öğrenmeli, öfkeli veya değil.”

“Onu nasıl yapacağım?”

Mutlu bir ejderhanın çınlama sesi, Ping’e doğru süzüldü. “*Qi* gücünü artırmak için nefesi kontrol etmeyi, zihni odaklamayı ve vücudu çalıştırmayı öğrenmeli. Danze öğretecek.”

Kız ve ejderha, nehrin sakın bir uzantısındaaydılar. Danze, zamanın çoğunu ejderha formunda geçirebiliyordu. Ping’e, öğrenmesi ve her sabah yapması gereken nefes egzersizlerini gösterdi.

“Egzersizleri yapacak en iyi zaman gündeğumudur,” diye açıkladı Danze. “Havada en çok *qi*, o zaman vardır. Doğuya dön ve derin nefesler al. Vücudunu, doğan güneşin altın *qi*’si ile doldur.”

Takip eden günlerde Danze, ona *qi* gücünü odaklamasına imkân sağlayabilecek, yavaş el hareketleri öğretti. Ping’in kollarıyla bir yay oluşturarak vücudunu yavaşça arkaya yatırabileceği bir hareketin içinde olduğu ejderhanın öğrettiği başka egzersizler de vardı.

“Zihni odaklamayı öğrenmeli,” dedi ejderha sandalla nehir boyunca yolculuklarına devam ederken. “Diğer tüm düşünceleri kapat.”

Genç kız, *qi*'ye odaklanmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, zihnine diğer düşüncelerin dolmasına engel olamıyordu; öğle yemeğinden ne yiyeceklerdi, ipek bir elbise yapmak için kaç ipekböceği gerekiyordu, sandallar niye batmıyordu.

“Ping, ince bir buzdan geçiyor gibi temkinli, eriyen kar gibi akışkan, şekil verilmemiş bir tahta gibi boş olmalı.”

Danze'nin talimatları bir anlam ifade etmiyordu.

“Yapamam,” dedi Ping.

“Vücut için olduğu kadar, zihin için de egzersiz yapmalı,” dedi Danze.

Kıza, şakayık dolu bir bahçe hayal etmesini ve çiçekleri saymasını söyledi. Ping, Huangling'deki imparatorluk bahçesinde şakayık gördüğünü hatırladı. Sıcak bir yaz mevsiminde, bahçıvan onları sulamayı unutunca ölmüşlerdi.

“Şakayıklar ne renk olmalı?” diye sordu Ping. Zihninden Huangling'deki, solmakta olan birkaç şakayığın resmini uzaklaştırıp serpilmekte olan çiçeklerle dolu bir bahçe hayal etmeye çalışırken yüzü asıldı.

Kızın yapmak zorunda olduğu, beş yüzden geri saymak ve uzak bir tepedeki bir kınkanatlı böceğin izlediği yolu takip etmek gibi, başka egzersizler de vardı.

“Karıncalanmayı tüm vücutta hissetmeli,” dedi ejderha.

Ping, ruh çağıran saldırdığı sırada hissettiği duyguyu hatırladı. Karıncalanma hissi, hiçbir egzersiz yapmasına gerek kalmadan kızın bütün vücuduna dolmuştu.

“Sadece beni kızdıracak bir şey yapsan olmaz mı?” diye sordu kız.

Ejderha başını iki yöne salladı. “Öfke ile odaklanmış *qi* tehlikelidir ve kontrol etmesi zordur.”

Nehrin aşağı kısmına doğru yolculuklarına devam ederken, genç kız her gün saatler boyunca nefes egzersizlerine ve vücut hareketlerini tekrarlamaya devam etti. Hayali şakayık tarlalarına, uzaklardaki kınkanathı böceklerle ve geriye doğru sayılan sayılara odaklandı ancak sol elinin başparmağında hafif bir karıncalanma dışında bir şey çağırmaı başaramadı.

“Çok egzersiz lazım,” dedi Danze. Hıvar, Danze’nin kulaklarında kırkayak ararken, ejderha sessizce güneşte oturuyordu. Son yaşadığı maceralardan sonra, fare artık Ping’in elbisesinin içinde uyumuyordu. Ejderhanın ters duran pullarından birinin arkasında dinlenmeyi tercih ediyordu.

Ping, ruh çağırmanın onları takip ettiğı konusunda endişelenmekten vazgeçti. Genç kız, sandalı her gece, köylerden ve limanlardan oldukça uzak bir yere demirliyordu. Yemeklerine eklemek için, yumuşak çamurlu zeminden, taze bambu filizleri kesiyordu. Danze ginseng kökü, hardal yaprağı ve sarı bezelye çiçeğı arıyordu. Bu bitkilerin, kızın *qi* gücünü artıracacağını söyledi. Aynı zamanda pişirmek için kuş da yakaladı.

“Kuşlar da *qi* gücümü artıracak mı?” diye sordu Ping, pişmiş eti kemikten ayırırken.

“Hayır,” dedi Danze. “Ama tadı güzel.”

Bir hafta sonra Ping, karıncalanma duygusunu ellerinde hissedecek kadar *qi* odaklayabiliyordu. Daha sonra genç kız, gücüne odaklanıp güvertedeki bir yemek çubuğunu, bir ayak mesafesi uzağı hareket ettirebilir hale geldi. Danze etkilenmiş görünüyordu ancak Ping, gerçekten işe yarar bir şeyler yap-

bilecek kadar *qi* toplayabilmesi için uzun zaman gerektiğini düşündü.

Sarı Nehir'in hızı yavaşlıyordu. Sandalı idare etmek artık daha az çaba gerektiriyordu. Sarı sular, daha az çalkantılıydı ancak küçük sandalı okyanusa yaklaştırmaya devam ediyorlardı.

"Niçin herkes kendi *qi* gücünü odaklamayı öğrenmiyor?" diye sordu kız.

"Bunu herkes yapamaz."

Ping, bir an için bunu düşündü. Sanki bir sandal yarışını izlemeye gelen hevesli seyirciler gibi, kıyı şeridini doldurmuş olan bambu bitkilerine gözlerini dikti.

"Ama ben yapabiliyorum," dedi kız, cılız yeteneğinden gurur duyarak. "Sadece birazcık."

Ejderha başıyla onayladı. "Çalışmayla kontrol edecek."

"Niçin ben yapabiliyorum da başka insanlar yapamıyor?"

Çınlayan rüzgâr çanları gibi sesler çıkartırken, Danze'nin kırmızı dudakları yumuşadı.

"Ping çok özel," dedi ejderha. "Özel ama yavaş anlıyor."

"Neyi anlıyor?"

"Danze'nin, Ping'i neden yol arkadaşı olarak seçtiğini."

"Beni sen seçmedin. Başka kimse yoktu... Lav Ma çok yaşlıydı ve birlikte yolculuk etmek için Efendi Lan'ı da kesinlikle yanına alamazdın."

"Ping'i seçti çünkü Ping bir ejderha bakıcısı."

"Ben? Bir Ejderha Bakıcısı mı? Aptal olma."

"Danze'nin, Ejderha Bakıcılarının özellikleri vardır dediğini hatırlıyor?"

"Hatırlıyorum."

“Ejderha bakıcıları solaktır. Ejderha konuşmasını duyar, *qi* odaklayabilir ve önsezileri vardır.”

“Önzezi nedir?”

“Belirli insanların varlığını hissetme yeteneği, dostların ve düşmanların, insanların kalplerini okumak, bazen olacak olayları önceden görmek.”

Ping, Deeav’ın yakında olduğunu nasıl hissettiğini hatırladı ve Chang’an’da kötü bir şey olacağını nasıl bildiğini.

“Ama Jiang Bing’in kalbini okuyamadım. Yarın ne olacağını da bilmiyorum.”

“Bazı yeteneklerde ustalaşmak, bir ömür sürer.”

“Her durumda, Ejderha Bakıcılarının hepsinin Hıvarn ya da Yu ailelerinden olduğunu söylemiştin.”

Danze başıyla onayladı.

“Ama benim ismim...”

“Ping, aile ismini bilmiyor.”

“Sen biliyor musun, Danze? Benim, Ejderha Bakıcısı ailelerden birinden olduğumu biliyor muydun?”

Ejderha, hayır anlamında başını iki yana salladı. “Bilmiyordu. Şans, Ping ve Danze’yi bir araya getirdi.”

“Ama bende işaretleri gördün.”

Ejderha tekrar başını iki yana salladı. “Danze de yavaş anlıyor. Ejderha Bakıcısının bir kız olduğuna inanamadı.”

Danze’nin az önce kendisine söylediklerini sindirmeye çalıştı Ping. Hiç anlamlı gelmiyordu. O nasıl böyle özel, başkasında olmayan yeteneklere sahip birisi olabilirdi? Bir köyün yanından geçiyorlardı ve ejderha, tekrar yaşlı adam formundaydı. Tabii ki, insanlar her zaman dışarıdan görün-

dükleri gibi olmayabilirdi. Ama kız gerçekten bu kadar özel biri olsaydı, bunu mutlaka bilirdi.

“Ben bir köleyim,” dedi kız. “Bir Ejderha Bakıcısı olamam.”

“Mütevazı olana, hüner şaşırtıcı gelir.”

“Ama Ejderha Bakıcılarının hep erkek çocuklar olduğunu söylemiştin.”

“Doğru. Daha hiç dişi Ejderha Bakıcısı olmadı.”

Ping başını iki yana salladı. “Bir hata yapmış olmalısın.”

“Ping’de tüm işaretler var. Başta işaretlere güvenmedim ama Ping kendini ispatladı. Danze’yi ruh çağırandan kurtardı.”

Ejderha, sağ pençesinin tırnaklarıyla, ters duran pullarından birinin arkasına uzandı. Dışarı bir şey çıkardı. Yarını bir şeftaliyle aynı genişlikte, bronz bir diskti bu. Diskin bir yüzünde, dağlanmış bir motif vardı, diğer yüzü boştu ancak o kadar iyi cilalanmıştı ki, Ping üzerinde Danze’nin yansımasını görebiliyordu.

“Danze’yle ilgilenen tüm Ejderha Bakıcıları bu aynayı taşıdılar.”

“Daha önce kaç bakıcın oldu?”

“Çok. Ejderha hayatına kıyasla, insan hayatları kısa.”

“Efendi Lan’da bu ayna yoktu,” dedi Ping.

“Lan sahte Ejderha Bakıcısı. Hatta Veeng Tso da, gerçek ejderha bakıcısı değil.”

“Ama solaktı ve seni anlayabiliyordu.”

“Ama önsezi yoktu.”

Ejderha aynayı uzattı. Diskin üzerindeki desen, merkezdeki bir topuz etrafında kıvrılmış bir ejderhaydı. Ejderha topuzu

bir pençesiyle, sanki kıymetli bir inciymiş gibi tutuyordu. Ping aynaya uzandı. Ejderha diski geri çekti.

“Eğer Ping, Danze’nin bu nişanını kabul ederse, ona... ve vârislerine bağlanmış olacak.”

“Tabii ki bağla...”

“Karar aceleyle alınmamalı,” dedi ejderha. “Ömür boyu bağlayıcı.”

Danze aynayı salladı ve aynadan yansıyan güneş ışınları Ping’in gözüne geldi. Kızın bakamayacağı kadar parlaktı.

“Ayna, bir işaret olarak kullanılabilir. Ejderhaların duyma zorluğu vardır ancak eğer Ejderha Bakıcısı aynayı güneşe tutarsa, ejderhalar bu ışığı birçok *li* uzaklardan görebilir.”

Danze parlak yüzü yukarı gelecek şekilde aynayı tekrar Ping’e uzattı. Ping kendi yansımasını görebiliyordu. Yüzünde, normalden farklı hiçbir şey yoktu. Onu, imparatorluktaki herhangi bir kızıdan farklı yapan bir şey yoktu. Ama genç kız kalbinde, ejderhanın haklı olduğunu hissediyordu. İçinde, sanki her zaman kapalı kalmış olan, gizli bir yer açılmış gibiydi. Göğsünün gururla kabardığını hissetti. Birkaç ay önce isimsiz bir köleydi, şimdiyse özel birisi olduğunu keşfetmişti. Nişanı alacaktı. Bu onun kaderiydi.

Genç kız bunları ejderhaya söylemek üzereyken, parçalara ayrılan tahtaların korkunç sesi duyuldu ve Ping ileri fırlatıldı. Kız, kamaraya çarpana kadar güverte boyunca savruldu. Danze sandaldan nehre düştü. Ping’in nefesi kesildi. Genç kız, ezilen kaburgalarını tutarak ayağa kalktı. Başının üzerinde, devasa bir tekne uzanıyordu. Ping’in şimdiye kadar gördüğü en büyük tekne. Bu tekneye çarpmışlardı.

Ping neredeyse tekrar düşüyordu çünkü güverte oldukça eğimliydi. Sandal batıyordu. Genç kız diğer tekneye baktı. Kendi küçük sandallarından on kat daha uzundu ve iki ev yüksekliğindeydi. Parlak siyaha yeni boyanmıştı ve üzeri rengârenk bayraklar ve ipek sancaklarla süslenmişti. Tekne zarar görmemiş gibi görünüyordu. Ancak Ping'in bu muhteşem tekneye hayranlık duyacak zamanı yoktu. Sandalının güvertesindeki eğim daha da dikleşmişti. Kıç kısmı suların altında gözden kaybolmuştu.

Ping çabucak içinde taşın olduğu sepeti ve taşıyabileceği ne varsa onları topladı; iyi durumdaki pişirme kabını, güneş şapkasını, bir torba yeşil mercimeği. Sular, ayaklarının üzerinden geçiyordu. Danze tekrar ejderha formundaydı ve su sıçratarak kıyıya gidiyordu. Ping sandalın yan tarafından atladı. Su, kızın düşündüğünden daha derindi. Ayakları nehrin zeminine değmiyordu. Ağır pişirme kabı, Ping'i dibe çekti. Ancak kız, pişirme kabını bırakmak ve kaybetmek istemedi. Su seviyesi genç kızın başını geçti. Daha sonra kız, kollarının altında eller hissetti, tekrar suyun yüzeyine çekildi ve nehir kıyısına taşındı. Ping yuttuğu nehir suyunu öksürerek çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedi kız ancak gözlerinde hâlâ kumlu su vardı ve kendisini kimin kurtarmış olduğunu göremiyordu. "Beni nehirden çekip çıkarmanız büyük bir iyilikti. Ama şimdi güvendeyim. Artık bırakabilirsiniz."

Genç kız gözlerindeki kumlu suyu sildi. Her iki yanında, deri şapkalı ve yelekli, kırmızı üniformalı muhafızlar vardı. Adamlar gülümsemiyordu ve kızı da bırakmak üzere değillerdi. Ping'in önünde de, başka muhafızlar duruyordu. Hepsi

mızraklarını ve kılıçlarını kıza uzatmışlardı. Diğer muhafızlar kılıçlarını çekmişlerdi ve üzerinden sular damlayan ejderhanın etrafını çevirmişlerdi. Yaratığa, sanki bir masal kahramanıymış gibi boş boş bakıyorlardı. Danze metalin dövülmesini andıran bir gürelemeyle, muhafızlara kükredti. Adamların silahlarına vurup ellerinden düşürmek istedi ancak gücünü odaklayamıyordu. Tüm silahlar demirden yapılmaydı.

Ping, *qi* gücünü toplamak istedi, böylece muhafızları bir kenara fırlatabilirdi. Genç kız bir şakayık tarlası hayal etmek için gözlerini kapadı ancak sadece, Huangling'deki solgun birkaç çiçeği resmedebildi zihninde. Beş yüzden geri saymaya çalıştı ama nerede kaldığını sürekli unuttu ve baştan başlaması gerekti. Gürül gürül bir su sesi, genç kızın dikkatini dağıtıyordu. Kendilerini, Sarı Nehir'de bu kadar yol boyunca taşıyan sandalın sadece kış kısmı suyun üzerindeydi. Genç kız bunu izlerken, sandalın etrafından kabarcıklar çıktı ve sandal suyun altında gözden kayboldu.

“Bu Huangling büyücüsü!” diye bağırdı komutan, titreyen muhafızlara. “İmparatorluk ejderhasını çaldı. Yakalanması ve kafasının kesilmesi için bir ferman var.”

Ping'i tutan muhafızlar, kızı daha sıkı kavradılar. Omuzunun üzerinde duran sepeti aldılar. Ping onlarla mücadele etmeye çalıştı ancak çok fazla muhafız vardı.

“Ejderhayı da yakalamamız lazım,” diye emretti muhafızların komutanı.

Danze'nin etrafını saran muhafızlar, ejderhaya doğru dikkatle adım attılar. Adamlardan birinde ip vardı. Danze devasa dişlerini çıkardı, başını arkaya attı ve sanki fırtınalı

bir havadaki gök gürültüsünü andıran bir sesle kükredi. Pençelerini sağa sola savurdu. Muhafızların hepsi geri sıçradı. İçlerinden biri, kolunu tutuyordu. Derin bir kesikten akan kanı durdurmaya çalışırken, parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu. Daha çok muhafız geldi. Elllerinde tatar yayları vardı. Onlar da ejderhanın çevresinde bir çember oluşturdu.

“Bekleyin,” dedi Ping. “Ona zarar vermemelisiniz.”

Muhafızlar kızın söylediklerini dikkate almadı.

“Nişan al,” dedi muhafızların komutanı.

“Hayır!” diye bağırdı Ping. “Ejderha, İmparator’a ait. Canlı kalan tek imparatorluk ejderhasını öldürmek, ölümle cezalandırılacak bir suçtur.”

Muhafızlar komutanlarına göz ucuyla baktılar.

Ping’in zihninde bir fikir belirdi. “Yaratığı, İmparator Majesteleri’ne geri götürmeye gidiyorum.”

Muhafızlar saçlarından sular damlayan kıza baktılar.

“Ben büyücü değilim,” dedi kız. “Ben, İmparatorluk Ejderha Bakıcısıyım. Eğer kenara çekilirseniz, ejderhayı kontrol edebilirim.”

Komutan, silahlarını indiren muhafızlara başıyla onay verdi ve kızı bıraktılar. Ping kolu yaralı muhafızdan ipi aldı ve ejderhaya doğru yürüdü.

Ejderhanın boğazının derinliklerinden bir kükreme duyuldu. “Ping ne yapıyor?”

“Sadece rolünü oyna,” diye fısıldadı kız. “Onları seni İmparator’a geri götürdüğüme ikna edeceğim.”

Ejderhanın öfkeli kükremesi, kısık bir hırlamaya dönüştü. Genç kız ipe bir ilmek attı.

“Başını eğ, ejderha,” dedi kız, sert bir sesle.

Danze başını eğdi ve kız, ejderhanın boynuna ipi kaydırdı.

“Bu çok etkileyici,” dedi kızın arkasındaki bir ses.

Ping, tam bu sesin kime ait olduğunu görmek için dönerken, kızın yanındaki muhafızın ayağı kaydı ve adam yere yüzüstü düştü.

Nehir kıyısındaki patikadan aşağı doğru, genç bir çocuk yürüyordu. Bir başka muhafızın da ayağı kaydı ve o da düştü. Ping taştan patikaya baktı. Patika çok iyi yapılmıştı ve aşım pürüzsüzdü. Herkesin neden düştüğünü anlayamıyordu kız. Genç çocuk, Danze ve Ping’in önlerinde durdu ve kızın, pek de kibarca bulmadığı bir şekilde, gözlerini onlara dikti. Yaklaşık on ve beş yaşındaydı ve görgü kurallarını şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi.

“İmparatorunun önünde diz çök,” diye tısladı, hâlâ dizlerinin üzerinde duran bir muhafız.

Ping etrafına bakındı. “Ben İmparator görmüyorum.” Kız sıkılmaya başlamıştı. “Sırılsıklamım ve üşüyorum,” dedi, “ve sinir bozucu bir çocukla tartışacak havada değilim.”

“Ve ben de, bir kızla tartışacak havada değilim,” dedi çocuk. “Ben İmparator’um.”

“Böyle şeyler söylediğin için başın ciddi şekilde derde girebilir. Tabii İmparator öğrenirse.”

Ping etrafına bakındı. Tüm muhafızlar, alınları zemine değecek şekilde yere kapanmışlardı. Sadece o ve genç çocuk ayakta idi.

“Ben gerçekten İmparator’um,” dedi çocuk.

Ping gözlerini çocuğa dikti. Yüzü temizdi ve sakalsızdı, onun yaşındaki herhangi bir çocuğunki gibi. Sağ kaşında, küçük bir yara izi vardı. Dudakları, sanki az önce bir limon emmiş gibi büzüşük duruyordu. Muhafızlar, ıslak elbisesinden çekip dizlerinin üzerine yere indirdiklerinde, genç kız başka bir şey daha söylemek üzereydi. Başını kaldırıp yukarı bakmak istedi ancak muhafızın iri eli, kızın kafasını yere bastırdı. Artık genç kızın tüm görebildiği, çocuğun cübbesinin etekleri ve terlikleriydi. Etek kısmı, siyah, satenden yapılmış bir elbiseye dikilmişti. Üzerinde, altın ipliklerle işlenmiş ejderha figürleri vardı. Ejderhalar öyle bir işlenmişti ki sanki kumaşın yüzeyinden yükseliyor gibiydiler. O kadar gerçek görünüyorlardı ki neredeyse elbiseden dışarı atlayacaklardı. Terliklere, yüksek bulut tutamlarını andıran, girdap gibi spiral şekiller işlenmişti. Ping daha önce buna benzer bir etek ve bu terliklerin aynısını görmüştü. İmparator'a aittiler.

bölüm on dokuz

BİR BAŞKA İMPARATORLUK ZİYAFETİ

“Bir köleysen, Ping,” dedi İmparator, “o zaman sen de, tıpkı ejderha gibi bana aitsin.”

Birkaç danışman patikadan aşağı hızla koştu, bellerinde makamlarına ait şeritler dalgalanıyordu.

“İmparator’a bu kadar kaba hakaretlerde bulunmaya cüret eden kim?” dedi içlerinden biri nefes nefese.

“Özür dilerim,” dedi Ping, yüzü patikaya bastırılırken konuşmak zor olsa da. “Onun İmparator olduğunu anlamıştım. Ben, İmparator’ların şişman ve yaşlı olduklarını zannediyordum.”

Çocuğun dar ağzı, gönülsüz bir gülümsemeyle aralandı.

“İmparator Majesteleri’yle böyle konuşmak, vatana ihnettir!” dedi, en renkli şeritleri taşıyan ve belinde altın bir mühür sallanan danışman.

Ping o sesi tanıdı.

“Kızın yüzünü göreyim,” dedi adam.

Muhafızlar, Ping’in saçlarını geri çektiler. Kız, danışmana baktı. Onu tanıyordu. Adam da kızı tanıyordu.

“Bu alçağı daha önce görmüştüm, Majesteleri.” Bu Tïen Fen’di, İmparator’un Başdanışman’ı.

İmparator, Başdanışman’ını dinlemiyordu. Gözlerini ejderhaya dikmişti.

“Bu kız, Huangling’deki büyücü,” diye devam etti Başdanışman Tïen. “Babanızın ejderhasını çaldı...”

“Sayın İmparator Majesteleri,” dedi Ping. “Ben ejderhayı çalmadım ve teknenize çarpmak da istemedim.”

“İmparator’la doğrudan konuşamazsın!” diye bağırdı Başdanışman.

Genç İmparator bir elini kaldırdı. “Sorun yok, Tïen. Mahkûmu ben sorgulayacağım.”

Genç İmparator, gözlerini Danze’den ayırdı ve Ping’e baktı.

“Ayağa kalk.”

Ping ayağa kalktı. Islak elbisesinden akan sular, kızın etrafında ufak bir havuz oluşturmuştu.

“Bu kız, İmparatorluk Ejderha Bakıcısı olduğunu iddia ediyor, Majesteleri,” dedi muhafızların komutanı.

İmparator, tepeden tırnağa baktı Ping’e.

“Sen benim bir İmparator gibi görünmediğimi düşünüyorsan, ben de senin bir ejderha bakıcısı gibi görünmediğimi düşünüyorum,” dedi İmparator.

Ping buna bir cevap veremezdi.

“Ama ejderha senin elinde evcil gibi görünüyor.” İmparator gözlerini Danze’ye dikti. “Bunun bir imparatorluk ejderhası olduğunu mu söylüyorsun?”

“Öyle, İmparator Majesteleri,” diye cevapladı Ping. “İmparatorluk ejderhalarından, son hayatta kalan.”

“Bu büyücü, imparatorluk ejderhasıyla birlikte kaçtığı zaman, saygıdeğer babanızla birlikteydim, Majesteleri,” dedi Başdanışman Tiien.

“Ben bir büyücü değilim, köleyim,” dedi Ping. “İmparatorluk Ejderha Bakıcısı Efendi Lan’a hizmet ederdim. O, iyi bir adam değildi. Kendi kazancı için ejderhayı bir ejderha avcısına satacaktı. Sadece, onun ejderhayı... sizin ejderhanızı öldürmesini engellemek istedim, Majesteleri İmparator.”

“Babam bana bu ejderhadan niye bahsetmedi?” diye sordu çocuk.

“Saygıdeğer babanız, ejderhalardan hoşlanmazdı, Majesteleri,” diye cevapladı Başdanışman Tiien. “Ve ölümcül hastalığından önce, aklında çok fazla şey vardı.”

Ping, babasının ölümüyle ilgili İmparator’un kendisini sorgulamamasını umarak endişeyle kıpırdandı.

“O bir büyücü ve ona güvenilemez, Majesteleri,” diye devam etti Başdanışman.

“Ama ejderhayı bana getirdi,” diye cevap verdi İmparator. “Huangling Dağ’ından buraya kadar.”

Ping başıyla onayladı.

“Senin adın nedir?” diye sordu İmparator.

“Ping, Majesteleri.”

“Bir köleysen, Ping,” dedi İmparator, “o zaman sen de, tıpkı ejderha gibi bana aitsin.”

Ping bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak sonra fikir değiştirdi.

“Babanız, bu kızın işlediği suçlar yüzünden kafasını kesilmesi için ferman çıkarmıştı, Majesteleri,” dedi Başdanışman Tiien.

İmparator, ejderhaya doğru yürüdü. Danze hırıldadı ancak çocuk korkmadı. Onu baştan aşağı inceleyerek ejderhanın çevresinde tur attı.

“Güzel görünümlü bir hayvan,” dedi çocuk. “Bir ismi var mı?”

“Onun adı Lung Danze, Majesteleri,” diye cevapladı Ping.

“İdam edilmek, hayatta kalan son ejderhamı bana geri getiren biri için pek de uygun bir ödül gibi görünmüyor, Başdanışman,” dedi İmparator. “Sanırım babamın fermanını geri alacağım.”

Başdanışman Tiien boynunu eğdi. Danze’nin hırıltısı, çınlayan çanların sesine dönüştü.

“Şimdi farklı bir ses çıkartıyor,” dedi İmparator dikkatle gözlemleyerek.

“Bu, mutlu olduğu anlamına geliyor, Majesteleri,” dedi Ping.

“Bizim konuşmalarımızı anlıyor mu?”

“Bir kısmını.” Ping, ejderhaya göz ucuyla baktı.

İmparator, ejderhanın çevresinde turlamayı bitirmişti.

“Ming Yang Köşkü’ne hoş geldin, Ping.” Çocuk, muhafızlara döndü. “Sepetini geri verin ve kıza giyecek kuru bir

şeyler bulun,” diye emretti çocuk. “Dinlenince akşam yemeği için Ferah Kokular Salonu’nda bana katılabilir.”

Muhafızlardan biri, sepeti Ping’e uzattı. Ping, sepete sıkıca sarıldı.

“Ejderha, ahıra bağlanmalı,” dedi Başdanışman.

Danze tekrar kükremeye başladı.

“Benimle kalamaz mı?” diye sordu Ping. “Çok iyi huyludur.” Genç kız, kolu kanayan muhafıza doğru baktı. “Çoğu zaman.”

Başdanışman, kafasını iki yana salladı. “Hayır, bu yaratık tehlikeli. Güvenli bir şekilde kapatılmalı.”

Genç İmparator arkasını döndü ve patikadan yukarı çıktı. Danışmanlar hızla onun peşinden gittiler. Ping’in hâlâ kollarını tutan muhafızlar, kızı patikadan yukarı çıkardılar. Danze ipin ucunda bağlı bir şekilde, kızın arkasından gitti. Ping etrafını görmek için ilk kez bir fırsat yakalamıştı. Toprak, nehir kıyısından yumuşak bir şekilde yükseliyordu. Herhangi bir tarla veya orman yoktu. Tepenin yamaçları, Ping’in nehir kıyısından görebildiğinin ötesine uzanan güzel bir bahçeye dönüştürülmüştü. Taş bir patika, bahçe yataklarının ve selvi ağacı topluluklarının arasından kıvrılarak tepeden yukarı tırmanıyordu. Patikanın her iki yanı, çiçeklerle kaplanmıştı. Dereler ve göletler, tepenin yamacına göre sığlaştırılmışlardı ve böylece taşmıyorlardı. Dalları çiçeklerle bezenmiş kiraz ağaçları, bahçenin her yanına dağılmışlardı. Kesişim noktalarında patika, aslan, ejderha veya maymun şekli verilmiş biçimsiz kaya oyuklarından geçiyordu. Ayrıca, yamaçta bir sürü büyük çadır da vardı. Ping durmak ve bu çadırlardan birinde oturmak

isterdi ancak muhafızlar, geçtikleri bahçenin güzelliğine hiç aldırmadan kızı uygun adım yürüttüler. Tepenin zirvesinde, Ping'in Chang'an'da gördüğü evlerin tümünden daha büyük, güzel bir ev vardı. Çatısı tıpkı Huangling Sarayı gibi, siyah terakotaydı. İki katlıydı, kalın sütunların desteklediği geniş bir balkonu vardı. Ping, Danze'yle birlikte ahıra gitti. Ahır çalışanları, ejderhaya endişeli bakışlar attılar ve bölmelerden birini süpürüp zeminini taze samanla kapladılar. Genç kız, ejderhayı közlenmiş kırlangıç ve süt dışında başka bir şeyle beslememeleri ve demir herhangi bir nesnenin, yaratığa on adımdan daha yakın bir mesafede bulunmaması konusunda çalışanlara talimat verdi. Ayrıca, adamların bir yerlerden arsenik bulmaları konusunda da ısrar etti, böylece ejderha yenileyici bir içecek içebilecekti. Ahır çalışanları, ejderhanın garip ihtiyaçlarını aramak için oradan uzaklaşır uzaklaşmaz, genç kız ejderha taşını çıkardı ve onu ahırın arka tarafındaki samanların altına sakladı. Kızın şansına, İmparator ve muhafızlar ejderhayla o kadar meşgullerdi ki sepeti aramamışlardı.

“Ping'in bir planı var?” diye sordu ejderha.

“Tam olarak değil,” diye cevapladı Ping. “Endişelenme. Bir şeyler bulacağım.”

Genç kız, ejderhanın ters duran pullarından birinin arkasına uzandı ve Hıvar'ı dışarı çıkardı. Fare yeni uyanmış gibi gözlerini kırpı.

“Sen iyi misin, Hıvar?” diye sordu, farenin kulaklarının arkasını kaşıyarak. “Sen burada, Danze'yle kal. Benim gidip İmparator'la yemek yemem lazım. Bir imparatorluk ziyafetinde daha karmaşa çıkartmanı istemeyiz.”

Ping, büyük bir giriş salonuna doğru muhafızları takip etti. Salonda, üzerlerinde bir saksı bitkisi veya bir vazo bulunan, güzel, oyma masallar vardı. Huangling'deki sarayın aksine, buranın cilalanmış masaları parlıyordu, fenerleri örümcek ağlarıyla kaplı değildi ve taştan zeminde en ufak bir toz zerresi bile yoktu. Muhafızlar, giriş salonu ve bir koridordan geçerek güzel bir odaya kadar genç kıza eşlik ettiler. Odada kaliteli, ipek kumaşlarla süslenmiş bir yatak vardı. Duvarlar, bulutlara doğru bükülen sıradağ manzaralarıyla boyanmıştı. Yamacın altındaki kaviste kıvrılan Sarı Nehir'den muhteşem manzara sunan, nilüfer çiçeği şeklinde, kafesli pencereler vardı. Hizmetçiler odaya bir küvet taşıdılar ve taşıdıkları küplerdeki sıcak suyla içini doldurmaya başladılar.

“Banyoya ihtiyacım yok,” demeye çalıştı Ping onlara. “Son banyo yaptığımdan bu yana, iki ay bile geçmedi.”

Hizmetçiler, kızı dikkate almadılar ve küveti doldurmaya devam ettiler. Öğleden sonranın ilerleyen saatleri olmuştu ve kız, bir saatten uzun süredir ıslak elbiselerin içindeydi. Vücudu titriyordu.

“Sanırım sıcak bir banyo beni biraz ısıtabilir,” dedi.

Efendi Lan da böyle banyo yapmıştı, şarap fıçısına benzer ama daha alçak ve daha geniş, tahta bir küvette. Ping daha önce bir küvette hiç banyo yapmamıştı. Genç kız, ıslak elbisesini çıkardı ve küvete girdi. Su, sıcak su havuzundaki kadar sıcaktı. Hizmetçi suya kurutulmuş gül yaprakları döktü. Böylece çıkan su buharı kokulu olacaktı. Genç kız suya uzandı ve rahatladı. Eğer küveti onun için dolduracak hizmetçileri

olsaydı, düzenli olarak banyo yapmaya alışabilirdi. Ayda iki kez bile olabilirdi.

Genç kız küvetten çıkınca ıslak olan elbisenin alındığı ve yerine düzgünce katlanmış, temiz bir elbise bırakıldığını gördü. Bu elbise, açık havada giymek için değildi. Kaliteli mavi bir ipek kumaştan yapılmıştı ve üzerine beyaz güller örülmüştü. Kız elbiseyi üzerine geçirdi. Kumaşı, teninde serin ve hafif bir his bırakıyordu. Uçları zemine yarı mesafeye kadar uzanan, derin kolları vardı elbisenin. Ayrıca temiz, beyaz çoraplar ve ipek terlikler de bırakılmıştı.

Bir muhafız, geniş taş basamaklara çıkılan ve evin ikinci katında bulunan Ferah Kokular Salonu'na kadar Ping'e eşlik etmek üzere odaya geldi. Salona ilk gelen Ping oldu. Bu oda, Huangling'deki yemek salonuyla aynı gibiydi, tek farkı zemininde halı yerine her çeşit hayvan postlarının serili olmasıydı. Ping yerdeki ayı postunu ve hafifçe ıslatılmış geyik postunu ayırt edebildi. En güzel post, sarı siyah çizgiliydi. Bunun bir kaplan postu olabileceğini tahmin etti. Huangling'deki sarayda, bu hayvanların resimlerini görmüştü.

Genç kız duvardaki tabloları incelemeye fırsat bulamadan, Başdanışman salona girdi. İmparator, iki hizmetçi ve altı danışman onu takip ediyordu. Danışmanlar yerlerine geçerken, genç kıza kuşkulu gözlerle baktılar. Danışmanlar ve hizmetçilerin tümü, alınları yere değecek şekilde diz çökmüşlerdi. Ping çabucak diz çöktü ve alnını yere kapadı.

“Buraya gel ve burada benimle otur, Ping,” dedi İmparator, genişçe bir minderin üzerindeki yerine geçip ona yardım etmeye çalışan hizmetçileri elini sallayarak gönderirken.

Ping ayağa kalkarken ayakları elbisesinin uzun kollarına takıldı. İmparator'un yanında oturacağı yere doğru tökezledi. Danışmanlar kıza ters ters baktılar.

İmparator yerine oturur oturmaz, üzerlerinde, kırmızı ve siyah renkli lake kâseler ve uçları değerli taşlarla süslü fildişi yemek çubukları bulunan sehpalar getirildi. Sehpalarda, Ping'e altundan yapılmışlar gibi görünen şarap kadehleri de vardı. Tıpkı Huangling'de gördüğü önceki İmparator'un olduğu gibi, kendine ait bir sehpa vardı İmparator'un. Danışmanlar, sehpaları paylaşmak zorundaydı. Hizmetçi, Ping'in yanına da bir sehpa bıraktı. Genç kızın, tamamı kendine ait bir sehpa vardı.

"Aslında pek aç değilim," dedi İmparator. "O yüzden bu akşam, hafif bir yemek istedim. Umarım senin için yeterli olur."

Ping bayağı açtı. Gün içinde olan o kadar olay yüzünden, sabahın erken saatlerinde yediklerinden başka hiçbir şey yiyememişti.

Hizmetçiler kadehlere şarap koydular ve ilk yemekleri getirdiler. Ping, hizmetçinin önüne koyduğu tabağa baktı. Bir su kaplumbağası kabuğuna benziyordu. Ping daha önce, su kaplumbağası kabuğu yiyen birini hiç duymamıştı. Aslında, bunu yemeye çalışmanın, eski bir kemiği kemirmek gibi olacağından emindi. Hizmetçi, sanki Ping'in zihninden geçenleri okuyormuşçasına kabuğa uzandı ve onu almak üzereydi. Ancak kadın kabuğu tuttu, üst kısmı ayrıldı ve alttaki yarımın içinde, üzerinde buharlar tüten bir yahni vardı.

“Su kaplumbağası yahnisi,” dedi İmparator, Ping’in yemeğe gözlerini diktiğini görünce. “Oldukça güzeldir.”

İmparator acıkmamış olmasına rağmen, iştahla yemeğe başladı. Ping’in aklına, Huangling Sarayı’nda herkesin yemeğe başlamak için, İmparator’un ilk yemeği bitirmesini nasıl bekledikleri geldi. Yahninin güzel kokusuyla, Ping’in midesi acele etmesini söylercesine gurulduyordu ancak kız bekledi.

“Aç değil misin?” diye sordu İmparator.

“Açım, Majesteleri,” diye cevapladı Ping, “ama...”

“Ye o zaman!”

Bu kıza bir imparatorluk emriymiş gibi geldi, bu yüzden Ping çatık kaşlı danışmaları umursamadı ve yemeye başladı. Kabuk tamamen boşalana kadar İmparator, kendi önündeki yahni kâsesine odaklandı. Ping, Genç İmparator’un, babasından daha güzel sofrada adetleri olduğunu görmekten memnun oldu. Önündeki imparatorluk örneğini takip etti. Su kaplumbağası yahnisi çok lezzetliydi.

Bir sonraki yemek, kızarmış etti. Tadı o kadar güzeldi ki Ping’in daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu.

“Bu panter göğüs etidir,” dedi İmparator.

Et, yanında nilüfer çiçeği kökleri ve fasulye filizleriyle servis edilmişti. Ping saygılı bir sessizlik içinde yemeğini yedi.

“Benimle konuşabilirsin, Ping,” dedi İmparator. “Benden korkmana gerek yok.”

Ping, İmparator’a söyleyecek bir şeyler aradı.

“Neden bu kırsal bölgelerdesiniz, Majesteleri?” diye sordu. “Chang’an’da olmak yerine.”

“Taay Şan’a gidiyorum,” diye cevapladı.

Ping, oayı daha önce hiç duymamıştı.

“Tüm imparatorluktaki en kutsal dağdır,” diye açıkladı genç çocuk. “Cennetten, benim hükümdarlığımı kutsamasını istemek için oraya gidiyorum.”

“Çok iyi bir imparator olacağımıza eminim,” dedi Ping. Hizmetçiler üçüncü yemeği getirdiler.

“Daha sadece bir aydır imparatorum,” dedi genç çocuk bıkkınlıkla iç çekerek, “ama şimdiden sıkıldım.”

Ping’in midesi çok dolmuştu ve kaplumbağa yahnisinden o kadar çok yememiş olmayı diliyordu. Son gelen yemeği görünce genç İmparator’un yüzü parladı.

“Şakayık soslu fırınlanmış baykuş,” dedi çocuk. “Benim en sevdiğim yemeklerden biridir.”

Ping, İmparator’un en sevdiği yemeği geri çevirmenin kabalık olacağını düşündü ve hizmetçinin, tabağına bir parça koymasına izin verdi.

Hizmetçiler, çoktan yeni bir yemek getirmeye başlamışlardı. Ping bu yemeği tanıdı. Bezelyeli ve pırasalı arpaydı. Genç kız bundan sadece birkaç lokma yiyebildi. Hizmetçiler son olarak meyveleri servis etti; armutlar, erikler, hurmalar. Yemek sona ermişti. Ping, o kadar doymuştu ki ayağa bile kalkabileceğini sanmıyordu. Ancak şansına, İmparator konuşma havasındaydı. Çocuk, Chang’an’daki saray hayatını anlattı ve onun Huangling’deki hayatı hakkında sorular sordu.

“Seninle konuşmak güzel,” dedi İmparator. “Benim etrafımda sadece yaşlı adamlar var.”

Genç kız, etrafı gece gündüz insanlarla sarılı olsa bile, İmparator’un da konuşabilecek kimsesinin olmadığını fark etti.

Ping gülümsedi. Kendi yaşlarında birisiyle konuşmak, onun için de yeni bir tecrübeydi. Tüm danışmanlar, İmparator gidene kadar odayı terk edemediler ve oldukları yerde kaldılar.

“Şamanlar, Taay Şan’a tırmanmak için uğurlu bir gün gelene kadar burada, Ming Yang Köşkü’nde beklememiz gerektiğini söylüyorlar.” Genç İmparator, kıza doğru eğildi. “Buradaki günlerimi faydalı geçirmeye karar verdim. İmparatorluğun her yanından âlimler çağırttım; simyacılar, otacılar, falcılar,” dedi genç çocuk. “Danışmanlarıma nedenini daha söylemedim. O yüzden bu kadar huysuzlar.”

Genç çocuk, İmparator’dan çok arsız bir çocuk gibi görünerek sırttı. Ping danışmanlara kısa bir bakış attı. İmparator’un ona neler söylediğini duyamıyor olmaktan dolayı çok rahatsız olmuş gibi görünüyorlardı.

“Ben babam gibi yaşlanmak, şişmanlamak ve açgözlü olmak istemiyorum,” diye fısıldadı İmparator. “Onun olduğundan daha iyi bir İmparator olmak istiyorum. Âlimleri o yüzden buraya davet ettim. Onlardan, beni sonsuza kadar genç tutacak bir iksir yaratmalarını isteyeceğim.”

“Muhteşem bir imparator olacağınıza eminim,” diye cevap verdi Ping. Çocuğu sadece kısa bir süredir tanıyordu ancak genç kız, kalbinin derinliklerinde çocuğun imparatorluğu adil ve iyi yöneteceğini hissetti. “Âlimler ne zaman geliyorlar?” diye sordu kız.

“Yarın burada olacaklar.”

Gençlik iksirinin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu ancak İmparator’un gizli planlarını duyduğu için kendini çok ayrıcalıklı hissetti.

“Sanırım bu gecelik artık dinlenmeye çekilsem daha iyi olacak,” dedi genç çocuk isteksizce. “Yarın sabah çok erken kalkmalıyım. Yarın arınma törenine başlayacağım ve böylece cennete yaraşır durumda olacağım. Şamanların, Taay Şan’a tırmanmak için en uygun zamanı hesaplamakta kullanacakları civanperçemi çubuklarını atmam lazım.”

“Gidip Danze’nin nasıl olduğuna bakmam gerek,” dedi Ping.

İmparator ayağa kalktı. Tüm danışmanlar da onunla birlikte kalktı. Ping aşırı dolu midesine rağmen ayağa kalkabiliyor olduğunu görmekten memnun oldu.

“İyi geceler, Ping,” dedi İmparator. “Sohbetimiz hoşuma gitti.”

Ping ahıra gitti. Ahır çalışanları, henüz hiç kırlangıç yakalayamadıklarını söylediler genç kıza ancak kendi yemeklerinden bir parça fırında pişmiş balık vermişlerdi ejderhaya.

Danze, atların ahırında arka ayakları üzerinde oturuyordu. Boynundaki ip, ahırın duvarına bağlanmıştı. Ejderhanın, üzerindeki yeni elbiseye baktığını görebiliyordu Ping. Genç kız, ejderhanın yarı yenmiş yemeğinin olduğu tahta kâseye suçlulukla, kısa bir bakış attı. Az önce yemiş olduğu muazzam yemek, kızın midesinde taş gibi ağır yatıyordu.

“Burada.” Yemeğinden Danze için ayırdığı bir eriği uzattı genç kız.

Ejderha görmezden geldi.

Ejderhanın ters duran pullarından birinin arkasından Hıvar çıktı. Fare, kıza doğru hızla koşturdu. Havayı koklar-

ken, Hıvar'ın bıyıkları titreşti. Ping, az önce yediği şeylerin kokusunu farenin alabildiğine emindi.

“Senin için hiçbir şey getiremedim, Hıvar,” dedi kız fakat aslında tüm yemek boyunca fareyi hiç düşünmemişti. “Sana kahvaltudan bir şeyler ayıracam. Özür dilerim. Bu akşam yemeğini kendin bulman gerekiyor.”

Yaratık, kısık bir gürelemeyle hırıldadı. “Çok fazla renk gözleri yanıltır,” dedi ejderha. Keyfi yerinde değildi.

“Sabırlı olmalısın, Danze. İmparator, yarın bir grup âlimle buluşacak,” dedi Ping. “O zaman kaçmak için bir şansımız olacak.”

Ejderha guruladı.

Ping, daha önce bir yatakta hiç uyumamıştı. Ming Yang Köşkü'ndeki odasında bulunan yatak, bir bölük askerin uyu-yabileceği kadar geniş görünüyordu. Yerden, altı karış kadar yükseklikteydi ve üzerinde oymalı bir tente bulunuyordu. Genç kız, ipek çarşafı okşadı. Kızın, neden iki ayrı çarşaf olduğunu anlaması biraz zaman aldı; bir tanesi üzerinde yatmak, diğeri de kendi üzerini örtmek içindi. Ping çarşafın arasına kaydı. Pürüzsüz ve kaygandılar. Altındaki çarşaf aynı zamanda sıcaktı da. Ping'in odasında şömine yoktu ancak sarayın başka bir yerinde yanan bir şöminenin sıcaklığı, bir boru sistemiyle kızın yatağına ulaşıyor olmalıydı. Soğuk bir geceydi. Kızın üzerine örtebileceği bir ayı postu da mevcuttu. Genç kız, hayatı boyunca kendini hiç bu kadar sıcak ve bu kadar konforlu hissetmemişti.

bölüm yirmi

GİZLİ AHENK BAHÇESİ

*“Kaplan Ormanı’ndan geçeceğiz,” diye
devam etti kız.*

“Bizi orada aramaya hiç kimse cesaret edemez.”

Ertesi sabah Ping, yalnız kahvaltı etti. Sadece üç çeşit yemek vardı. Ping, kendine hepsinden bol bol aldı. Ancak çok az yedi. Arda kalanları, elbisesin altında sakladığı, bambu bir kâseye koydu. Daha sonra yemekleri ahıra götürdü.

“Bak,” dedi Ping, kâseyi ejderhanın önüne koyarak. “Sana biraz...”

Hıvar gizlendiği yerden dışarı ok gibi fırladı ve Ping daha konuşmasını bitiremeden, burnunu yemek kâsesine daldırdı.

“Biraz istemez misin, Danze?” diye sordu Ping.

Ejderha bir pençesini uzattı ve tırnaklarının arasına bir lokma et aldı. Eti kokladı ve ağzına attı. Yavaşça çiğnedi.

“Biraz daha alsana, Danze,” diye rica etti Ping.

Ejderha başını iki yana salladı. Vuuçeng’den ayrıldıklarından beri ejderha pek bir şey yemiyordu. Artık daha zayıf görünüyordu. Sanki artık ejderha, yemeklere güvenmiyor gibiydi.

“İşte buradasın, Ping,” dedi ahır kapısından bir ses.

Bu İmparator’du. Ping, İmparator’a eğilip selam vermek için dönmeden önce, Hıvar’ı ejderhanın ters duran pullarından birinin arkasına sakladı.

“Ejderhanın yeteri kadar yediğinden emin olmaya çalışıyordum,” dedi Ping.

“Tüm sabahı şamanlarla ve danışmanlarla birlikte geçirdim,” dedi İmparator. “Biraz sohbet etmeye ihtiyacım var. Gel ve benimle konuş, Ping. Âlimler gelmeden önce biraz boş zamanım var.”

Ping ejderhaya baktı. Onu tekrar yalnız bırakmak istemiyordu. Genç kız bir bahane düşünmeye çalıştı. “Tam Danze’yi biraz egzersiz için dışarı çıkarmak üzereydim, Majesteleri,” dedi kız.

“Harika,” dedi İmparator. “Ben de seninle geleceğim.”

Ping ipi çözdü ve hırıldayan ejderhayı ahırdan dışarı çıkardı.

“Annem, yılın bu zamanlarında Gizli Ahenk Bahçe’sinin çok güzel olduğunu söyledi,” dedi İmparator. “Ziyaret edeceğime dair ona söz verdim.”

Ping, Huangling’de gördüğü zayıf, bir deri bir kemik kadını hatırladı.

“İmparatoriçe iyi mi?” diye sordu kız nezaketle.

“Hâlâ Chang’an’da babamın yasını tutuyor.”

İmparatoriçe’nin oğlunu ziyarete gelmek üzere olmaması Ping’i rahatladı.

Ping ve İmparator sabah ayazında dışarı çıktılar. İnce ipek elbisesi ve terlikleri içindeki Ping soğuktan titredi.

“Paltolara ihtiyacımız olacak,” dedi İmparator. Asla çok uzakta durmayan hizmetliler ileri çıktılar. “Ve Ping’in daha sağlam ayakkabılara ihtiyacı var.”

Bir hizmetli çekildi ve İmparator’un emrini yerine getirmeye gitti. Bir dakikadan az bir sürede, elinde palto ve ayakkabılarla, nefes nefese geri geldi. Adam dizlerinin üzerinden kalkmadan, bir şekilde İmparator’un paltosunu giymesine yardım etti.

İmparator, “Yürüyüşümde bana eşlik etmenize ihtiyacım yok,” dedi hizmetçilerine.

Hizmetçiler her an İmparator’un yanında kalmakla yükümlüydüler ancak aynı zamanda İmparator’un emrine de karşı çıkamazlardı. İmparator bahçenin içindeki patikadan aşağı doğru onlar olmadan yürürken, hizmetçiler mutsuzca izlediler.

Patika, evin arkasına çıktı ve daha sonra tepeye doğru yılan gibi kıvrılarak devam etti. Sabah sisi henüz dağılmamıştı. Sarı Nehir onlardan saklanıyordu. Hatta etraflarındaki bahçeyi bile ancak birkaç adım uzaklığa kadar görebiliyorlardı. Çiçekler kapanmış, ağaçlar çigle kararmış, şekilsiz kayaların üzerlerindeki oyuklar sisin içinde her zamankinden daha fazla garip hayvanlara benziyorlardı. Daha sonra sisin içinden yukarı doğru devam ettiler ve tepenin güneş ışınlarıyla yıkanan

zirvesi karşılarında duruyordu. Patika zirveye doğru o kadar yumuşakça uzanıyordu ki, Ping tepeyi tırmanmakta olduklarını bile fark etmemişti.

Tepenin zirvesinde zemin düzleşiyordu.

“Burası Gizli Ahenk Bahçesi,” dedi İmparator.

Bahçe, eğri biçimli bir gölün çevresini sarıyordu. Açelyalar, patıkaya soluk mor renkli bir sınır çiziyordu. Başlarının üzerindeki kiraz çiçekleri, hafif rüzgârla hışırıyorlardı. Gölün bir yanından diğerine uzanan, zikzak çizen bir köprü vardı. Köprünün üzerinde, şarap üzümü salkımlarıyla kaplı bir çardak uzanıyordu. Mor çiçek öbekleri sarmıştı çardağın üzerini. İnatçı dallar, çardaktan dışarı uzanıyor ve suya batıyorlardı. Gölün yüzeyi altında devasa, portakal renkli bir balık, tembel tembel tur atıyordu. Ördekler yemek bulmak için suya batıp çıkıyorlardı. İmparator suyu dikkatle izliyordu.

“Neye bakıyorsunuz, Majesteleri?” diye sordu Ping.

“Niçin bana isimle seslenmiyorsun? Adım Liyu Çör.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Majesteleri,” dedi Ping.

“Bana Liyu Çör demeni emrediyorum,” dedi İmparator gülümseyerek.

Ping derin bir nefes aldı, Başdanışman Tüen’in kendisini duymak için etrafta olmamasından memnundu.

“Neden göle bakıyorsun, Liyu Çör?”

“Gölde su kaplumbağaları var,” diye cevap verdi çocuk.

“En azından annem öyle söylemişti.”

Gölün diğer tarafında ilkbahar çiçekleri, gök mavisi çiğdemler, nergisler, kar gelincikleri topraktan fişkınıyorlardı.

“Hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim,” dedi Ping.

Bu tam olarak doğru değildi. Huangling Sarayı’ndaki tablolarla buna benzer bahçeler görmüştü ama onun saraylarından birinde, gizli gizli ortalıkta dolaştığını İmparator’un bilmesini istemiyordu Ping. Kızın arkasından kulak tırmalayıcı, kısık bir ses geliyordu, biri sabırsızca bir gonga vuruyor gibiydi. Ejderha bu yürüyüşten, genç kızın hoşlandığı kadar hoşlanmamıştı.

Durdular ve büyük çadırlardan birinde dinlendiler. Minyatür bir saray gibi, küçük, güzel bir yapıydı. Çadır altıgendi ve ufacık çatısının, altı adet kolonla desteklenen, altı tane yükseltilmiş köşesi vardı. Saçakların altına, dört ordunun muhafızları resmedilmişti: Doğunun mavi ejderhası, batının beyaz kaplanı, kuzeyin siyah kaplumbağası ve güneyin kızıl kuşu. Hiç duvar yoktu. Çadır sadece, tek bir ağacın güzelliğinin tadını çıkarmak için kurulmuştu.

“Bu ne tür bir ağaç, Liyu Çör?” diye sordu Ping.

Ağacın ince, uzun dalları koyu kahverengi ve nemliydi-ler. Dallarda hiç yaprak yoktu ancak Ping’in şimdiye kadar gördüğü en büyük çiçekler açıyordu. Tomurcuklar, birbirleriyle tokalaşan solgun ellere benziyordu. Bazıları, kadeh büyüklüğünde güzel, beyaz çiçeklerini ortaya çıkarmak için açılmışlardı.

“Bu bir manolya. Güzel, öyle değil mi?” dedi İmparator. “Bu çadırın adı Manolya Tomurcuklarının Açışını İzleme Çadırı.”

Ping gülümsedi. Bu, ufak yapı için mükemmel bir isimdi. Liyu Çör uzanıp beyaz çiçeklerden birini kopardı ve Ping'e verdi.

Onlar yürüdükçe, altlarındaki sis tabakası da sabah güneşinde buharlaşıp kayboldu ve uzaklara doğru uzanan kırsal bölgeler açığa çıktı. Sarı Nehir, sanki birinin umursamadan araziye attığı koyu sarı bir elbise gibi, doğuya doğru kıvrılarak uzanıyordu. Nehrin diğer tarafında, düz arazi tarlalara bölünmüştü. Bazıları yeşil, bazıları sarı, bazıları kahverengiydi. Güneye doğru, göz görebildiğince uzayan sık, koyu renk yaprak örtüsünden başka bir şey yoktu. Bahçe öyle bir tasarlanmıştı ki, dağın bayırları gözle görülebilir değildi sadece dağın ağaçlar arasındaki dar, uzun koridorlar, görülebiliyordu. Bahçe sanki havada süzülüyor gibiydi.

Liyu Çör, Chang'an'da geçen çocukluğundan bahsetti.

“Seninle ortak bir yanımız var, Ping,” dedi çocuk. “Küçüklüğümüzde, ikimizin de çevresinde birlikte oynayabileceğimiz çocuklar olmamış.”

“Senin kız ve erkek kardeşlerin yok muydu?” diye sordu Ping.

“Evet ama erkek kardeşlerim, kendi krallıklarını yönetmeleri için uzaklara gönderildiler. Kız kardeşim evlenip, kocasının ailesiyle yaşamaya gittiğinde çok küçüktü. Çocukluğumun büyük kısmını, bana arkadaş olan hizmetçilerle birlikte geçirdim.”

“Peki ya ailen?” diye sordu Ping.

“Babam hep imparatorluğun işleriyle meşguldü. Annemin sağlık durumu iyi değildi ve benim çocukça oyunlarımı çok gürültülü bulurdu.”

Ping bunları inanması güç buldu. Kendisi gibi, İmparator da bir bakıma ailesi tarafından terk edilmişti. İmparator'a dokunmanın ciddi bir suç olduğunu düşünse de, onun koluna girdi. Liyu Çör itiraz etmedi. Gölün etrafında gezinip su kaplumbağası aradılar.

“Senin için bir şeyim var,” dedi İmparator. Elbisesinin kol kısmından bir şey çıkardı.

Ping'in nutku tutulmuştu.

“Bu bir hediye değil, Ping,” dedi Liyu Çör. “Bu senin hakkın.”

Ping ellerini uzattı ancak sonra geri çekti. Çocuğun ona teklif ettiği şeyin ne olduğunu anlamıştı.

“Bu senin makamının mührü, Ping,” diye devam etti İmparator.

Bu, daha önce Efendi Lan'a ait olan beyaz yeşim taşı mühürdü. Kaygan bir şeridin ucunda, onun belinden sallanırdı. Adam, birçok kez bunu kıza fırlatmıştı. Ping, mührü İmparator'dan aldı ve elinde arkasını çevirdi. Mührü yakından inceleme şansı, daha önce hiç olmamıştı. İnce, uzun bir dikdörtgen şeklindeydi ve birkaç santimden uzun değildi. Mührün bir ucu düzdü ve üzerine kazınmış karakterler vardı. Diğer ucu ise, bir ejderha şeklinde ustalıkla yontulmuştu. Yontu o kadar canlı gibi duruyordu ki genç kız, zanaatkârın her bir bacağı, her bir dişi, her bir pulu nasıl bu kadar hassaslıkla oyabildiğini hayal bile edemedi. Efendi Lan'ın kirli, kaygan şeridi, yeni, mor renkli, ipek bir şeritle değiştirilmişti. Liyu Çör, Ping'e mühür mürekkebi dolu ufak bir kap da verdi. Çocuk koyu kıvamlı, kırmızı mürekkebe, mührü nasıl daldıracağını

da genç kıza gösterdi. İmparator, üzerine mührü basabileceği bir şeyler için etrafına bakındı. Kızın elindeki manolya çiçeğini aldı ve taç yapraklarından birinin üzerine mührü bastı. Ping, İmparator'un manikürlü tırnaklarının etrafındaki derinin çignenmiş olduğunu fark etti. Mühür, yaprakta etrafına bir ejderhanın dolanmış olduğu, kan kırmızı renkte iki karakter izi bırakmıştı.

"Okuyamıyorum," dedi Ping üzüntüyle. "Ne yazıyor?"

"İmparatorluk Ejderha Bakıcısı' yazıyor."

"Ama ben Ejderha Bakıcısı değilim ki."

"Evet, öylesin. Seni, ben görevlendirdim."

Çocuk mührü kıza geri verdi.

"Teşekkür ederim, Liyu Çör." Ping, mührü beline bağladı.

Bahçe boyunca yürüdüler. Hafif bir rüzgâr esti ve kiraz ağaçlarından pembe taç yaprakları yağdı. İmparator, elbisesinin koluna dökülen pembe taç yapraklarına baktı ve daha sonra onları silkeledi.

"Keşke bu kara cübbeleri her zaman giymek zorunda olmasaydım," diye yakındı Liyu Çör. "Çok sıkıcılar."

İmparator'un cübbesi, parlak, siyah ipekten yapılmıştı ve üzerinde altın nakışlar vardı. Ping, cübbenin güzel olduğunu düşünüyordu.

"Ne istersen onu giyemiyor musun?" diye sordu Ping.

"Hayır," diye iç çekti Liyu Çör. "Her zaman imparatorluk cübbesi giymem lazım ve imparatorluğa ait her şey siyah."

"Bu yüzden mi sarayların çatıları da hep siyah?"

Liyu Çör, başıyla onayladı.

"İmparatorluk rengini neden değiştirmiyorsun?" dedi Ping.

“Bunu yapamam. İmparatorluk rengi, yüz yıldır siyah.”

“Ama sen imparatorsun, Liyu Çör,” diye cevapladı Ping.
“Her istediğini yapamaz mısın?”

Liyu Çör yürümeye ara verdi. “Yapabilirim,” dedi çocuk.
“Haklısın, Ping. İmparator benim.”

Liyu Çör, imparatorluğuna baktı. “Yeni imparatorluk rengi ne olmalı? Neşeli bir şey olmalı.”

Ping bahçeye bakındı. Her taraf, nergislerle kaplıydı; bahçe yatakları, kayaların araları.

“Sarı olmaz mı?” diye cevapladı genç kız. “Hoş, parlak bir renk.”

Liyu Çör’ün, ciddi yüzünde bir gülümseme belirdi. “Her baharda nergisler açar, karanlık, kasvetli kıştan sonra parlak ve neşe doludurlar. Tüm imparatorluk üzerinde parlayan güneşin rengidir sarı. Aynı zamanda, parlaklığı hiç solmayan bir metal olan altının da rengi. Benim hükümdarlığımı sembolize etmek için mükemmel bir renk!”

Bahçe boyunca Kutlu Bülbül Çadırı’na doğru yürüdüler. Bu çadırdan görülen manzara farklıydı. Güneye doğru, bahçenin sınırlarından başlayan ve göz alabildiğince uzanan sık ağaçlara bakıyordu çadır.

“Ming Yang Konağı, imparatorluğun av konağıdır,” diye açıkladı Liyu Çör. “Babam burayı, ormanda avlanabilmek için yaptırmıştı.”

“Ne tür hayvanlar avlardı?”

“Geyik, ayılar, kaplanlar.”

“Burada kaplanlar mı var?” dedi Ping, endişeyle ağaçların arasına bakarak.

İmparator kahkaha attı. “Burada bahçede değil, ormanın içinde.”

“Sen hiç kaplan gördün mü?”

“Ben hiç görmedim,” dedi İmparator. “Çok fazla kaplan kaldığını zannetmiyorum.”

“Yazık,” dedi Ping ancak karşlarına bir kaplan çıkmayacak olmasından memnundu.

“Ama maymunların seslerini duyabilirsin.”

Ping dinledi. Uzaklardan bir yerden maymunların gevezeliklerini duyabiliyordu.

“Ben avlanmayı sevmiyorum,” diye devam etti İmparator. “Kaplan Ormanı’nı, avlanmanın yasak olduğu bir parka dönüştürmeyi düşünüyorum. Buraya başka hayvanlar da getirmek istiyorum, barbar topraklarından garip hayvanlar.”

“Bu kulağa harika bir fikir gibi geliyor,” dedi Ping.

İmparator, suratı asık bir şekilde patikaya çökmüş olan Danze’ye baktı; heybetli, yeşil başına kiraz tomurcukları serpilmişti.

“Ejderham, yeni keyif bahçemin ilk yarattığı olacak,” dedi Liyu Çör. “Onun için, içinde bir göl de olan, kapalı özel bir yer inşa ettireceğim. Ejderhalar yüzmekten hoşlanır, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Ping, ejderhadan gelen endişeli sesleri duymamaya gayret ederek.

“Sen de burada yaşayacaksın, Ping,” dedi Liyu Çör.

“Ah,” dedi Ping. “Teşekkür ederim, Liyu Çör. Bu hoşuma gider.”

Bu bir yalan değildi. Genç kızın Ming Yang Köşkü'nde yaşamaktan daha fazla hoşuna gidecek bir şey yoktu. Ancak yapamazdı.

Bu sırada Başdanışman Tïien göründü ve böylece Ping'in bu konuyu daha fazla tartışacak fırsatı olmadı.

"Ah, Başdanışman," dedi İmparator neşeyle. "Tam da görmek istediğim kişi. Bir imparatorluk fermanı çıkartacağım. Aslında iki tane! İlki, Kaplan Ormanı bundan sonra hayvanlara özel bir parktır. Orada avlanmak yasaktır. Ayrıca, bu andan itibaren, imparatorluk rengi sarı olacaktır. Lütfen, yeni cübbeler hazırlanması ve imparatorluktaki bütün sarayların çatılarının sarı olması için gerekli ayarlamaları yapın!"

Başdanışman Tïien, bu imparatorluk bildirilerinden hiç de memnun olmuş gibi görünmüyordu.

"Belki de bu konularda danışmanlarınızdan tavsiye almak istersiniz, Majesteleri," diye cevapladı Danışman.

"Hayır, kararımı verdim," dedi Liyu Çör neşeyle. "Şimdi, sen ne istiyorsun?"

"İlk âlim grubunun, köşke vardığını bildirmek için geldim." İmparator'un, âlimleri neden toplamış olduğunu hâlâ bilmediği için, Başdanışman çok rahatsız görünüyordu. "Dağılan Bulutlar Odası'nda bekliyorlar."

"Ping, bu âlimlerle tanışmak için benimle birlikte gel," dedi Liyu Çör. "Beni, yeni ejderhamla birlikte görmelerini istiyorum."

Ping halinden o kadar memnundu ki, elindeki ipin ucuna bağlı olan ejderhayı neredeyse unutmuştu. Danze'nin, sinirli gürüldemesi iyice yükselmmişti.

“Acıktı mı?” diye sordu İmparator.

Dağılan Bulutlar Odası’na doğru yürüdüler. Ping’in midesi aniden büzüldü. Bahçenin güzelliklerinin tadını çıkarırken içini dolduran o sıcak, huzurlu duygular ve Liyu Çör’ün dostluğu bir anda içinde donup kalmıştı. Odada tanıdığı biri vardı ama kim olduğunu bilmiyordu. Decev değildi, kız bundan emindi. Belki de ruh çağırandı. Liyu Çör kesinlikle onu davet etmiş olamazdı.

Muhafızlar odanın kapısını açtılar. Ping ve ejderha, odaya doğru İmparator’u takip etti. On ve iki adet, ciddi görünümlü adam Dağılan Bulutlar Odası’nda bekliyorlardı. Âlimler ejderhaya baktılar. Liyu Çör, onları etkilemiş olmaktan memnundu. Ping adamların yüzlerini taradı. Hemen hemen hepsi çok yaşlıydı ve uzun, gri sakalları vardı. İçlerinden sadece biri daha gençti. Bu adamın kim olduğunu tanıyan Ping rahatladı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Genç bilgin, Veeng Tso’ydu. Genç kız tam koşup adamla selamlaşmak üzereydi ki, ejderhanın guruldama sesleri hızla çalan bir gonga dönüştü.

“Ping, tanımıyor gibi yapmalı,” dedi kızın zihnindeki ejderha sesi.

Veeng Tso, sanki ilk kez bir ejderha görüyormuş gibi ilgiyle bakıyordu Danze’ye. Adam, onu tanıdığını hiç belli etmeden, Ping’e bir bakış attı ve diğer biliminsanlarıyla birlikte, İmparator’un önünde diz çöktü.

“Misafirlerime hoş geldiniz demeliyim,” dedi İmparator, Ping’e.

Liyu Çör, biliminsanlarına doğru yürüdü. Ping, Danze’nin ipini çektiğini hissetti.

“Ahıra geri git,” dedi ejderha.

Ping, ejderhayı ahıra geri götürdü ve boynundaki ipi çıkardı. Suçlulukla ejderhaya baktı. Danze’nin Gizli Ahenk Bahçesi’nde yürümekten kendisi kadar memnun olmadığıнын farkındaydı.

“Veeng Tso burada olduğumuzu nasıl bildi?” diye sordu Ping.

Ejderha başını iki yana salladı. “Bilmedi. Veeng Tso’nun önsezileri yok.”

“Yani, sadece tesadüfen mi burada?”

“Cennetin ağları geniş örülmüştür. Ancak elekleri ince değildir, içlerinden hiçbir şey geçemez.”

Her zaman olduğu gibi, ejderhanın bilgeliği, genç kız için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ping, Danze’yi ahırda bıraktı. Düşünmesi gerekiyordu. Kaçmanın bir yolunu bulmalıydı. Dağın yamacına, Gizli Ahenk Bahçesi’ne geri yürüdü.

Ping, Manolya Tomurcuklarının Açışını İzleme Çadırı’nda otururken, bir prenses gibi yaşamak için okyanusa kadar onca yolu gitmek zorunda olmadığını fark etti. Bu güzel yerde geçecek bir hayatı hayal etti. Her gün buralarda gezinebilmeyi, mevsimlerle birlikte ağaçların ve çiçeklerin değişimini izlemeyi, belki Kaplan Ormanı’na girmeyi ve ağaçların arasında, bir an için sarı, siyah şeritler görmeyi. Genç kız, belinden sallanmakta olan taş mühürle oynadı. Eğer isteseydi, o hayatı seçebilirdi. Kavrulmuş baykuş ve hurma yiyebilirdi. Liyu Çör, Ming Yang Köşkü’nü her ziyaret ettiğinde onunla yürüyüşe çıkar, genç kızdan imparatorluk meselelerine dair tavsiyeler

alabilirdi. İmparatorluktaki en önemli kişi, onun dostu olurdu. Eğer ejderhayla birlikte tekrar kaçarsa, yeniden aranan birisi olacaktı. İmparator, artık kızın dostu olmayacaktı.

Bir sincap, yakındaki bir ağaçtan aşağı doğru koşuşturdu. Fırça gibi kuyruğu endişeyle seğirdi ve hayvanın küçük parlak gözleri, bir yandan diğerine bir tehlike olup olmadığını görmek fırl fırl dönüyordu. Ping oturuyordu, bu yüzden hayvan onu fark etmemişti. Ping ayağa kalktı ve korkan hayvan, ağaca sıçrayarak bir anda gözden kayboldu. Böyle bir hayat, genç kız için mümkün değildi. Okyanusa götürmesi gereken bir ejderha vardı.

Ejderha, ahırda ona ayrılan bölmede, sefil bir halde çömelmişti.

“Kaçmanın bir yolunu düşünmeli,” dedi ejderha.

“Ben çoktan bir yol düşündüm,” diye cevapladı Ping.

Ejderhanın önündeki tabakta, altı adet kavrulmuş kırlangıç duruyordu, dokunulmamıştı. Hıvar bile yemeğiyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

“Bu gece gitmeliyiz,” dedi kız.

“Güzel,” dedi ejderha.

“Kaplan Ormanı’ndan geçeceğiz,” diye devam etti kız.

“Bizi orada aramaya hiç kimse cesaret edemez.”

“İyi akşamlar, Majesteleri,” dedi Ping, İmparator yemek salonuna girdiğinde diz çöküp başını yere eğerek.

O akşam, Liyu Çör’ün yemekteki tek konuğu Ping değildi. Ziyarete gelen âlimler de oradaydı, hepsi dizlerinin üzerindeydi ve başları yere eğilmişti.

Liyu Çör mutlulukla gülümsüyordu. “Çok faydalı bir gün oldu, Ping,” dedi genç çocuk, yanında oturması için kızı eliyle çağırırken. Ping, İmparator’un yanına oturdu, Veeng Tso’nun onu izlediğinin farkındaydı.

“Daha şimdiden âlimlerden birçok şey öğrendim,” diye devam etti Liyu Çör.

Hizmetçiler yemekleri getirmeye başladılar.

“Ömrü uzatmak için iksirler yapma konusunda daha şimdiden bir sürü şey biliyorlar. Simyacılardan birinin, yüz yaşının üzerinde olduğunu biliyor muydun?”

Genç çocuk, altı tane ondan bir gün bile büyük göstermeyen bir adamı işaret etti. Önüne konan serçe çorbası şahane kokuyordu ancak Ping, sadece birkaç kaşık yiyebilmişti. Midesi endişe içinde çalkalanıyordu. İmparator, aynı anda hem yemeyi hem de konuşmayı becerebiliyordu ve kıza günün olaylarını anlatıyordu.

“Âlimler, sonsuz gençlik verecek bir iksir yapmak için, sadece ufak ayarlamalar yapmaları gerektiğini düşünüyorlar.”

Odaya daha fazla tabak getiriliyordu; kavrulmuş bıldırcın, kıyılmış sazan balığı, turna kuşu yumurtaları. Ping tüm yemeklerden sadece birer lokma yedi.

“Chang’an’a döndükleri zaman, yeni bir iksir üzerinde çalışmaya başlayacaklar. Onların kullanımı için ufak bir saray ayarladım. Bu sırada, benim de her gün şeftali ile turna yumurtası yemem ve bir parça da zincifre yutmam gerekiyor. Sen hiç zincifre gördün mü, Ping?”

Ping başını iki yana salladı ancak daha önce cıva görmüştü. Veeng Tso’nun patlayıcı karışımında.

“Ping’e bir parça zincifre gösterin,” diye buyurdu İmparator, âlimlere.

Hepsi kuşku içinde Ping’e bakıyorlardı.

“Sorun yok, beyler,” dedi Liyu Çör, kurutulmuş erikleri ve su kestanelerini yemeye devam ederken. “Ping’den korkmanıza gerek yok. Veeng Tso, lütfen gidin ve biraz zincifre getirin, böylece Ping’e gösterebileyim.”

Veeng Tso, İmparator’u başıyla selamladı ve yemek salonunu terk etti. Birkaç dakika sonra, elinde deri bir keseyle geri geldi. Ping’in masasının yanında diz çöktü. Genç kızın şarap kadehini eliyle kenara kaydırды ve kesedeki zincifreyi boşalttı. Koyu kırmızı kristallerden yapılmıştı.

“Güzeller,” dedi Ping, otacı adama bakmaya cesaret edemeden.

“Ping, İmparatorluk ejderha bakıcısıdır,” diye açıkladı Liyu Çör.

Genç kıza doğru diz çökmüş olan adam, hızla genç kıza baktı.

“Biliminsanları ejderhamla çok ilgilendiler,” diye devam etti İmparator. “Onun faydalı olacağını söylüyorlar, öyle değil mi?”

“Evet, Majesteleri,” dedi Veeng Tso. “Ejderha pulları, iksir için çok önemli bir bileşendir.”

“Ping sizin için biraz getirebilir. Öyle değil mi, Ping?”

“Tabii ki, Majesteleri,” diye cevapladı Ping ancak Danze’nin, pullarından bir kısmını ona vereceğinden pek emin değildi.

“Ejderhanın kanının bazı özelliklerini incelemek de faydalı olabilir, Majesteleri” dedi başka bir bilgin.

Ping, biliminsanını başıyla onayladı ancak ejderhadan kendisini yaralamasını istemeye hiç niyeti yoktu.

İmparator, planları hakkında konuşmaya devam etti. Kunlun Dağları'nı bulmak için batıya bir kâşif gönderecek, hayat meyvesini aratacaktı. Ping şarabının kalan kısmını içti. Artık kaçma vakti geldiğine karar vermişti, mümkün olan en kısa sürede bu işi halletmesi ve bu konuyu arkasında bırakması gerekiyordu. Ancak yemek salonunu İmparator'dan önce terk edemezdi. Esnemesini bastırdı.

Liyu Çör sonunda o gece için odasına çekildiğinde, Ping kendi odasına geri döndü. İpek çarşaflar ve sıcak yatak, genç kıza çok davetkâr göründü. Kız esnedi. Önünde bu kadar önemli bir görev varken, nasıl bu kadar yorgun olabilirdi? Son iki gündür giydiği mavi, ipek elbiseyi çıkardı ve düzgünce yatağın üzerine serdi. Kendi sade elbisesini (yıkayıp temizlendikten sonra kıza iade edilmişlerdi ve çok güzel kokuyordu) giydi ve sepetini aldı. İpek askılara ve duvar tablolarına, ay ışığında görebildiği kadarıyla son bir kez baktı ve bu güzel odayı terk etti.

Avluda üç tane imparatorluk muhafızı vardı. Ping fark edilmeden onların yanında geçti. Ahıra doğru bahçe boyunca yürüdü. En kısa yol bu değildi ancak genç kız bahçeyi de son bir kez görmek istemişti. Bahçe, ay ışığıyla yıkıyor gibiydi. Yapraklar, sanki üzerlerine gümüş boya sıçramış gibi görünüyordular. Her bir gölet ve derenin dalgacıklı yüzeyinde, ayın yansıması görünebiliyordu. Sessizliği sadece geceye özgü kısık sesler, bir gece kuşunun ötüşü, geçen bir yarasının kanat sesleri, küçük hayvanların çıkarttığı hışırtılar, bozuyordu.

Ay ışığı ahırın içini aydınlatmıyordu. Ping yanında bir lamba getirmiş olmayı istedi. Duvarlardaki kerestelere dokunarak yolunu bulmaya çalıştı ve ejderhanın bölmesine doğru yavaşça ilerledi.

Karanlıkta, ejderhayı zar zor seçebiliyordu. Ejderha yalnız değildi. Veeng Tso da onunla birlikteydi. Birbirlerine sokulmuş duruyorlardı. Otacı adam, kısık bir fısıltıyla konuşuyordu. Ejderha, ince metal şeritlerin hafif bir rüzgârda birbirine çarpışını andıran bir sesle, durumundan memnun, çınlama sesleri çıkartıyordu. Ping, ejderhanın böyle bir ses çıkardığını günlerdir duymamıştı. Ping'in içeri girdiğini fark ettiklerinde, konuşmayı bıraktılar.

“Ping,” dedi Veeng Tso. “Tekrar karşılaşacağımızı kim umabilirdi ki!”

Adamın sesi, kızı görmekten memnun olmuş gibi çıkıyordu ancak yüzü hâlâ sertti.

Ping gülümsedi. “Seni görmek güzel, Veeng Tso.”

Otacı adamın kucağında bir şey vardı. Ping daha yakından baktı. Kızın gülümsemesi soldu. Adam, ejderha taşını tutuyordu.

“Ejderha taşına daha iyi baktığımı görebiliyorum,” dedi Veeng Tso.

“Bu gece gidiyoruz,” dedi Ping. Bir nedenle, kızın ağzı kelimeleri oluşturmakta zorlanıyordu.

“Danze de bana öyle söyledi.”

Ping uzandı ve ejderha taşını Veeng Tso'dan aldı. Genç kız, adamın omuzunun üzerinde deri bir çanta olduğunu fark etti. Parmaklarının altında, ejderha taşının soğuk yüze-

yini hissetti. Bir mutluluk dalgası, genç kızın kolundan yukarı doğru bütün vücuduna yayıldı. Tam bu sırada, ay bir bulutun arkasından çıktı ve taşı soluk ışığıyla aydınlattı. Taşın mor rengi yoğun ve derindi, süt rengi girdaplar soluk ışıktaki ancak görülebiliyorlardı. Genç kız taşı sepete koydu. Taş zar zor sığmıştı.

Ping'in başı döndü.

"Ping gitmek istediğine emin mi?" diye sordu ejderha.

Ping sepeti omuzundan arkaya doğru attı ve taşın kalçasının üzerine yerleştiğini hissetti. "Eminim," dedi genç kız.

"İmparator sinirlenecek."

"Biliyorum. Liyu Çör, kafamın kesilmesi için olan fermanı tekrar çıkartacak," dedi Ping üzüntüyle. "Başka çıkar yol yok."

Ping, ejderhanın boynundaki ipi çözüp bir kenara fırlattı. Hıvar'ın, ejderhanın ters pullarından birinin arkasında, güvende olup olmadığını kontrol etti.

"Danze," dedi kız. "Senden bir iyilik istemem lazım."

Ejderhanın çenesinin altındaki yumuşak bölgeyi kaşıdı.

"Âlimler, İmparator'a gençlik iksiri yapmak için bir ejderha pulu istiyorlar," dedi kız. "Onlar için bana bir pulunu verir misin?"

Ejderha, aniden arka bacakları üzerinde şaha kalktı. Ping korkup geri çekildi. Daha sonra Danze, ön pençeleriyle karnının üzerindeki pulları yoklamaya başladı.

"Bu pulları sökmesi daha kolay," dedi ejderha. "Daha hızlı büyür."

Ping, ejderhanın pullardan birini seçişini izledi. Danze'nin daha önce pullarla ilgili söyledikleri, bazı pulların iyilik, bazı pulların da kötülük yapmak için olduğu geldi aklına.

“İyilik için olan pullardan birini seçtiğine emin ol,” dedi kız.

Ejderha bir pulu aniden, hızla çekince genç kız irkildi. Acı verici görünüyordu. Daha sonra ejderha, bir pulunu daha çekti ve daha sonra bir tane daha. Üç pulu da Ping'e uzattı.

“Eğer yazı yazabilseydim, ona bir not bırakırdım,” dedi Ping. “İmparator'un, pulları mutlaka almasını sağlayabilir misin, Veeng Tso?”

Otacı adam pulları aldı ve başıyla onayladı.

Danze pullarını yoklamaya devam etti. Bir tane daha kopardı.

“Bu Ping için,” dedi ejderha, kıza pulu verirken. “Bir gün ihtiyacın olabilir.”

Ping, ihtiyaç duyması halinde ejderha pulu eksikliği çekeceğini hayal bile edemedi, hem de yanında bu kadar büyük bir ejderha varken. Ama yine de pulu aldı. Pul küçük bir yelpaze şeklindeydi ve genç kızın avuç içine sığıyordu. Bir tırnak gibi sertti ve pürüzlüydü. Ejderhanın pulları yeşil renkliydi ancak bu rengin öyle bir özelliği vardı ki, genç kız sanki pulu kaldırıp parlak bir ışığa doğru tutarsa, arkasını görebileceğini düşünüyordu. Pulun, ejderhanın etinde çekilip koparıldığı yerde küçük bir kan lekesi vardı.

Ping, Veeng Tso'ya döndü.

“Seni tekrar göremeyeceğim,” dedi kız. En azından öyle demeye çalıştı ancak kelimeler ağzında geveleniyordu ve anlaşılıyordu.

Genç kız bir adım attı ancak dengesini kaybetti. Kendini toplamak için bir şeylere uzanmaya çalıştı ancak eli duvara kadar ulaşmadan, bacakları boşaldı. Ahır sanki solup kayboluyordu. Veeng Tso'nun yüzündeki ciddi ifadenin değiştiğini gördü genç kız. Bunun, ay ışığının yarattığı bir yanılsama olduğunu düşündü ancak bir yanılsama yoktu. Adam gülümsüyordu.

Ping'in görüşü bulanıklaştı.

Ping gözlerinin tekrar odaklanabilmesi için bekledi. Birkaç dakika sürmüştü. Genç kız doğruldu ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Ejderha taşını aramasına gerek yoktu. Onun gittiğini biliyordu. Ahırın duvarlarını oluşturan bambu çubukların arasından, soluk ay ışığı içeri sızıyordu. Ahır boştu. Ejderha da gitmişti.

Korkunç bir ses, gecenin sessizliğini parçaladı. Acı ve ihanet dolu bir çığlıktı. Öyle bir çığlıktı ki, duyan herkesi ümitsizliğe düşürürdü. Ping ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Küçük ve kürklü bir şey kıza doğru koşuşturdu ve elbisesinin katları içine gizlendi. Bu, genç kızı hiç rahatlatmamıştı. İmparatorluk muhafızları kızın arkasında belirdiler, bir lambayla onun tarafını aydınlatıyorlardı ancak daha fazla yaklaşmaya çok korkuyorlardı. Adamların yüzünde, kızın çığlığının yarattığı ıstırap vardı. Kızın çığlıkları tekrar ve tekrar devam etti. Dünyadaki bütün mutluluğu tüketebilir gibiydi bu çığlıklar. Ping'in, samanlarda diz çökmüş olan vücutla hiçbir ilgisi yoktu. Onun için çığlıktan başka hiçbir şey yoktu. Genç kız, sadece bu çığlıklardı. Bundan sonra da, tüm olacağı buydu.

Muhafızlar ayrıldılar ve beyaz gece elbisesi içinde daha küçük bir şekil ileri çıktı. Ping, bu hareketlerin sadece hayal meyal farkındaydı. Sanki başka bir yerde oluyordu her şey, kızıdan çok uzakta bir yerlerde. Daha sonra beyaz gece elbisesi içindeki şekil, kızın kollarını tuttu ve onu silkeledi.

“Ping,” dedi çocuk.

Çığlıklar kesildi ve Ping, İmparator’un omzuna yaslanıp ağladı.

bölüm yirmi bir

CENNET YOLUNUN YARISI

*“Senin de benimle gelmeni istiyorum,” dedi Liyu
Çör. “Taay Şan çok güzelmiş, bana öyle söylendi.”*

Ping, pürüzsüz ipek çarşafların arasına, sıcak yatağına geri dönmüştü. Genç kız kilden yapılmış, mavi bir kupadan, sıcak bir şeyler içiyordu. İmparator’un kişisel hekimi tarafından hazırlanan bir şey. Kızın yatağının başucunda, İmparator’un bizzat kendisi duruyordu ve etraflarını muhafızlar, danışmanlar ve hizmetçiler sarmıştı. İmparator, genç kıza endişeyle bakıyordu ancak diğerleri o korkunç çığlıkların kaynağına, korku dolu yüzlerle bakıyorlardı. Ping her şeyin sadece kötü bir kâbus olmasını diledi ancak bu kadar ufak bir teselli bile mümkün değildi.

Ping sanki birisi göğüs kafesinden içeri uzanmış ve kalbini sıkıyormuş gibi hissediyordu.

“Ejderha gitti,” dedi kız.

İmparator başıyla onayladı. “Giden sadece o değil,” dedi çocuk. “Veeng Tso, Chang’an’dan gelen otacı da geceleyin kayboldu. Muhafızlarım, güney kapısının açılmış olduğunu keşfettiler. Ejderha ve otacının birlikte Kaplan Ormanı’na gittiğine inanıyorlar.”

Ping’in elleri titredi. Hekim uzandı ve genç kız elinden düşürmeden önce kupayı yakaladı. Genç kız yatağa geri gömüldü.

“Dinlenmeye ihtiyacı var, Majesteleri,” dedi hekim. “Bu kayıp onu korkunç derecede zayıflatmış.”

Başka şeyler de söylendi ancak Ping onları duymadı. Yatağın etrafındaki şekiller kayboldu. Genç kız, onların gittiğinin hayal meyal farkındaydı. Gün ışığı odaya sızıyordu. Genç kız ipek çarşaflarla başını örttü. Şafak güneşinin parlaklığını görmek istemiyordu. Dış dünya, gerçekte var olmayan bir hayaletle dönüşmüştü. Genç kızın farkında olduğu tek şey, sanki bıçaklanmış gibi içinde duyduğu acıydı. Lav Ma, genç kıza, kalbi kırılmış prenseslerle ilgili hikâyeler anlatmıştı. Ping kalp kırıklığının gerçek fiziksel bir acı olduğunu anlayamamıştı.

Danze onu terk etmişti ve ejderha taşını da yanına almıştı. Ejderha, ona özel birisi olduğunu söylemişti, bir Ejderha Bakıcısı. Ejderha Bakıcısı aynasını genç kıza uzatmıştı. Genç kız, aynayı almak için uzanmıştı. Ama ayna hiçbir zaman kızın elinde olmamıştı, genç kızın dikkati dağılmıştı. Liyu Çör ile birlikte çok fazla zaman geçirmişti. İmparatorluk hayatının rahatlığı, genç kızı baştan çıkarmıştı. Genç kız, kendi yaşına yakın birinin arkadaşlığının, okyanusa ulaşma görevlerinden

onu saptırmasına izin vermişti. Hepsinden daha kötüsü, genç kız İmparatorluk Ejderha Bakıcısı mührünü kabul etmişti. Danze, kızın mührü İmparator'dan alışını ve beline bağlayışını görmüştü. Veeng Tso da kızın belindeki parlak, mor şeride bağlı sallanan mührü görmüş olabilirdi. Otacıyı düşündüğünde, genç kızın içi öfkeyle doldu. Zincifre kristallerini gösterirken adamın elinin, kendi şarap kadehi üzerinden geçtiğini hatırladı. Adam, kızın şarabına bir tür uyku ilacı koymuş olmalıydı böylece kız onları takip edemeyecekti. Ejderha ona güvenmemişti. Danze, birlikte okyanusa gitmek için onun yerine Veeng Tso'yu tercih etmişti. Genç kız sınavı geçememişti.

Ping üç gün boyunca yataktan dışarı çıkmadı. Çok fazla uyumamıştı ancak ayağa kalkmak için iyi bir sebep bulamıyordu. Ne zaman uyuklamaya başlasa, rüyasında ejderha taşını görüyordu. Genç kız, Vuuçeng'de kulaklarında çınlayan, ağıt yakan sesle uyanıyordu.

Genç kız yemek yemedi ve hizmetçilerden biri onu yıkamak ve saçlarını taramak için geldiğinde, çarşafın altından Hıvar'ı çıkardı. Hizmetçi çığlık atarak odadan kaçtı.

İmparator, her gün kızı ziyarete geldi. Onu biraz neşelendirmeyi denemeleri için müzisyenler ve gösteri maymunları gönderdi. Genç kız bahçeye taşımaları için hizmetçiler görevlendirdi. Genç kız hiçbir şeye ilgi göstermiyordu.

"Hizmetçileri korkutmuşsun," dedi Liyu Çör, üçüncü günde kızı ziyarete geldiğinde. "Seninle ilgilenmesi gereken hizmetçi kız, odana girmeyi reddediyor. Senin bir büyücü olduğunu söylüyor. Yatağındaki bir fare hakkında bir şeyler anlatıyor."

Genç kız çarşafının altından fareyi çıkartınca Liyu Çör irkildi. “Bu Hıvar,” dedi.

Liyu Çör, genç kızın, farenin karnını kaşıyışını izlerken gülümsedi. “Haşerelerle arkadaşlık kurmak gibi bir alışkanlığın mı var?”

“Sadece bununla,” diye cevapladı Ping.

İmparator, kızın yatağının başucuna oturdu ve nazikçe fareyi okşadı.

“Ping, yarın Taay Şan’a yolculuğa çıkıyorum,” dedi çocuk, genç kıza. “Şamanlarım, dağın zirvesine tırmanmak ve cennetin kutsamasını istemek için en hayırlı günün gelmek üzere olduğunu söylediler.”

Ping hiçbir şey söylemedi.

“Senin de benimle gelmeni istiyorum,” dedi Liyu Çör. “Taay Şan çok güzelmış, bana öyle söylendi. Belki de oranın manzarası, seni biraz neşelendirir.” İmparator bir an için düşündü. “Fareni de getirebilirsin.”

Ping itiraz etmedi. İmparator’la tartışmanın bir anlamı yoktu.

Taay Şan, çok uzakta değildi, yüz *li*’den biraz daha uzaktı ama İmparator’u oraya yürümesi de gerekmiyordu. Ayrıca yalnız başına da gitmiyordu. Bir kfile dolusu insan ona eşlik ediyordu. Dört adam, İmparator’u, cilalanmış fildişinden, üzeri gümüş ve soluk mor renklere boyalı sarmal bulut resimleriyle dekore edilmiş, sedef işlemeli bir tahtirevanla taşıyorlardı. Tahtirevanın nakışlı örtüleri İmparator’u gözlerden saklıyordu. Başdanışman, danışmanlar ve seremoniyi yapacak olan şaman, hepsi birlikte yolcu arabalarında seyahat ediyorlardı. Küçük bir

hamal ordusu, uçları omuzlarında duran sııkların üzerinde, imparatorluk eşyalarını (yiyecek, yemek pişirmek için gerekli kap kaçak, kutular dolusu cübbe, portatif bir yatak, bir çadır) taşıyordu. Ayrıca imparatorluk muhafızları, hizmetçiler ve bir de aşçı vardı yanlarında. Arkalarından, kurban edilecek olan on ve beş adet keçi geliyordu. Keçilere, pejmürde kılıklı iki çocuk eşlik ediyordu.

İmparator, genç kızın danışmanlarla birlikte yolcu arabalarından birinde seyahat etmesi için ısrar ettiğinde, Ping itiraz etmedi. Kızın yürüyecek enerjisi yoktu. Dümdüz arazilerin, yanlarından geçip gidişini pek az bir ilgiyle izledi. Kırsal bölgelerdeki sert yollarda, yolcu arabaları sarsılıyordu ve yolculuk süresince uyumayı imkânsız hale getiriyordu. Danışmanlar, genç kızla konuşmadılar. Genç kız kendi düşünceleriyle baş başa kaldı ve bir şeyleri farklı yapmış olmayı dileyerek tekrar tekrar son birkaç haftada olan olayları gözden geçirdi.

İmparatorluk kafesi, kırsal kesimlerden ağır ağır ilerlerken, tarlalardaki çiftçiler çapalarını ve sabanlarını bırakıyordu. İmparator geçerken, dizleri ve yüzleri üzerine çöküyorlardı. Gece için mola verdiklerinde, kampları lambalarla aydınlandı ve yapılan etkinliklerle şamatalı bir yere dönüştü. Sabah tekrar yola koyulduklarında, arkalarında ezilmiş ekinler, atılmış balık kılçıkları, meyve kabukları ve öküz dışkıları bıraktılar. Ping'in aklına, ejderhayla seyahat etmenin ne kadar kolay olduğu geldi. Ne kadar az eşyaları olduğu. Kırsal bölgelerden ne kadar hızlı geçtikleri. Geçişlerini ne kadar az insanın fark ettiği.

İkinci günün sonunda, kafele durduğunda Ping yolcu arabasından indi. Arazi kuzeye, güneye ve batıya doğru, düz

ve belirgin bir özelliği olmadan uzanıyordu ancak doğuya doğru durum farklıydı. Doğuya doğru, düz araziden ansızın, dik, gri renkli yamaçlarıyla bir dağ yükseliyordu. Dağın kayalık zirvesi, bulutların arasında kayboluyordu. Dağın tek bitki örtüsü, yamaçlardaki yarıklar ve çatlaklardaki topraklara tutunan çam ağaçlarıydı. Ağaçlar küçüklerdi ve güneşe doğru büyürken bükülmüşlerdi. Dağ çok heybetliydi ve garip bir şekilde tanındıktı. Aniden, Ping'in zihninde Huangling'e ait bir görüntü belirdi. Taay Şan, genç kızın daha önce evi olan dağın, o kadar da muhteşem olmayan kasvetli yamaçlarını hatırlattı. Bir kıyaslama yapılamazdı. Ping'in hatırladığı, karanlıkta bir lambanın daire şeklindeki aydınlığıydı. Kızın, Huangling Sarayı'nın duvarlarında görmüş olduğu tablolardan biri bu dağa aitti. Genç kız, bu kadar sarp ve güzel bir dağın ancak ressamların hayal gücünde var olabileceğini düşünmüştü.

Ping şu ana kadar nereye gittikleriyle hiç ilgilenmemişti ancak şimdi Taay Şan'ın kutsal yamaçlarını görebiliyordu ve daha farklı hissetti. Dağı ona da göstermek için Hıvar'ı elbisesinden çıkardı.

“Bak Hıvar,” dedi kız. “Bu Taay Şan Dağı ve biz ona tırmanacağız.”

Ertesi sabah, genç kız yolcu arabasında seyahat etmedi. İmparator'un tahtirevanının yanında yürüdü. Gözlerini dağdan ayırmadı ve yaklaştıkça, nasıl daha büyük ve daha heybetli göründüğünü izledi.

“Taay Şan, imparatorluğumdaki beş kutsal dağdan biridir,” dedi Liyu Çör, öğle yemeği için mola verdikleri sırada.

“Neredeyse Cennet’e kadar uzanır. Burası, her İmparator’un Cennet’teki atalarıyla konuşmaya ve uzun ve başarılı bir hükümdarlık dönemi için takdis istemeye geldiği yerdir.”

İmparator yemek boyunca neşe içinde sohbet etti ancak Ping, çocuğun, tırnaklarının etrafındaki deriyi kanatana kadar çignemiş olduğunu fark etti.

Aynı akşam katile, Taay Şan dağının eteklerine ulaştı. Hamallar imparatorluk çadırını kurdular. Liyu Çör’ün şahsi hizmetçileri, çadırı dekore etmek üzere masaları, imparatorluk yatağını, halıları ve minderleri çıkardılar. Aşçı, ocakları ve pişirme kaplarını boşalttı ve sepetler ile kutulardan çıkardığı malzemelerle bir imparatorluk yemeği hazırlamaya koyuldu. İmparator, Ping’in yanına geldi.

“Yarın burada dinleneceğiz,” dedi çocuk. “Akşam da dağa tırmanışımıza başlayacağız.”

“Niçin gündüz tırmanmıyorsunuz, Liyu Çör?” diye sordu Ping. “Eminim, çok daha kolay olacaktır.”

“Eğer geceleyin tırmanırsak, Yeşim İmparator Zirvesi’ne şafak vakti ulaşırız. Cennet’le ve onurlu atalarımınla konuşmak için en iyi zaman budur. Sadece ben, şaman, Başdanışman Tiien ve birkaç refakatçi tırmanışı gerçekleştireceğiz. Sen kampta kalabilirsin, Ping.”

“Eğer izin verirsiniz, sizinle birlikte tırmanmak isterim, Majesteleri.”

“Yeşim İmparator Zirvesi’ne sadece benim çıkmama izin verilir,” dedi Liyu Çör, genç kıza. “Ama eğer istersen, benimle birlikte güney kapısına kadar tırmanabilirsin.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.”

Liyu Çör, genç kıza baktı. “Bu kadar zorlu bir tırmanış için hazır olduğuna emin misin Ping?”

“Eminim. Çok daha iyi hissediyorum.”

Birlikte ayı pençesi çorbası, erik soslu turna kavurması, balık salamurası ve kırmızı mercimek, sonrasındaysa portakal dilimleri, kurutulmuş şeftali ve fındık yediler. Dağa tırmanmadan önce İmparator’un son yemeği idi bu. Ertesi gün, tüm gün boyunca oruç tutması gerekiyordu.

“Cennete kurbanlarımı sunduktan sonra,” dedi İmparator. “Danışmanlarla görüşeceğim ve ejderhamı tekrar yakalamak için neler yapmamız gerektiğini düşüneceğim.”

Ping hiçbir şey söylemedi. Danze onu geride bırakmayı tercih etmiş olabilirdi ama ejderha özgürdü. Genç kız, ejderhayı yakalaması için İmparator’a yardım etmeyeceğinden emindi.

Ertesi gün, Ping için herhangi bir günden iki kat daha uzak gibiydi, tırmanışa başlamak için sabırsızlanıyordu. Onun dışında herkes tırmanışa hazırlanıyordu ancak genç kızın zaman geçirmek için yapacağı bir şey yoktu. Çoban çocukların, görevleri arasında oyun oynayışlarını, deri bir topu hayvanların üstünden atışını, birbirlerini kovalayışlarını izledi. Çocukların neşesi bulaşıcıydı. Ping gülümsemesine engel olamadı. Neden olduğunu bilmiyordu ancak Taay Şan’a tırmanma fikri, ejderha gittiğinden beri hissettiğinden çok daha mutlu hissettirmişti.

O öğleden sonra, bir arınma seremonisi için şamanla birlikte kendi çadırına gitti. Ping, Başdanışman ve refakatçiler, imparatorluk standartlarına göre küçük sayılabilecek bir yemek yediler ancak yine de genç kızın Danze ile birlikte yediği basit yemeklere kıyasla oldukça zengin bir öğündü. Genç kızla

ejderhanın, yiyecek bir şey bulamadıkları için günlerce aç kaldıkları bile oluyordu. Danze'nin, ateşin üzerinde pişirmek için bir kırlangıç yakaladığı zaman ne kadar mutlu olduğunu hatırladığında, genç kız kendi kendine gülümsedi. Kendisi de kırlangıcın tadından oldukça hoşlanmaya başlamıştı. İmparatorluk yemekleri çok güzeldi ancak genç kız uzun bir gün boyunca yürüdükten sonra Danze'yle küçük bir ateşin başında oturmak ve başka yiyecek bir şeyleri olmadığı için sadece kabuklu yemiş ve böğürtlen yemek için her şeyini verirdi.

Ping, Hıvar'ı tıka basa doyurdu böylece ertesi gün tırmanış boyunca fare uyuyacak ve huzursuz olmayacaktı.

Yemekten sonra, tam genç kızın uykusu gelmeye başladığında, danışmanlardan biri gonk çaldı ve herkesi, İmparator'un yolculuğuna başlamak üzere olduğu konusunda bilgilendirdi. Tırmanışı gerçekleştirecek grup çok daha küçüktü. Başdanışman'ın yanı sıra, şaman, iki imparatorluk muhafızı, bir hizmetçi ve kurban edilecek olan hayvanları idare etmek için çobanlar.

Liyu Çör, siyah saten kumaştan yapılmış, üzerinde gümüş ipliklerden nakışlar bulunan ve değerli taşlar dikilmiş, güzel bir cüppe ile çadırından çıktı.

"Benimle birlikte dağa tırmanacak mısın, Ping?" diye sordu İmparator.

"Çok hoşuma gider, Majesteleri."

"Tüm gece boyunca tırmanacağız. O kadar gücün olduğuna emin misin?"

"Eminim."

İmparator'un sabaha kadar oruç tutması gerekiyordu ancak aşçı, dağa tırmanışında ona eşlik edenler için darı-

dan yapılmış çörekler paketledi. Bir imparatorluk muhafızı, elinde yanan bir meşale ile yola öncülük etti. Arkasında şaman gidiyordu. Ping, Liyu Çör'ün tahtirevanına çıkacağını düşünüyordu ancak öyle olmadı. İmparator bayırdan yukarı doğru yürümeye başladı.

“Benimle birlikte yürü, Ping,” dedi İmparator.

Danışman Tiien, genç kıza ters ters baktı ancak Ping, İmparator'un istediğini yaptı. Başdanışman, Liyu Çör'ün arkasında yerini aldı ve onu da hizmetçiler takip etti. Arkalarından da keçiler ve onları güden çocuklar geliyordu. Grubun en arkasında ise, elinde yanan bir meşale tutan diğer imparatorluk muhafızı vardı.

Tırmanış başlangıçta kolaydı. Ping'in taşıyacak hiçbir şeyi yoktu ve dağ yamacı hafif bir eğimle başlamıştı. Ay tepedeydi. Boyanmış bir giriş kapısından geçerken Ping, ejderha ve *qilin* oymaları olduğunu görebiliyordu.

“Burası Yolculuğun Başlangıç Kapısı,” dedi Liyu Çör.

“Daha önce hiç burada bulundun mu, Liyu Çör?” diye sordu Ping.

“Hayır,” diye cevapladı İmparator, “ama danışmanlarım, yolcuğun evrelerini anlattılar bana. Bundan sonra Selvi Tüneli'ne gideceğiz.”

Gerçekten de yarım saat kadar yürüdükten sonra gökyüzündeki ay, karanlık bir kütlein arkasında gözden kayboldu. Ping patikanın her iki tarafında da ağaç gövdeleri olduğunu sezebiliyordu. Ağaçların karanlık dalları yukarıya uzanıyor ve patikanın üzerinde birleşiyor, birbirleriyle iç içe geçiyor ve canlı bir tünel oluşturuyorlardı. Selvi Tüneli'nin diğer ta-

rafından çıktıkları sırada, patika dikleşmeye başladı. Arkalarındaki keçiler, dikleşen patikadan şikâyetçiydiler. Çocuklar, yürümeye devam etmeleri için hayvanların sağrılarına vuruyor ve onlara kaba isimlerle sesleniyorlardı. Şaman kısık bir sesle bir ilahi okumaya başladı. Çok geçmeden herkes adımlarını ilahinin ritmine uygun olarak atmaya başladı. Daha sonra toprak patika sona erdi ve Ping, ayaklarının altında dağın kayalıkların hissetmeye başladı. Ayağı bir basamağa takılınca genç kız tökezledi. Genç kız yukarı baktı ve ay ışığının aydınlattığı, önlerindeki yolu gördü. Taay Şan Dağı'nın kayalarına oyulmuş yüzlerce basamaktan oluşuyordu. Genç kızın, zayıf ay ışığında görebildiği kadarıyla basamaklar dağın zirvesine uzanıyordu.

“Burada kaç basamak var?” diye sordu genç kız.

“Yedi bin tane,” diye cevapladı Liyu Çör.

İmparator'un sesi çok yorulmuş gibi çıkıyordu. Tüm gün boyunca hiç yemek yememişti. Ping sorularını kendine saklamanın ve İmparator'un tırmanışa odaklanmasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündü. Basamaklar o kadar dardı ki artık genç kızın İmparator'un yanında yürümesi için yer kalmamıştı. Böylece Ping, onun arkasından yürümeye başladı.

Ping tırmanırken merdivenleri saymaya başladı. Üç tane yüz, beş tane on ve altıya kadar saydı ancak sonra nerede kaldığını unuttu. Genç kız tekrar saymaya başladı ancak şamanın söylemekte olduğu ilahinin ritmi uykusunu getiriyordu. Ping gözlerini kapadı ve ilahinin her ritminde bir adım tırmanmaya devam etti. Genç kız aynı anda hem yürümenin hem de

uyumanın mümkün olup olmadığını merak etti. Daha sonra, Efendi Lan'ın ona ayağa kalkması için bağırdığı bir rüyadan uyandı. Genç kız uyandığında, basamaklar üzerinde yayılmış, yattığını fark etti. Bir an için kestirmişti ve yere düşmüştü. Çobanlar, genç kıza yürümeye devam etmesi için bağıryorlardı çünkü kız keçilerin yolunu kesiyordu. Ping grubun geri kalanına ayak uydurmak için hızlandı.

Başdanışman Tien, mola çağrısı yapmadan önce bir saat daha geçmişti ve birkaç dakika dinlenebileceklerdi. Genç kız, bir arpa çöreği yedi ve dağdaki dereden su içti. Liyu Çör sessizce oturdu.

Saatlerce yürümeye devam ettiler. Böyle bir gece yürüyüşünde, tırmananları ödüllendirecek muhteşem manzaralar da yoktu. Ping'in tüm görebildiği, patikanın iki yanındaki kayaların karanlık şekilleri, zaman zaman eğri büğrü çam ağaçları ve önünde uzanan, bitmek bilmeyen merdivenlerdi. Başka bir oyma kapının altından daha geçtiler.

“Dağın zirvesine yaklaşıyor muyuz?” diye sordu Ping, Danışman Tien’e.

Adam başını iki yana salladı ve kemerli geçidi işaret etti. “Buranın adı Cennet Yolunun Yarısı.”

Ping, ayakları sanki taştan yapılmışlar gibi hissediyordu. Baldırlarındaki kaslar ağrıyordu. Genç kız o kadar yorulmuştu ki gece ayazı bastırmış olmasına rağmen taş patikanın yanına kıvrılıp yatmak istiyordu. Kendisinin seremoni için bir önemi yoktu. Orada olmasa, hiç kimse farkına varmazdı. Ama tırmanışında ona eşlik etmeyerek Liyu Çör’ü yüzüstü bırakmak istemiyordu. Taay Şan’ın zirvesi, sadece uzaktaki karanlık,

yıldızsız bir şekil olarak görünüyorsa da, genç kız zirvenin, kendisini yukarı çektiğini hissediyordu. Gün boyunca gördüğü yükselen dağ görüntüsü, genç kız gözlerini kapadığında tekrar görülebilir oluyordu. Genç kız dağa tırmanmak zorundaydı.

Sonraki saatleri bulanıktı. Basamaklar neredeyse bir merdiven kadar dikleştiler. Patika kıvrıldı ve döndü. Ping sadece bir ayağını acı içinde diğerinin önüne atmaya odaklandı ve başka hiçbir şeyin farkında değildi. Meşale tutan muhafız ve Liyu Çör'ün karanlık gölgesi gözden kayboldu. Daha sonra basamaklar sona erdi ve hafif eğimli bir bayıra geldiler. Saatlerce merdiven çıktıktan sonra burası bir dinlenme molası kadar iyi gelmişti. Patikada, aniden hafif bir rüzgâr esti. Ping, önünde uzanan, ay ışığını yansıtan beyaz çakıl taşlarıyla belirlenmiş yolu görebiliyordu ancak patikanın her iki yanı da zifiri karanlıktı. Artık etraflarını saran karanlık, sonsuz ve havadar bir yapıdaydı. Rüzgâr, aşağıdan yukarı doğru esiyordu ve genç kızın elbisesini dalgalandırıyordu. Genç kız patikanın her iki tarafında sarp uçurumlar olduğunu hissedebiliyordu ve onları göremiyor olmaktan memnundu. Keçiler, kızın biraz arkasında durmuş, hüznüyle meliyordu. Hayvanlar patikadan geçmek istemiyordu.

Başdanışman Tiien, çocukları hızlandırmak için geri döndü. “Ay bulutların arkasında kaybolmadan önce o hayvanları Bulut Köprüsü’nden geçirin.”

Ping dar köprüye adımını attı. Genç kız patikayı, sanki binlerce küçük lamba aydınlatıyormuş gibi açıkça işaret eden parlak çakıl taşlarına odaklandı. Daha sonraysa, ay bir bulutun arkasında kayboldu ve çakıl taşı lambalar da söndü. Ping

köprü ortasında durdu. Önünde karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Diğerlerinin arkasında olup olmadığına bakmak için döndü ancak arka meşaleyi taşıyan muhafız hâlâ son basamakları tırmanıyordu ve görüş mesafesinde değildi. Ping hiç kimseyi göremiyordu. Dar patika üzerinde yalnız başınaydı ve karanlık her yanını sarıyor, serin rüzgâr elbisenin altından içeri doluyordu. Her iki tarafında da, zemin çok çok aşağıda kalmıştı.

Genç kız arkasını döndü ancak yön hissini kaybetmişti. Ne tarafa yürümesi gerektiğine emin olamıyordu. Yanlış yöne doğru bir adım atarsa, dağdan aşağı düşüverirdi. Kayaların arasından esen rüzgârın sesi, çocukların bağırışlarını ve keçilerin melemesini bastırıyordu.

Genç kız seslenmeye çalıştı ancak kelimeler ağzından çıkar çıkmaz rüzgâr, kızın çelimsiz sesini karanlıklara doğru sürükledi. Genç kızın kalbi gitgide daha hızlı atmaya ve kulaklarında çınlamaya başladı, ta ki rüzgârın kükreyişi o sesi de bastırana kadar. Ping'in bacakları titredi; soğuktan, yorgunluktan ve korkudan.

Birkaç gün önce, ejderha onu terk ettiğinde, bir dağdan düşüp ölmek umurunda bile olmazdı. Ama şimdi ölmek istemediğini biliyordu. Genç kız içini dolduran yeni bir güç hissetti. Ping bu gücü etrafındaki karanlıktan almamıştı. Güç onun içinden geliyordu. Kızın aklına, Danze'nin, önsezisi olduğuyla ilgili söyledikleri geldi. Bir yol bulmak için dikkatle karanlığa bakmak yerine gözlerini kapadı. Patika daha belirgin bir hal almıştı. Hâlâ yolu göremiyordu ancak sert kayaları hissedebiliyordu. Genç kız temkinli bir adım attı ve sonra

bir tane daha. Daha sonra gözleri kapalı halde, kendinden emin bir şekilde ileri doğru yürüdü ve rüzgârın kesildiğini ve patikanın her iki yanında da tekrar kayaların yükseldiğini hissedene kadar devam etti.

Genç kız gözlerini açtı. Ay tekrar bulutların arkasından çıktı. Ay ışığının aydınlatığı çakıl taşları, genç kızın arkasındaki patikanın sınırlarını tekrar işaret ediyordu. Birkaç dakika daha beklemiş olsaydı patika tekrar görünür hale gelecekti ancak Ping, Bulut Köprüsü'nü karanlıkta geçmiş olmaktan ötürü mutluydu. Çoban çocuklar, keçileri teker teker geçmeye ikna ettiler ancak bu defa onlara vurmuyor ya da isim takmıyor, bunun yerine yumuşak mırıltılarla hayvanların gönlünü yapıyorlardı.

Merdivenler tekrar başladı, bu sefer dağın hatlarına göre bir o yana, bir bu yana kıvrılıyorlardı. Basamaklar o kadar dikleşmişti ki tırmananlara yardımcı olması için patika boyunca kayalara çakılmış demir halkalara düğümlenen bir de halat vardı. Halata tutuna tutuna kendini yukarı çekerken Ping, çoban çocukların keçileri bu basamaklardan yukarı nasıl çıkaracaklarını merak etti.

En sonunda genç kız, karanlığın yavaşça gri tonlarına dönmeye başladığını fark etti. Gökyüzünde çok hafif bir pembelik belirmeye başlamıştı. Aniden basamaklar sona erdi ve patika dümdüz yeşillik bir alana ulaştı. Patikanın üzerinde bir başka kemerli oyma kapı belirdi.

“Cennet’in Güney Kapısı’na ulaştık,” diye rahatlayan bir sesle bildirdi Danışman Tiien.

Çimenlerin içinden küçük bir dere uzanıyor ve dağın kenarından aşağı doğru dökülüyordu. Ping, soluk ışık altında şamanın beline küçük bir hançer bağladığını görebiliyordu. Genç kız, siyah cübbesi içinde yolculuğun son kısmına hazırlanan Liyu Çör'ü hayal meyal seçebiliyordu. Önlerinde son basamaklar uzanıyordu.

Yolculuğun bu son bölümünde genç İmparator'a, sadece şaman, keçiler ve çobanlar eşlik edecekti. Hayvanlar, arkalarındaki patıkada toplanmışlardı. Çoban çocuklar, şafak öncesi havasında titriyorlardı. Yüzleri soluk ve korku doluydu. İçlerinden biri ağlıyordu. Danışman Tüen, içmeleri için çocuklara bir şey verdi. Başdanışman'ın çocuklara bu kadar kibar davranması Ping'i şaşırtmıştı. Adam içecekten Ping'e teklif etmedi. İçtikleri şey, çocukları sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Daha sonra Başdanışman, çocukların üzerindeki eski püskü, kirli elbiseleri ve pantolonları çıkardı ve onların yerine kısa, siyah tunikler giydirdi.

Şaman, Ping'in anlamadığı birkaç kelime söyledi, sonrasında Liyu Çör merdivenlerden yukarı yürümeye başladı. Şaman onu takip etti. Çobanların titremesi kesildi. Yüzleri durgunlaştı. Kimseden tek bir kelime çıkmadan, iki çocuk, on ve beş tane keçiyi cennete çıkan son yüz basamaktan yukarı götürdüler. Bu basamaklar dik değildi. Bu kadar yolu, bu kadar basamağı tırmandıktan sonra, yolculuğun son kısmı nispeten kolaydı. Hayvanlar sağrılarına, çocukların hafifçe vurmalarından başka bir şeye gerek kalmadan basamaklarını tırmandılar. Liyu Çör arkasına bakmadı.

Aydınlık artıkça Ping, etraflarının bir bulut deniziyle sarılmış olduğunu gördü. Bulutlar aydınlık, pembe bir renk aldı. Bulutların ardından göremiyor olsalar da güneş doğmuştu. Yeşim İmparator Zirvesi, bu yumuşak denizi delip geçiyor ve dingin sabah havasından Cennet'e doğru uzanıyordu. Dağın en tepesinde, bir tapınak vardı. Zirveye ulaştıklarında çocuklar küçücük, keçiler ise oyuncak gibi görünüyordlardı. Ping, Liyu Çör'ü ya da şamanı göremiyordu. Hep birlikte tapınağa girdiler. Bina, keçileri de alabilecek kadar büyük olmalıydı çünkü hayvanlar da teker teker gözden kayboldu.

Şaman boğazlarını keserken keçilerin panik içinde ciyaklayacaklarını bekliyordu Ping ancak hiçbir ses, dingin sabah sessizliğini bozmadı. Güneş bulutların kenarından yükseldi ve onları altın renkli aydınlığa boğdu. Güneş ışınları, yukarıdaki tapınağa resmedilen altın renkli desenlerden yansıyor.

Bir saat daha geçti. İki akbaba, dağın tepesinde turlamaya başladı. Daha sonra tapınağın dışında ufak bir şekil belirdi. Yalnızdı.

"Çocuklar ve şaman nerede?" diye fısıldadı Ping, Danışman Tiien'e.

"Cennet'e çıkan son basamaklar, yalnızca İmparator tarafından yürünebilir," diye cevapladı adam. "Bunu yapmaya kalkan herkesin cezası ölümdür."

Ping nefesini tuttu. Onunla bu zorlu yolculuğu paylaşan neşe dolu çoban çocuklar, dört ayaklı görevleriyle birlikte kurban edilmişlerdi.

"İmparator onları öldürdü mü?" diye fısıldadı genç kız.

"Hayır, bu şamanın göreviydi, kendini öldürmeden önce."

Başdanışman, Ping'in donmuş yüzüne baktı. "Onlar kut-sandılar," dedi adam. "Cennette özel bir yere sahip olacaklar."

İmparator aşağı inerken, güneş ışınları onun üzerinden yansıyordu. Neredeyse bakılamayacak kadar göz kamaştırıcıydı. İmparator, gerçekten de bir tanrı gibi görünüyordu. Çocuk son basamağa ulaştığında, Ping onun bu kadar parlak görünmesinin nedeni anladı. İmparator kasvetli siyah cübbesini, altın sarısı bir cübbeyle değiştirmişti. Danışmanlar çocuğun önünde diz çöktüler. İmparator görüldüğü andan itibaren hizmetçilerin ve muhafızların yüzleri yerdeydi. Ping biraz gecikerek diz çöktü ve başını yere eğdi.

"Cennet, adaklarımı kabul etti," diye bildirdi Liyu Çör. "Hükümdarlığımı kutsadı ve uzun ve müreffeh bir dönem olacağını ilan etti." Ping yukarı doğru kaçamak bir bakış attı. İmparator yeni cübbesi içinde sakin görünüyordu. "Aynı zamanda, imparatorluk renginin siyahtan sarıya değişimini de onayladı."

Liyu Çör sendeledi. Tiien ileri atıldı ve düşmeden önce İmparator'u yakaladı.

"Aruk orucunuzu bozabilirsiniz, Majesteleri," dedi adam.

İmparator'u bir kayanın üzerine oturttu. Hizmetçiler, genç çocuğa birkaç tane darı çöreği verdiler. Danışman Tiien, Ping'e altın bir kupa uzattı. "Bunu nehirden doldur."

Ping altın kupayı aldı ve köpüren dereye daldırdı. Genç kız, taşan kupayı Liyu Çör'e götürmek üzereydi ki, çelişkili iki duygu, Ping'i suratına iki tokat yemiş gibi sarstı. Bunlardan biri, kızın tüm vücuduna hızla yayılan bir sıcaklık ve kulağına tatlı, yüksek sesle söylenen bir şarkı gibi gelen

sevinç hissiydi. Diğeriyse midesinin derinliklerinde çürümüş bir karpuz varmış gibi hissettiren, korku hissiydi. Genç kız elindeki kupayı düşürdü ve çevresine bakındı. Kızın etrafındaki manzara değişmemişti sadece Danışman Tiien, sakarlığını yüzünden genç kıza bağıırıyordu. Ping onu görmezden geldi. İçindeki duygular, genç kızın nefesini kesmişti. Sanki kızın kendi duyguları, birbirleriyle savaşıyor gibiydi. Yorgunluktan, uykusuzluktan ya da etrafındaki havanın inceliğinden dolayı böyle hissediyor olabilirdi. Ancak öyle değildi. Kız gözlerini kapadı. İmkânsız gibi görünüyordu ama ejderhanın taşının yakınlarda olduğundan emindi. Ejderha avcısının da.

bölüm yirmi iki

TAAY ŞAN'DA KAN

*Ejderha avcısına doğru uzun adımlarla yürürken,
Ping'in yüzünden kayısı çekirdekleri gibi acı bir
gülümseme geçti.*

Ping gözlerini açmadı. Zihninin, şarkının kaynağını aramasına, ayaklarının da onu şarkıya götürmesine izin verdi. Genç kız ürpertici bir nemin etrafını sardığını hissetti ve bulutlara doğru indiğini biliyordu. Nefes aldığı anda, soğuk, nemli hava genç kızın içine doldu ve kış mevsiminde bir göletin kenarlarında oluşan buz tabakası gibi kızın kalbini sarmaladı. Üzüntüyü nefes gibi içine çekmeye benziyordu. Bu duygu ile midesinde hissettiği zehir gibi koku yumağı birbirine karıştı ve hissettiği şarkı olmasaydı ikisi bir arada genç kızın kalbini kaybetmesine sebep olabilirdi. Genç kız taşla yaklaşıyordu. Daha sonra şarkı aniden endişeli, çok tiz bir ağıtla dönüştü. Birbirlerine çarpan

bakır kapların çıkardığı korkunç bir ses havayı doldurdu. Buna, çarpışan iki paslı kılıca benzeyen ve Ping'i çok sinirlendiren başka bir sesle, tedirgin birinin çaldığı küçük bir gonk sesi de eşlik ediyordu. Bunlar, Danze'nin üzüntüsünü, endişesini ve telaşını anlatan seslerdi.

Ping gözlerini açtı. Genç kızın güçlerini tetiklemek için artık öfke hissine ihtiyacı yoktu. Artık genç kızın aradığı şeye ulaşmak için, gözlerini kapatıp kendisini ona götürecek iplikleri hissetmeye de ihtiyacı yoktu. Gitmesi gereken yol, sanki meşalelerle aydınlatılıyormuş gibi genç kızın önünde apaçık duruyordu.

Ping kendi güvenliğini hiç düşünmeden koşmaya başladı. Bulut Köprüsü'ne ulaştı. Genç kız, orada ayakta dikilirken sis dağılıyordu. Köprünün insan yapımı değil doğal bir oluşum olduğunu ve üç ayak boyundan daha geniş olmayan, dar bir kılıca benzeyen bir kaya parçasından meydana geldiğini görebiliyordu. Sis tamamen dağıldı ve yürek donduran bir manzara açığa çıktı. Kaya, dar yolun her iki yanında aşağıdaki araziye kadar uzanıyordu. Bir taraftaki uçurum, sıradağların arasında gizli kalmış ormanlık bir vadiye doğru iniyordu. Sarp kayanın diğer tarafı ise neredeyse dağın eteklerine kadar dimdik uzanıyordu. Genç kız aşağıdaki düzlüğe kadar tüm mesafeyi görebiliyordu. Başka herhangi bir zaman olsaydı, böylesine baş döndürücü bir uçurum manzarası Ping'in midesinin bulanmasına sebep olurdu ve genç kız bu kadar tehlikeli bir köprüden, karanlıkta geçmekle karşı karşıya kaldığı tehlikeyi düşünmek için duraklayabilirdi. Ancak kız hiç duraklamadı.

Sanki her iki yanında dümdüz tarlaların güvenle uzandığı imparatorluk yolu kadar genişmiş gibi, köprü boyunca koştu.

Köprünün diğer tarafında, doğruya doğru başka bir zirve vardı. Yeşim İmparator Zirvesi'nden daha kısaydı. Ping, dağın dümdüz olan zirvesine baktı, sanki tanrılardan biri bir sinir anında dağın zirvesini kesmiş gibiydi. Zirvede sadece tek bir eğri büğrü çam ağacı vardı. Danze bu küçük platoda, arka ayakları üzerinde şaha kalkmış bir şekilde duruyordu. Hemen yanında, bir elinde bronz bir kılıç, diğerinde ise içinde ejderha taşının bulunduğu sepeti tutan Veeng Tso vardı. Ping taşın iyi olup olmadığını göremeyecek kadar uzaktaydı. İkisinin karşısında ise üçüncü bir şekil duruyordu. Bu Deeav'dı.

Ping ve daha kısa olan bu zirvenin arasında, iri, keskin kenarlı kayalarla dolu bir vadi vardı. Üç şekilden hiçbirisi, Ping'in orada olduğunun farkında değildi. Danze aniden ejderha avcısına saldırdı. Pençeleri, Deeav'ın yüzünü kesti. Deeav hançerini ejderhaya doğru savurdu ancak ejderha bu darbeden kaçmayı başardı. Ejderhanın karın kısmında, hâlihazırda alınmış bir yaraya ait mor bir yarık vardı. Veeng Tso kımıldamadı. Sanki adamın ayakları kayalara saplanmış gibiydi. Ping, platoyla arasında duran vadiye doğru güçlkle ilerledi. Ejderha avcısı, omuzunda duran tatar yayına uzandı ve ejderhanın kalbine doğru nişan aldı. Deeav tetiğe bastığı anda, Ping çığlık attı. Tatar yayından çıkan ok ejderhaya doğru rüzgâr gibi giderken, her üç çift göz birden bu çığlığın kaynağını aramak üzere kıza döndü. Veeng Tso'nun kılıcı yere düştüğünde, kayaya çarpan metalin çıkardığı ses, daha yüksek olan zirvenin yamaçlarında anlamsızca yankılandı. Otacı,

sadece kuyruk kısmındaki tüylerin görünebileceği kadar derin bir şekilde etine saplanan oka baktı. Ping'in çılgılığı, ejderha avcısının hedefini iskalamasına neden olmuştu. Adam, ejderha yerine Veeng Tso'yu vurmuştu. Deeav'ın, kurbanına bir an bile bakmadan, bir yandan ok kılıfından yeni bir ok çıkartırken bir yandan da küfrettiğini duyabiliyordu Ping. Veeng Tso yere yığıldı. Deeav oku dişlerinin arasına aldı. Tatar yayını tekrar doldurmak için, adamın her iki eline de ihtiyacı vardı. Ejderha taşı Veeng Tso'nun ellerinde kurtuldu ve yuvarlandı. Ping'in zihni, taşın korku dolu çılgılığının çıkardığı acı ses ile oldu. Genç kız kaya sıraları boyunca koşmaya başladı.

Diğer platonun altına ulaşana kadar, tıpkı bir dağ keçisi gibi kendinden emin bir şekilde, kayaların arasından zıplayarak geçti. Keşke kanatları olsaydı. Uzun bir yamaç değildi, dört adam boyundan daha uzun sayılmazdı ancak oldukça dikti. Danze kendisine tekrar saldırırken, Deeav'ın yukarda küfür ettiğini duyabiliyordu genç kız. Daha sonra Danze'nin öfke ve acı dolu sesi çınladı ve Yeşim İmparator Zirvesi'nin yamaçlarında yankılandı. Ping neler olduğunu göremiyordu. Yukarı çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Genç kız, parmaklarıyla kayalardaki üstünkörü çatlaklara tutunarak ve son derece dar çıkıntılardan ayaklarıyla destek alarak tıpkı bir böcek gibi zirveye tırmandı.

Ping yamacın kenarından kendini yukarı çekti. Deeav'ın arkası Ping'e dönüktü. Adamın iğrenç kokusu kızın midelerini kaldırdı. Veeng Tso'nun altında büyümekte olan bir kan lekesi vardı ve adam yerde kıvıldamadan yatıyordu. Deeav tatar yayını tekrar doldurmuştu ve bir kez daha Danze'ye

nişan alıyordu. Ejderha sersemlemişti ve bundan sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi donuk gözlerle bakıyordu. Deeav, büyük bir gayretle odaklanıyordu ve Ping'in varlığının farkında değildi. Adamın parmağı tetiğe gitti. Ping, Deeav'ın üzerine atladı ve adamı yere serdi ancak tatar yayından ok fırlamadan önce yetişemedi. Ok, ejderhanın arka bacağına deldi ve arkasındaki çam ağacının gövdesine saplanarak Danze'yi ağaca mıhladı. Ping, Deeav'ın boynuna sarılmıştı. Adam, kızın göğsüne dirsek attı. Adamın çirkin yüzü, ölkeyle iyice çirkinleşmişti. Adamın çenesinde, ejderhanın pençesiyle vurduğu yerde, dört derin kesik vardı. Ejderha avcısı, Ping'i bir kenara fırlattı ve ejderha taşına doğru sürünerek onu boştaki eliyle yerden aldı. Taşı, kamıştan yapılmış sepeti parçalayarak çıkardı ve adamın çirkin yüzünde bir gülümseme belirdi. Ping'in zihnindeki endişeli, ağıt yakan ses, insanı delip geçen, korku dolu bir feryada dönüştü. Bu sesi, başka hiç kimsenin duymuyor olması imkânsızdı.

Ping içinde gücün nefes kesici dalgalar halinde toplandığını hissetti. Genç kızın vücudu, tepeden tırnağa kadar karıncalanıyordu. Kızın geri geri saymasına veya şakayıkları hayal etmesine gerek yoktu, güç oradaydı ve genç kızın kendisine hükmetmesini bekliyordu. Genç kız kollarını uzattı ve güç parmaklarının ucundan ok gibi fırladı, Deeav'ın elindeki tatar yayı yere düştü. Genç kız, ejderha avcısına doğru uzun adımlarla yürürken, Ping'in yüzünden, kayısı çekirdekleri gibi acı bir gülümseme geçti. Genç kız sadece bir köleydi ve Deeav'dan en az bir baş kısaydı ancak adamın gözlerinde korku vardı. Ejderha avcısı, çirkin hançeriyle Ping'e saldırdı. Genç

kız, görünmez gücüyle bıçağı döndürdü. Yakın mesafeden *qi* gücünü yönlendirmek daha zordu. Genç kızın daha çok alana ihtiyacı vardı. Deeav kıza tekrar saldırdı. Ping saldırıyı koluyla engelledi. Genç kıza yere itmeye çalışırken adamın kolu gösterdiği çabadan ötürü titredi ancak genç kız, ejderha avcısının gücüyle başa çıkabiliyordu. Genç kız tam adama üstün gelmek üzereyken, ejderha avcısı, kızın midesine bir tekme attı. Nefesi kesilen Ping bir adım geri attı. Genç kız, küçük platonun tam kenarında, keskin uçuşunun başladığı yerde duruyordu. Kayalar yağmur ve rüzgâr yüzünden yıpranmış ve kayganlaşmıştı. Ping'in ayağı kaydı. Kızın ayak kabıllarının tabanı, çok fazla yürümekten aşınmıştı ve toprağı tutmadı. Genç kız, tutunacak bir şey bulmaya çalışarak ileri doğru atıldı ve ellerini kayaya attı. Kayadaki bir çatlakta, kökleriyle tutunabileceğı kadar bir toprak parçası bulmuş, sağlam bir ot demetini yakaladı. Ping otlara iki eliyle sarıldı. Deeav hançerini tekrar havaya kaldırmıştı. Adam, kızın başını hedef alıyordu. Ping aşağı baktı. Genç kızın Taay Şan'da gördüğü uçuşuma kıyasla, uzun bir düşüş sayılmazdı. Genç kız, sadece boynunu kırarak kadar yüksekten düşecekti.

Hançer tam kızın başına doğru inerken, kızın elbisesinin eteklerinden gri renkli bulanık bir şey fırladı ve Deeav'ın bacağından yukarı doğru koştu. Hıvar, Deeav'ın hâlihazırda yaralanmış olan yanağına dişlerini sapladığında, ejderha avcısı korku dolu bir acıyla ciyak ciyak bağırdı. Deeav fareden kurtulmaya çalışırken elindeki hançeri düşürdü. Hançer, dağın kenarından aşağıda doğru tıngırdarak yuvarlandı. Adanı diğer elinde hâlâ ejderha taşını tutuyordu. Ping'in tutunduğı

otların kökleri, kızın ağırlığıyla topraktan dışarı çekiliyordu. Genç kızın ayakları, eğimli kayanın üzerinde bir destek bulmak için yüzeyi eşeledi. Deeav, ejderha taşını bıraktı. Ejderha taşının yere çarptığında çıkardığı ses, Ping'i ürküttü. Ejderha taşı, platonun kenarına doğru yuvarlanmaya başladı. Taş, zirveden aşağı düşerek altlarındaki kayalara çarpıp parçalanmak üzereydi. Genç kızın sağ ayağı, küçük bir çıkıntı buldu. Kız kendini yukarı doğru çekti ve dizleriyle kayaya tutunarak ejderha taşına uzandı. Tam platodan aşağıya düşmek üzereyken genç kız, parmak uçlarıyla taşı yakaladı. Deeav, yüzünden fareyi çekmeye çalışıyor ve çılgılık atıyordu. Hıvar'ın dişleri hâlâ, ejderha avcısının yanağının derinliklerine saplanmış haldeydi.

Ping parmaklarının altında ejderha taşını hissetti. Taşın korku dolu feryatları tekrar bir şarkıya dönüştüğünde genç kızın kalbi uçar gibi oldu. Kız taşla sarıldı. Deeav, belinden bir sopa çıkardı ve bu darbe, kendi elmacık kemiğini parçalayacak olsa da sopayla Hıvar'a vurdu. Hıvar yere düştü, Deeav'ın yanağının bir parçası hâlâ farenin ağzındaydı. Ping, sopanın havada bir yay çizerek kendisine doğru geldiğini gördü. Hâlâ dizlerinin üzerinde olan genç kız, sol kolunu ileri doğru uzattı ve *qi* gücü kızın vücudundan dışarı fışkırdı, bu sefer bir öncekinden de kuvvetliydi. Ejderha avcısının ayakları yerden kesildi ve güç, adamı havada platformun diğer ucuna doğru taşıdı. Adam karşı kenarda yere indi. Arkasına baktı ve aşağıdaki kayalarla arasında havadan başka hiçbir şey olmadığını gördü. Çılgına dönmüş bir biçimde, ayaklarını tekrar yere basmaya çalıştı ancak kayanın kaygan zemininde kaydı. Kolları havada çaresizce çırpınan adam, platformun

kenarından düştü. Adamın kayalara çarptığını haber veren, düşme sesini ve kırılan kemiklerin seslerini duyana kadar, Ping sakın ve merhametsizce bekledi. Ping ne tarafa döneceğini bilmiyordu. Danze'nin yaraları kanıyordu ve bir ok tarafından ağaca mihlanmıştı. Hıvar, kayanın üzerinde hareketsiz yatıyordu, farenin başındaki yaradan kanlar sızıyordu ve bacaklarından biri doğal olmayan bir açıyla ters dönmüştü.

Genç kız, ejderhaya döndü, oku kavradı ve sert bir şekilde, Danze'nin bacağından çekip çıkardı. Yaradan kanlar aktı. Ping çam ağacının dibindeki topraktan bir avuç yosun aldı. Bununla, yaradan akan kanı durdurdu. Belinde sallanan mühürü çözdü. Mor şerit ve yosunla, ejderhanın yarasına bandaj yaptı. Daha sonra Hıvar'ın yanına gitti ve farenin ufak, bükülmüş bedenini yerden aldı. Hıvar'ı kendi yüzüne yasladı ve farenin sıcak kürkünü yanağında hissetti. Ping'in gözleri yaşla doldu.

"Fare ölü değil," dedi kızın zihnindeki bir ses. Danze ilk kez konuşmuştu.

Ping, farenin kırık dökük bedenine baktı ancak ejderhanın haklı olduğunu biliyordu.

Ping birden izlendiğinin farkına vardı.

İmparator'un sarı silueti, Bulut Köprüsü'nün kenarında dikiliyordu. Başdanışman Tiien, muhafızlar ve hizmetçiler de onunla birlikteydi. Hiçbiri hareket etmiyordu ve hepsi o yöne bakıyorlardı. Liyu Çör, muhafızlara bağırarak bir emir verdi. Adamlar yerlerinden fırladı ve Bulut Köprüsü boyunca Ping'e ve ejderhaya doğru koşmaya başladılar.

"Danze gitmeli," dedi ejderha.

“Yaralı bir bacak ve karnında açık bir delikle okyanusa yürüyemezsin,” dedi Ping.

Muhafızlar köprüyü geçmişti ve güçlkle kayaların arasından ilerliyorlardı.

“Yürümek zorunda değil,” diye cevapladı ejderha. Kanatlarını açtı. “Uçabilir.”

Ping’in kırmızı dikişleri hâlâ oradaydı ama görevlerini tamamlamışlardı. Danze’nin sol kanadındaki yırtık tamamen iyileşmişti.

“Yolcu taşıyabilecek kadar kuvvetli misin?”

Çınlayan rüzgâr çanlarının sesi, havayı doldurdu. Ping, Hivar’ı, ejderhanın ters duran pullarından birinin arkasına yavaşça yerleştirdi.

Ejderha, Yeşim İmparator Zirvesi’ne doğru döndü. “Ping, ejderhasını Deeav’dan kurtardığı için İmparator memnun olacak,” dedi Danze. “Eğer kalırsa Ping onurlandırılacak.”

“İmparator’la kalmıyorum Danze,” dedi kız.

İmparatorluk Ejderha Bakıcısı mührü, kızın ayaklarının yanında, kayanın üzerinde duruyordu. Genç kız mührü yerden aldı ve parmaklarını, güzel ejderha oyması üzerinde gezdirdi. Daha sonra uzağa doğru fırlatmak için, mührü başının üzerinde havaya kaldırdı. Genç kız, vadinin üzerinden, Liyu Çör’e doğru baktı. Elini tekrar aşağı indirdi ve mührü, kesesinin içine koydu. Liyu Çör farkında olmasa da, genç kız, ejderha için en iyi olan şeyi yapıyordu. O hâlâ İmparatorluk Ejderha Bakıcısıydı.

Ping, kayanın altına varmış olan muhafızların seslerini duyabiliyordu. Adamlar yukarı çıkmak için bir yol arıyorlardı.

“Beni taşıyabileceğine emin misin?” diye sordu kız.

“Emin.”

Ping bir inleme duydu. Kız, Veeng Tso’ya doğru döndü. Onu hiç düşünmemişti. Kız, otacının yanına diz çöktü. Yarpışkan kandan oluşan havuz, adamın etrafında genişliyordu.

“Decav ile savaştığım cesaretim yoktu,” diye fısıldadı adam. “Danze’yi yine yüz üstü bıraktım. Gerçek Ejderha Bakıcısı sensin, Ping.”

Otacı adam, ejderha taşına doğru uzandı ancak ona dokunamadan eli yanına düştü.

“Marangozun yerini almaya çalışan, her zaman kendi ellerini keser,” dedi ejderha yavaşça. “Danze’nin hatası.”

İmparatorluk muhafızları, platforma daha kolay bir çıkış yolu buldular. İlk muhafız platforma doğru kolaylıkla çıkıyordu.

“Gitmek lazım,” dedi Danze. “Veeng Tso’nun ipini al.”

Ping, otacının beline bağlı olan ip rulosunu aldı. Aynı zamanda adamın deri kesesini ve sazdan yapılmış sepeti de aldı. İmparatorluk muhafızı ayaklarının üzerinde doğruldu ve kılıcını kaldırarak Ping’e doğru koştu. Genç kız, *qi* gücü ile muhafızı kolaylıkla bir kenara devirdi.

Ping, ejderhanın sırtına tırmandı. Ejderha beş adım attı ve kanat çırpmaya başladı. Danze, altıncı adımda tepenin kenarından havalandı. Ejderha düşmedi, hiç yükseklik de kaybetmedi; yaratığın çırpıtığı kanatlar, her ikisinin ağırlığını birden kolaylıkla taşıyordu.

“Uçacak çok yol var,” dedi ejderha. “Ping, kendini ve taşı iyi yerleştirmeli.”

Ping taşı sepete koydu. Sepete girmesi için, genç kızın, taşı itmesi gerekmişti. Daha sonra sepeti, Danze'nin boynuzlarına astı. Genç kız, ipi de ejderhanın boynuzlarına geçirdi ve sonra iki kez de kendi beline dolayarak ipin uçlarını sağlam bir düğümle bağladı.

Danze, Yeşim İmparator Zirvesi'nin etrafından döndü ve havalandı. Ping, aşağıda duran Liyu Çör'e baktı. İmparator, elleri kalçalarının üzerinde, onların kaçışını izliyordu. Ping, çocuğun yüzünü açıkça görebiliyordu. İmparator'un ağzı, kızın onunla ilk tanıştığı zaman olduğu gibi aynı sinirle büzüşmüştü. İmparator'un arkadaşı olmak, kısa bir süreliğine genç kızın hoşuna gitmişti ancak kız, onun dostluğunu reddetmiş ve ejderhasını çalmıştı. Artık İmparator, genç kızın düşmanıydı.

bölüm yirmi üç

OKYANUS

*Etraflarını tamamen sarana ve mavilikten başka
hiçbir şey görünmeyene kadar, Ping okyanusun
büyüyüşünü izledi.*

Ejderha, Taay Şan'dan uçarak uzaklaşırken, Ping, genç İmparator'un silüetinin altın bir nokta kadar küçülüşünü izledi. Dağ geride kaldı ve altlarında sarı ve kahverengi karelere bölünmüş ovalar belirdi. Bazı kahverengi alanlarda, büyümeye başlayan ilkbahar ekinlerinden oluşan yeşil şeritler vardı. Tarlaların arasındaki duvarlar ve çitler, nakış dikişleri gibi duruyor ve böylece altlarındaki arazi, farklı kumaş karelerinden dikilmiş bir battaniye gibi görünüyordu. Ping'in, ejderhaya soracak birçok sorusu vardı. En önemlisi ilk soruydu.

“Hıvar nasıl?” Ejderhanın ritmik kanat çırpışı ve kuvvetli rüzgâr akımı sebebiyle, genç kız sesini ejderhaya duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştı.

“Kalp atışını hissedebiliyorum.” Kızın zihnindeki ejderha sesi her zamankinden daha berraktı.

Ping kendi kendine gülümsedi. Genç kız kalbinin derinliklerinde, farenin hâlâ canlı olduğunu biliyordu ancak önsezisine hâlâ güvenmiyordu.

“Okyanus ne kadar uzakta?”

“Çok uzak değil. Eğer kanatlar dayanırsa bugün varırız.”

“Taay Şan’ın zirvesinde ne yapıyordun, Danze?”

“Deeav’dan kaçıyor,” diye cevapladı Danze. “İmparator muhafızları arasında casusu olmalı. Kaplan Ormanı’nda olduğumuzu biliyordu. Ortaya çıktığımızda bizi bekliyordu.”

“Ne oldu?”

“Deeav beni yaraladı. Kaçtık ama Deeav takip etti. Veeng Tso, kanatların uçacak durumda olduğunu söyledi bu yüzden yükseklik kazanmak ve Deeav’dan kaçmak için Taay Şan’a tırmandık.”

“Veeng Tso için üzgünüm, Danze,” dedi Ping. “Onu da kurtarabilmek için çok yavaşım.”

“Özür dilemesi gereken Danze, Ping,” dedi ejderha. “Veeng Tso, Ping’i kıskanıyordu. Ejderha Bakıcısının o olmasını istedi. Onun acı sözlerini dinledim ve Ping’in gerçek Ejderha Bakıcısı olmadığına beni ikna etmesine izin verdim. Üzgünüm.”

Hava bulutlarla kaplanmıştı. Danze daha yukarı tırmanmaya devam etti. Başlangıçta bulutlar, çaydanlıktan çıkan buhar gibi belli belirsizdi. Sonra Ping ve Danze, soğuk beyaz

bir sis içinde kaybolana kadar yoğunlaştılar. Danze kuvvetli rüzgâr yüzünden sarsılıyordu ancak tırmanmaya devam etti. Aniden bulutlardan çıktılar ve tekrar güneş ışınlarıyla buluştular. Genç kızın aşağıya baktığında tüm görebildiği, sanki buzdan ve kardan oluşan bir dünyanın uçuyormuşçasına, her yöne doğru uzayan dalgalı beyazlığıydı.

Genç kız inanmakta güçlük çekiyordu ancak yakında okyanusa varmış olacaktı. Tüm testlerden, tüm oyalanmalardan, onları durdurmaya çalışan tüm insanlardan sonra nihayet okyanusa gidiyorlardı ve bu son düzlükte, genç kızın hiçbir çaba göstermesi gerekmiyordu. Ping esnedi. Genç kız altındaki bulutların şekil değiştirişlerini izlemek istiyordu ancak iki gündür uyumamıştı. Kendisini ejderhaya sabitleyen bir ip olmasından memnundu. Sepetin içine yerleştirilmiş olan ejderha taşı, genç kız için yastık oldu. Kız gözlerini kapadı ve vücudunun uykuya dalmasına izin verdi.

Ping uyandığında üşümüştü. Vücudu kaskatı kesilmişti. Genç kız saatlerdir uyuduğunu düşündü. Bulutlar, güneş ışınlarıyla parlıyor ve pembemsi kırmızı bir renge çalıyordu. Bulutların arasından görünen, altlarındaki arazi karanlıktı ve dostane görünmüyordu. Ejderhanın kanat çırpışı yavaşlamıştı. Yaratık zar zor nefes alıp veriyordu.

Ping daha ne kadar gitmeleri gerektiğini sormak üzereyken, taşın olduğu sepetin bir tarafının yırtılmış olduğunu gördü ve taş görünüyordu. Keskin aydınlıkta rengi farklı görünüyordu. Taşın rengi, olgun erikler gibi daha koyu mor bir tondaydı. Daha önce ince ipliklere benzeyen, vişneçürüğü rengi damar-

lar kalınlaşmıştı. Sepetinin tamamen yırtılıp açılmasından ve taşın aşağı düşmesinden korkan Ping, ejderha taşını dikkatle ellerinin arasına aldı.

Bulut tarlaları birden son buldu ve altlarındaki minyatür dünya tekrar gözle görülür oldu. Arazi artık küçük tarlarla bezeli değildi. Bunun yerine alçak, yeşil tepeler araziye örtüyordu. Ufuktaki bir şey, parlak gümüş bir şerit gibi güneş ışınlarını yansıtıyordu. Onlar yaklaştıkça, şerit genişledi. Ejderhanın nefesi boğuklaştı, kanat çırpması yavaşladı ve yeryüzüyle aralarındaki mesafe azalmaya başladı. Tepeler, düz arazilere dönüştü. Gümüş şerit genişledi, genişledi ve onlar yaklaştıkça maviye dönüştü. Mavilik katı değildi, yüzeyi çukurluydu ve yükselip alçalıyordu. Ping ne tür bir yere gittiklerini kafasında canlandıramadı. Toprak zemin dik bir falezde aniden son buldu ve karayla dalgalı mavilik arasında sadece ince, soluk renkli bir toprak şerit kaldı. Maviliğin toprakla buluştuğu yerde beyaz, ince rulolar vardı. Ping, baktığı şeyin su olduğunu fark etti. Mavilik kuzeye, güneye ve doğuya doğru, gökyüzüyle buluşana kadar göz alabildiğince uzanıyordu. Maviliğin büyüklüğü genç kızı korkuttu.

“Bu nedir?” dedi Ping.

“Okyanus,” diye cevapladı Danze.

“Ama ben okyanusun bir yer, bir ülke, bir bölge olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır. Okyanus, tüm kara parçalarını saran sudur.”

Ping’in zihnindeki bir cennet bahçesine benzer okyanus görüntüsü kayboldu. “Ama bana...”

“Daha önce hiç görmeyen birine okyanusu tasvir edemezsin.”

“Çok büyük.”

“Dünyadaki en büyük şeydir.”

Etraflarını tamamen sarana ve mavilikten başka hiçbir şey görünmeyene kadar, Ping okyanusun büyüyüşünü izledi.

“Okyanusa inecek misin?” diye sordu Ping, ejderhanın hedefinin dalgaların altında olabileceğini düşünerek.

“Hayır. Dinlenmek için bir yer bulmalı.”

Danze karaya doğru döndü. Ufukta gri renkli bulutlar belirdi. Çevrelerindeki hava canlanmış gibi hissediliyordu. Ping’in cildi karıncalandı ve saçları kendi istedikleri gibi hareket etmeye, genç kız onları düzeltmeye çalıştığında dalgalanmaya ve cızırdamaya başladı. Etraf, ürkütücü bir şekilde sessizdi. Danze inmeye hazırlanırken daireler çizerek süzülür. Ani bir rüzgâr darbesi, ejderhanın kanatlarını geriye doğru attı ve yaratık toparlanmadan önce bir *chang* kadar düşünce Ping’in midesi kalktı. Doğundan gelen bulutlar, karanlık ve yoğunlardı. Güneşten hiçbir işaret yoktu ve hava neredeyse alacakaranlık kadar kararmıştı. Rüzgâr güçlendi. Bulutlar kör edici bir ışıkla bir anda aydınlandı ve kulakları patlatacak gibi bir çarpışma sesi duyuldu. Sanki birisi bulutlardaki bir kapağı açmış gibi gökyüzünden sular boşalmaya başladı. Kupkuru hava, saniyeler içinde sırlıslıkla olmuştu. Ping taşı göğsüne bastırdı. Bulutların alt kısmını, bir başka ani parlama aydınlattı. Rüzgâr o kadar kuvvetlenmişti ki, ejderhaya iple bağlı olmasına rağmen sırtından uçup gitmekten korktu Ping.

Yağmur yüzünden genç kız hiçbir şey göremiyordu. Taşa daha da sıkı sarıldı.

Danze'nin kırılğan kanatları, rüzgârda sonbahar yaprakları gibi savruluyordu. Genç kız, ejderhanın kanatlarının o anda kopup gitmesinden korkuyordu. Ejderha kara ile okyanus arasındaki, soluk renkli düz şeride doğru gidiyordu. Ejderha inişini kontrol edemedi. Hızla inişe geçtiler. Yaklaştıkça Ping, zeminin tamamen düz olmadığını fark etti. Soluk renkli şeride yayılmış kayalar vardı. Yağmur, görmeyi güçleştiriyordu. Genç kız daha iyi bir görüş açısı için ejderhanın üzerine doğru eğildi ve güvenle inebilecek bir yer aradı. Rüzgâr ejderhayı bir uçurtma gibi savurdu. Yaratık, kayalık olmayan bir bölgeyi hedef alarak dik bir şekilde yana yattı. Islanan ejderha taşı, Ping'in ellerinden kaydı. Mor taşın düştüğünü gören genç kız çığlık attı.

Genç kız, el yordamıyla kendisini ejderhaya bağlayan düğümleri aradı. Taşın peşinden atlamak ve onu kurtarmak istedi. Genç kız çaresizlik içinde taşın aşağıdaki kayalara çarpışını izledi. Birkaç saniye sonra da ejderha, kemikleri sarsan bir gümbürtüyle zemine çarptı. Yaratık, sanki bir saban gibi beyaz kumun üzerinde onlarca santim derinliğinde bir iz bırakarak sürüklendi. Ping'in bir an için nefesi kesilmişti, daha sonra genç kız ipi çözdü ve ejderha taşına koştu.

Taş, iki kayanın arasında duruyordu. Genç kız diz çöktü, taşı aldı ve çevirdi. Taşın üzerinde, boydan boya derin bir çatlak vardı. Zemin seviyesindeki hava da, gökyüzünde olduğu kadar vahşiydi. Rüzgâr genç kız dizlerinin üzerinde havaya uçuracak gibi esiyordu. Başlarının üzerinde bir şimşek çaktı

ve peşinden gök gürledi. Genç kız taşı izlerken, üzerindeki merkezi çatlağa dik açılı başka çatlaklar belirdi. Kırılan taştan dışarı sular süzölmeye başladı. Ejderha taşının üzerindeki kırık genişlemeye başladı ve taştan sızan sular, Ping'in elinden taşana kadar arttı. Su sıcaktı. Taşın içinde bu kadar sıvı bulunması imkânsız gibi görünüyordu.

“Danze, ejderha taşını kırdım.”

Yorgunluktan tükenmiş olan ejderha, genç kıza doğru süründü. Ping elinde duran parçalanmış taşu baktı. Son bir parça ılık su daha fışkırdı ve taşı ikiye ayırdı. İki yarım parça genç kızın ellerinde duruyordu. Rüzgâr kesildi. Yağmur yavaşladı. Gökyüzü aydınlandı. Genç kızın elinde duran taşın sol yarısının içinde bir şey vardı, taşın rengiyle aynı mor renkte bir şey. Ancak bu katı, genç kızın beklediğı gibi kristal bir şey değildi. Yapışkan bir maddeye bulanmış, garip, mor renkli bir sebze gibiydi. Sürünerek genç kızın kucagına doğru ilerledi. Birbirlerine sarılarak top haline gelmiş, sırlıklam kumaş parçaları gibi bir şeydi bu. Genç kız olanları izlerken, kütle aniden kırırdandı ve mor şeritlerden biri çözölüp Ping'in dizine düşöverdi.

Yumuşak, gevşek bir şeydi ve ucu yıpranmıştı. Şekilsiz kütleden, mor bir parça daha çözöldü ve sonra bir tane daha. Toplamda beş parça, kendilerini kütleden çözödüler. Hepsi esnek, yumuşak ve sümük gibi yapışkandı. Dört tanesinin yıpranmış kenarları, beşincinin ise bir ucu vardı. Genç kız, üzerindeki çirkin şeyi atmak üzereyken, son parçanın katları açıldı. Bu kenar daha kalındı, daha katıydı ve o kadar da şekilsiz değildi. Parça kendini kaldırdı. Simetrikti. Üzerinde

daire şeklinde iki adet çıkıntı vardı, iki tane de iğne ucu gibi delik. Parçanın sonunda başka, nemli bir delik açıldı. Deliğin içinde, iki sıra halinde küçük beyaz sivri dikenler vardı. Ping en sonunda, bu şeyi bir bütün olarak gördüğünde nefesi kesildi. Bu bir bitki değildi, kumaş parçalarından bir top da değildi. Bu canlı bir şeydi. Dikenli delik bir ağızdı, daha küçük delikler burun deliği ve çıkıntılar da açılmamış gözlerdi. Bu bir başı, dört bacağı ve bir de kuyruğu bulunan bir yaratıktı.

Danze, yaratığı dikkatle genç kızın kucağından aldı ve üzerine bulanmış olan sümüşe benzer sıvıyı, uzun kırmızı diliyle yalayarak temizledi, daha sonra onu kumun üzerine bıraktı. Yaratık, narin bacakları üzerinde bir an için denge-sini sağladı ve sonra karnının üzerine düştü. Ping, yaratığın güzel, mor renkli pullarla kaplı olduğunu gördü. Parlak ve balık pulları gibi pürüzsüz. Yaratığın sırtında, tüm vücudu boyunca uzanan, başından kuyruğunun ucuna kadar yumuşak dikenlerden oluşan bir şerit vardı. Her bacağın ucundaki yıpranmış gibi görünen kenarlar küçük parmaklardı. Bu bir yavru ejderhaydı.

“Danze,” diye fısıldadı Ping. “Ejderha taşının bir yumurta olduğunu, neden bana söylemedin?”

Yavru ejderha, Ping’in sesini duyunca başını genç kıza doğru çevirdi. Yaratığın gözleri ilk kez açıldı. Yeşillerdi. Yaratık tiz, kedi sesine benzer bir ses çıkardı. Ping, yaratığa hayranlıkla baktı. Hiç de çirkin değildi. Çok güzeldi. Genç kız yaratığı aldı ve ona sarıldı.

“Ping’i endişelendirmek istemedi.”

“Ama onu kırabilirdim.”

“Kırdın zaten.”

“Yani yumurtadan çıkmaya hazır olmadan önce!” Genç kız gözlerini küçük yaratıktan alamıyordu. “Yumurtadan çıkmaya hazır mıydı?”

Danze başıyla onayladı.

“Erkek mi kız mı?”

“Bir erkek. Sivri burnundan anlayabilirsin.”

“O ne yiyecek Danze?”

“Başta süt. Sonra böcek. Sonra küçük kuşlar.”

Ping paniğe kapılmış görünüyordu. “Ne çeşit süt? Ne çeşit böcekler?”

“Koyun sütü çok iyi. Keçi sütü de iyi. Böcek olarak perwane böcekleri ve yusufçuk en iyisi. Kırkayaklar da iyi. Sert kabuklu bir şey olmaz, sokan bir böcek olmaz.”

Ping’in soracak on bin sorusu vardı. Danze’nin, kızın zihnindeki sesi sönüktü, yeni ejderhanın çıkardığı, sürekli miyavlayan bir kedi sesine benzeyen ses nedeniyle ejderhayı duymak zorlaşmıştı. Bulutlarla ufuk çizgisi arasındaki dar boşlukta güneş belirdi.

Yavrunun yeni kuruyan mor pulları, turuncu renkli güneş ışınlarında pırıldadı. Ping gözlerini yavru ejderhadan ayırdı ve Danze’nin bir saban gibi kumsala saplanmasıyla bu yana ilk kez ejderhaya baktı. Yaşlı ejderha çok yorgun görünüyordu. Pulları güneş ışığını yansıtmıyordu. Donuk ve solgun görünüyordular. Danze’nin gözlerinde, tıpkı Huangling’deki ejderha mahzeninde yaşarken olduğu gibi, sarımsı perdeler belirmişti.

Ping’in nefesi daraldı. “Hıvar!” dedi genç kız. “Hıvar’ı unuttum!”

Danze, en üstteki ters duran pulunun arkasına uzandı ve fareyi dışarı çıkardı. Ping, yavru ejderhayı kucağına yerleştirdi. Yaratık kıvrıldı ve uyumaya başladı. Genç kız uzandı ve hareketsiz duran fareyi, yavaşça Danze'nin pençelerinden aldı. Fare, kızın ellerine bir halı gibi serildi. Genç kız fareyi yaklaştırdı. Hıvar'ın küçük göğsü, fare ufacık nefesler aldıkça, bir parça hareket ediyordu.

"Hâlâ yaşıyor," diye fısıldadı Ping.

"Yaşayamayabilir," dedi Danze.

"Bu benim hatam," dedi Ping, gözleri yaşla dolmuştu. "Zavallı Hıvar."

"Yakında karanlık olacak. Geceyi geçirecek yer bulmak lazım."

Genç kız, birden bunalmış hissetti. Yeni doğmuş bir ejderhası, yaşlı bir ejderhası ve ilgilenmesi gereken yaralı bir faresi vardı. Sığınacak bir yerleri ve yemekleri yoktu. Genç kızın zihninde, Ming Yang Köşkü'ndeki güzel yatak odasının görüntüsü belirdi. Ping, imparatorluk ziyafetlerinin kokusunu hatırladı. Bir an için, doğru kararı verip vermediğini düşündü. Genç kız, kucağındaki yavru ejderhaya baktı. Eğer Liyu Çör ile kalmış olsaydı, hepsi çok daha rahat içinde olacaklardı ama yavrunun önünde, esaret altında geçecek uzun bir ömür olurdu. Genç kız, Hıvar'ı yavaşça ters duran pulun arkasına yerleştirdi ve yavru ejderhayı da sağ kolunun altına aldı. Genç kız ayağa kalktı. Yapacak işleri vardı.

bölüm yirmi dört

BELKİ BİR SON YOKTUR

“O kadar uzağa uçabilecek misin?”

“İşlerin nasıl sona ereceğini kim bilebilir?”

Belki bir son yoktur.”

Ping, sarp kayaları bir mağara bulmak için taradı ancak yoktu. Geceyi geçirecek bir sığınak arayarak kumsal boyunca ileri geri yürüdü. En sonunda genç kız, devasa bir deniz yaratığının iskeletinden yapılmış, garip bir yapı buldu. Yaratığın başı ve kuyruğu alınmış, gövdesi bırakılmıştı. Yaratığın göğüs kafesi o kadar büyüktü ki, Ping yürüyerek içine girebiliyordu. Yaratığın kurumuş derisi, yağmur suyunu hiç geçirmeyen bir barınak sağlıyordu. Yaratığın içinde ise, buranın daha önce bir balıkçı kulübesi olarak kullanıldığına dair işaretler vardı.

Karanlık çökmeden önce Ping, ateşlik odun ve yağmur suyu topladı ve kayaların arasında oluşmuş küçük bir havuzda

kapana kısılmış küçük balıklar ve yengeçler buldu. Genç kız bir ateş yaktı. Veeng Tso'nun çantasında bir pişirme kabı, biraz mercimek ve tahıl tanecikleri vardı. Bunlara ek olarak bir kavanoz kızıl bulut yağı, Danze'nin bitkisel karışımından bir parça ve küçük bir paket çay da bulunuyordu. Veeng Tso iyi hazırlanmıştı.

Ping, kendisi ve Danze için yemek pişirdi ancak yaşlı ejderha çok az yedi.

"Peki ya yavru?" diye sordu Ping. "Hiç sütüm yok."

Danze, Ping'i şaşırtarak bir pençesini çıkardı ve kanaması henüz yeni durmuş olan, göğsündeki yarayı deldi.

"Ne yapıyorsun?"

Danze mor renkli kanının birazını bir deniz kabuğunda topladı. Yavru ejderha kanı yaladı ve yuttu.

"Birkaç gün kanla beslenip hayatta kalabilir," dedi Danze.

Danze'nin beslemesi bitince Ping yavruyu, kuru deniz yosunlarından yapılmış bir yatağa yatırdı. Yavru çok geçmeden uykuya daldı. Genç kız, Danze için bitkisel bir karışım hazırladı ve ejderhanın yaralarına kızıl bulut yağından biraz sürdü. Tüm sorumlulukları uykuya dalınca genç kız kumsala çıktı ve ay ışığında pırıldayan devasa okyanusa baktı. Görünmeyen bir güç tarafından geri emilmek üzere, su dalgaları kumsala çarpıyordu. Genç kız okyanus suyundan biraz içti ve tuzlu sıvıyı tekrar geri tükürdü. Okyanus, hiç de kızın hayal ettiği gibi bir yer değildi.

Ertesi sabah Ping erken uyandı ve ateşi tekrar canlandırdı. Yavrunun bacakları kuvvetlenmişti. Yavru ejderha, kumsalda

yalpalaya yalpalaya gezebiliyordu. Danze hâlâ yorgun ve dalgın görünüyordu. Ping, ejderha için pişireceği bir deniz kuşu yakalamayı başardı. Genç kız, Hıvar'ı da birkaç damla balık çorbasıyla besledi.

“Bana okyanusun sularıyla ilgili yalan söyledin, Danze,” dedi kız. “İçmek için çok tuzlu ve sihirli güçleri olduğuna da inanmıyorum.”

“Ping haklı,” diye cevapladı Danze, “ama sana o zamanlar görevi söyleyemezdin. Ping anlayamazdı.”

“İşte, okyanus burada,” dedi Ping. “Buraya ulaşmak için bunca yolu neden geldik?” Genç kız ejderhanın zayıf ve yaralı vücuduna baktı. “Sular seni iyileştirecek mi?”

“Hayır. Kutsanmışlar Adası'na ulaşmak için okyanusu geçmek lazım.”

“Neden oraya gitmelisin?”

“Eğer İmparatorluk'ta kalırsam, ölürüm. Kutsanmışlar Adası'nda, hayatın suyu nehri var. Bu beni iyileştirecek.”

Genç kız, ufuk çizgisine doğru her yeri gözleriyle taradı ancak hiçbir kara parçası yoktu.

“Ne kadar uzakta? Bizi o kadar uzaklığa taşıyabilir misin?”

“Yalnızca Danze gidiyor.”

Ping kulaklarına inanamıyordu. “Bebeğini arkada mı bırakacaksın?”

“Ejderha taşını, Kutsanmışlar Adası'na götürmek istiyordu böylece yavru, insanların dünyasından uzakta doğacaktı.”

“Onu hâlâ götürebilirsin.”

Ejderha başını iki yana salladı. “Ejderhaların olmadığı bir dünya hüzünlü bir yer olurdu. Onu burada Ejderha Bakıcısıyla birlikte bırakacak.”

Ping, ejderhanın kendisinden bahsettiğini anladı.

“Ama ben ona nasıl bakacağımı bilmiyorum.”

“Genç ejderhalar genellikle ilk yüz yıllarını anneyle geçirir.” Danze hüzünle iç çekti. “Ping, anne ejderhanın, Lu Yu’nun yerini almalı. Onun yapacağı gibi yapmalı. Onu besle ama evcilleştirme. Onu kontrol etmeden şekillendir.” Danze, pençesindeki bir tırnakla yavaşça yavru ejderhanın başına dokundu. “Ping bilecek.”

Ping, bir ejderha yetiştirme konusunda kendisine daha fazla güvenebiliyor olmayı diledi, Danze’nin ona güvendiği gibi.

Yaşlı ejderha, sarp kayaların zirvesine doğru çıkan dik patikaya doğru yavaşça tırmanmaya başladı.

“Şimdi gitmek lazım.”

Ping, yavru ejderhayı aldı ve onun arkasından gitti.

“Ama yiyecek hiçbir şeyin yok. Taze suya ihtiyacın olacak.”

“Hepsi sağlanacak.”

“Yalnızlık çekmeyecek misin?”

“Yol arkadaşı olarak Hıvar’ı alacağım. Onun da hayatta kalmak için hayat suyuna ihtiyacı olacak.”

“Ben sensiz nasıl başaracağım, Danze?”

“Eğer yoldan çıkmaktan kaçınırsan, yol kolay.”

“O kadar uzağa uçabilecek misin?”

“İşlerin nasıl sona ereceğini kim bilebilir? Belki bir son yoktur.”

Ping, ejderhayla tartışmanın bir işe yaramayacağını, geçmiş tecrübelerinden biliyordu. Yavruyu, çimenlerden yapılmış bir yuvaya yerleştirdi ve Hıvar'ı, ters duran pulun arkasından çıkardı. Genç kız, farenin yumuşak, sıcak kürkünü son kez yüzüne yasladı. Hıvar başını kıza çevirdi. Fare göz kırptı ancak bir ses çıkarmadı. Genç kız, fareyi dikkatlice geri yerleştirdi. Danze, tüm altınları ve ters pullarının arkasında sakladığı diğer şeyleri, genç kızın incelemeye vakti olmayan şeyleri, Ping'e verdi. Danze, Ejderha Bakıcısı aynasını da Ping'e uzattı. Ayna güneş ışığında parladı.

"Sen, son Ejderha Bakıcısısın, Ping."

"Son mu?"

Ejderha bitkin bir halde başıyla onayladı. "Sonuncusu ve en iyisi."

"Bu yavru, son ejderha değil, öyle değil mi?"

"O sonuncusu ve ilki."

Ping, ejderhanın ne demek istediğini anlamadı.

"Son imparatorluk ejderhası. Gerçek Ejderha Bakıcısıyla özgür yaşayacak olan ilk ejderha."

Danze kanatlarını açtı.

"Bekle!" dedi Ping. "Yavrunun adı ne?"

Ejderha bir an için düşündü. "Ona Kay Divaan de, anlamı başlangıç," dedi ejderha. "Lung Kay Divaan."

Ping, başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan ejderha kanat çırttı ve yamacın kenarına üç adım kala havalandı. Ejderha o kadar zayıftı ki, kuvvetli rüzgâr yarattığı köpüren dalgaların üzerinde kolaylıkla taşıyordu. Ejderha, ardına bakmadan uçup gitti. Tüm hayatı zorluklar içinde geçmişti. Ping,

ejderhanın Kutsanmışlar Adası'nda huzur bulmasını diledi. Danze'nin narin kanatlarının, onu bu kadar uzak bir mesafeye taşıması imkânsız görünüyordu. Ping artık göremeyeceği kadar küçülene kadar ejderhayı izledi. Ejderhanın, hedefine ulaşabilecek gücü bulması için dua etti.

Genç kız, ayağının yanında sarsak bir şekilde ayakta duran yavru ejderhaya baktı. Acaba genç kız Danze'nin beklentilerine uygun bir şekilde yaşayabilecek miydi? Geçmiş haftalarda genç kız olağanüstü işler başarmıştı. İsmi bulmuştu. Bir İmparator'un dostluğunu kazanmıştı ve kaybetmişti. Bir ejderhaya yardım etmişti.

“Haydi, Kay,” dedi kız, küçük yaratığı yerden alırken. “Dişi bir keçi bulmalıyız.”

Ping, sefil bir kölelik hayatına tahammül eden ve sonrasında bilinmeze atılan o ürkek kız değildi artık. Genç kız, son ejderhadan sorumluydu. Okyanusa sırtını döndü. Onun yolu, başka bir yöne gidiyordu ve yolculuğa başlamak için sabırsızlanıyordu.

SÖZLÜK

CHANG

2,3 metre uzunluğunda bir ölçü birimi.

ZİNCİFRE

Kimyasal ismi cıva sülfür olan parlak kırmızı bir mineral.

KONFÜÇYÜS

Milattan önce 500 yıllarında yaşamış bir Çinli filozof.

BEŞ KLASİKLER

Antik Çin'de bilginin temelini oluşturan, iki bin yaşından eski beş Çin kitabı.

DÖRT RUHANİ HAYVAN

Ejderha, *qilin*, kırmızı Anka kuşu ve dev kara kaplumbağası. Antik Çinliler dört takım yıldıza, bu hayvanların isimlerini verdiler.

HAN İMPARATORLUĞU

Tüm imparatorların belli bir aileden geldiği, Çin tarihindeki bir dönem. Milattan önce 202 yılından, milattan sonra 220 yılına kadar sürmüştür.

YEŞİM

Nefrit olarak da bilinen, yarı değerli bir taş. Rengi, yeşilden beyaza kadar değişiklik gösterebilir.

JIN

Altın için bir ağırlık birimi

HÜNNAP

Sert çekirdekli, iri zeytin biçiminde ve büyüklüğünde bir meyve. İlk başlarda yeşil iken olgunlaştıkça kırmızıya ve siyah-mor renge döner.

Li

Yarım kilometreye eşit bir mesafe birimi.

MOU

Bir adım eninde, 240 adım boyunda bir alan karşılığındaki yüz ölçümü birimi.

KARINCAYİYEN

Karınca ları yiyen, uzun bir burnu ve pullu bir derisi olan hayvan.

Qİ

Antik Çin inanışlarına göre *qi* içimizde akan hayat enerjisidir ve vücudun çalışmasını kontrol eder.

QİLİN

Bir geyiğin vücuduna, bir öküzün kuyruğuna ve tek bir boynuza sahip, efsanevi bir Çin hayvanı.

KIRMIZI ANKA KUŞU

Tavus kuşuna benzeyen, efsanevi bir Çin kuşu.

SHEN

Antik Çin inanışlarına göre *shen*, zihinsel ve ruhsal aktivitelerimizi yönlendiren ruhsal enerjidir. Zaman zaman ruh olarak da tercüme edilir.

SHU

Yarım gram ağırlığa eşit bir ağırlık birimi.

Hikâye, İmparator Wudi'nin uzun hükümdarlık döneminin ilk yılı olan M.Ö. 141 yılında geçmektedir. Lung Danze'nin bilgelik sözleri, 2500 yıldan daha önce yazılmış, antik bir Çin eseri olan Dao De Jing'den esinlenilmiştir. Dao, Çin felsefesi Daoizm'in temellerini oluşturur ve insanları, doğaya mümkün olduğunca az müdahale ederek basit, onurlu bir hayat yaşamaları için teşvik eder.

ANTİK ÇİN UYGARLIĞINDA ÖZGÜRLÜĞÜN KANATLARINA TUTUNAN GENÇ BİR KIZ

Ping, İmparator'un pek uğramadığı bir sarayda yaşamaktadır. Okuma yazma bilmeyen öksüz Ping, kaba ve ayyaş bir ejderha bakıcısının kölesidir. Efendisi yüzünden on iki görkemli ejderhadan geriye sadece iki cılız ejderha kalmıştır. Bunlardan biri ölünce geriye kalan ejderha Lung Danze, Ping'i kaçıp uzaklardaki okyanusa gitmeye ikna eder.

Acımasız bir ejderha avcısı tarafından takip edilen ejderha ve küçük kız, korumaları gereken gizemli bir taşı yanlarında taşıyarak Çin boyunca destansı bir yolcuğa çıkarlar. Küçük kız, ancak hedeflerine ulaştıklarında kendini Danze'nin gözlerinden görüp sadece kendi taşıdığı özel yetenekleri kullanmayı öğrenebilecektir.

2006 KOALA Ödülü

2006 Kalbacher Klapperschlange Ödülü Finalisti

2005 COOL & 2006 YABBA Ödülleri Özel Mansiyon

2004 Uluslararası Gençlik Kütüphanesi,

White Raven Listesi

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-790-1

9 786053 437901